

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

50/40

1.000.000
ΔΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάστε την νέαν ΚΡΕΜΑ 10-ΚΑΛΟΝ, τροφή διά την επιδερμίδα, και γίνετε νέα και σεις.

Κατόπιν της εκπληκτικής ανακάλυψης του καθηγητού Dr Stejskal, το Πανεπιστήμιον της Βιέννης, θα μπορούσαμε να πωλήσουμε ένα βάζο κρέμας 1.000 δραχμές και εκατομμύρια γυναικών θα τις ελήθρυναν με ευχαρίστησιν. Αλλά, αντί αυτού, την πωλούμεν με παλαιάς τιμής.

Εάν επιθυμούσατε να βλέπατε τις γυναίκες, που επέτυχαν θαυμάσια αποτελέσματα διά της χρήσεως της νέας κρέμας Τοκαλόν, θα εχρηάζοντο περίπου 5.000 ώρες, γιά να παρελάσουν μπροστά σας. Έν, δύο... θα περνούσαν, ενώ κουρασμένη και εξηντλημένη θα τις παρατηρούσατε επί 5.000 ώρας ή 500 ημέρας, από 10 ώρας εκάστην.

Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα (χρώματος ροζ) τό βράδυ, προτού κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας, χάρις στο Biocel, προσερχόμενον από νεαρά ζώα. Εξαιρείται ταχέως όλας τας ατελείας του χρώματος. Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (δχι λιπαρά), τό πρωί. Τρέφει την επιδερμίδα σας την ημέρα και κάνει την πούδρα να κρατά. Σε τρεις ημέρες θα άσπρσις την επιδερμίδα σας με τρόπο εκπληκτικό.

Γεν. Άντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Άσυναγώνιστος και πασίγνωστος
Με πλούσιον άρωμα. Διεδόθη κατα-
πληκτικώς. Κατέκτησεν όλας τας
τάξεις, λόγω της ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιού
Δημοκρατηρίου, αριθ. 163 και 164.

Η άρχαιότερα και άνωτέρα έν Βαλκανίους ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρα-
τού κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Άμφότε-
ροι έν Παρίσις επί τριετίαν σπουδάζαντες εις την ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ NATIONAL DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν
NAPOLITAINE.

Τελεία εκμάθησις έντός τριάνκοντα ημερών.
Διά περισσότερας πληροφορίας γράψατε εις τὰ έργαστήρια
των, έδός Βουλής και Ήπλιτου αριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα
τα νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς.

Εις εξαιρετικές τιμās ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΕ 3

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Επί της οδού Άχαρνών 182, ά-
κριβώς εις τό τέρμα, όμοι ή και
χωριστά:

1ον) Κατάστημα άρκετά εύρύχω-
ρον, κατάλληλον δι' οιαδήποτε έ-
πιχείρησιν, και

2ον) Κατοικία έκ δύο δωματίων
και κουζίνας μεθ' όλων των χρεω-
δών, άερίόφως και ηλεκτρικών.

Πληροφορία παρά τῷ δικηγόρῳ
κ. Ι. Σάλλη (όδός Παπαρηγοπού-
λου 9α, μέγαρον Άφθονίδου) καθ'
έκάστην 8-9 π. μ. και 4-7 μ.μ. Τηλ.
21-283.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΥΛΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2

ΧΗΜΙΚΟΣ

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Γ. Ν. Μουμουτζης

Ίατρος Δερματολόγος

Επί δεκαεξαετίαν Επιμελητής της
Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού
κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
Όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1

Όρρι 8-11 π. μ. και 5-7 μ. μ.

Ο πιο μεγαλειότερος ποθος
κάθε κοσμικής κυρίας και τό πιο
γλυκό όνειρο κάθε δεσποινίδος
είνε πώς να γίνη όρραία, πώς να
γίνη κομψή και να έπισύρη τόν
θαυμασμόν στις διάφορες δεξιώ-
σεις και συναναστροφές. Αυτό
θά τό επιτύχουν άν έμπιστευθύν

εις ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ τωι
στην

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τά περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιανικής
καλαισθησίας και μοντερνισμού,
έξέρχονται από τόν Καλλιτεχνι-
κόν της Οίκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεϊόν “Παλλάς”

Βουκουρεστίου 1Γ.

No 1ον) Σάν Φυστίκι.
2ον) Ίκλ-Μπλε-μς.
3ον) Κουκουάρι.
4ον) Οδοφάκ.

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

5ον) Καϊμάκι.
6ον) Μπραλινέ.
7ον) Καρύδας-Φουντούκι.
8ον) Άμυγδάλου.

9ον) Φουντούκι.
ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ήγγυημένης ποιότητος
Πώλησις γονδρική και λιανική
Μία έπίσκεψις άρκεί διά να πεισθήτε.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ό άφιχθείς πρό ήμερών έκ Σίδνεϋ της Αυστραλίας Έλλην παλαιστής Γεώργιος Νικολάου Καπράλος, ό όποιος συγκρίνεται με
τόν Καρνέρα στο άνάστημα και στή ρώμη και θά τιμήση μία μέρα τόν Έλληνικό άθλητισμό. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ : Σχέδια γραμματισσών με την
εικόνα της Γκρέτας Γκάρμπο, τά όποία θέτει προσεχώς εις κυκλοφορίαν ή Σουηδική κυβέρνησις. — ΜΕΣΩΝ : Η έπίδρις του Έμπορίου, ένας νέος
παύφηλος ούρανοδόχτης της Νέας Υόρκης, στον όποιο θά εγκατασταθή τό Χρηματιστήριό Έμπορευμάτων. — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ : Ένας νέος λη-
στής, μεταφερόμενος στον τόπο του μαρτυρίου από τόν δήμο. — ΚΑΤΩ : Μάσος της Κεντρικής Άφρικής, με την φρικιαστική του μάσκα.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΙ-ΛΕΒΟΥ

ΤΟΥ RALPH STOCK

Α νησιά του Ειρηνικού ξέροναν να κρατάνε καλά τόν α ν θ ρ ω π ό τους ! 'Ετσι λένε για τὰ γραφικά αὐτὰ νησάκια ! 'Οποῖος πάει νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, δὲν φεύγει ποτὲ πειά ! 'Οχι γιατί δὲν μπορεί, ἀλλὰ γιατί δὲν θέλει πειά νὰ φύγῃ ! Κάποια μαγευτὴ, ἐξωτική δύναμις, τὸν κάνει νὰ θέλῃ νὰ ζήσει καὶ νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ πέρα !...

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὸν Ντάνιελ 'Εβερρετ, τὸν «Ντάν» τῆς ἀκροθαλασσίας, ὅπως τὸν ἔλεγαν, σὺν μικρὸ νησάκι τοῦ Ται-Λεβού. 'Ο γέρο-Ντάν κατοικοῦσε σ' ἓνα μικρὸ κάτασπρο καὶ μοναχικὸ σπίτι, ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴς κατοικίας τῶν ἄλλων ἀποίκων τοῦ νησιού. 'Ενας νεαρὸς ἰθαγενὴς τὸν ὑπερητοῦσε. 'Αλλὰ ἡ ἀνάγκη τοῦ γέρο-Ντάν ἦσαν ἐλάχιστες. Περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ πότε μέσα στὴν ψαρόβαρκα του, πότε ἐξαπλωμένους ἀναπαυτικά σὲ μιά μεγάλη ψάθην πλεχτὴ πολυθρόνα, μὲ τὸ ἀπαραίτητο ἐκῶτα του, μέσα σὲ μιά περίεργη σκαλιστὴ κοῦπα, καμωμένη ἀπὸ ἓνα κοκοκάρυδο. Τὸ ἐκῶτα, ἓνα δυνατὸ ἀποσπασμα, βγαλμένο ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ φυτοῦ «ταγκόνα», ἦταν τὸ μόνο ποτὸ πού ἔδινε δύναμι καὶ στέφει στὸ γέρο-Ντάν. 'Εκτὸς ἀν τύχαινε νὰ πῇ περισσότερες κοῦπες, ὅποτε τοῦ ἔφευγε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ! Δηλαδή δὲν μπορούσε πειά νὰ σκεφθῇ τίποτε !

Δεκαοχτὸ ὁλόκληρη χρονία ὁ Ντάνιελ 'Εβερρετ ζοῦσε ἐκεῖ πέρα, ὁλομόναχος κ' ἀμέριμνος, ὡς ὅπου μιά μέρα ἓνα γράμμα ἦρθε νὰ ταράξῃ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του. Τοῦ τὸ ἔφερε ὁ ἰθαγενὴς ταχυδρόμος ἀπὸ τὴν ἀποικία. 'Ο ἰθαγενὴς κἀνὴν σὲ χάμι στανιστόν, μπροστὰ στὸν Ντάν, ὡς τὸν αὐτὸς νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα. 'Ο ἀγαθὸς ἰθαγενὴς θεωροῦσε τὰ μικρὰ αὐτὰ παρᾶξενα χαρτάκια μὲ τὰ μελανὰ σημεῖα ὡς κάτι τὸ ἐξωτικὸ, τὸ μυστηριώδες, τὸ ὁποῖο εἶχε τὴ δύναμι νὰ κάνει τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποῖους προορίζονταν, νὰ τὰ παίρνουν στὰ χέρια τους μὲ λαχτάρα καὶ νὰ τοὺς φέρουν γέλια χαρᾶς ἢ δάκρυα στὰ μάτια τους... Τί περίεργη, ἀλήθεια, ἡ δύναμι αὐτῶν τῶν μικρῶν χαρτῶν !...

'Ο ταχυδρόμος παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια τὴ φυσιογνωμία τοῦ γέρο-Ντάν. Τὸν εἶδε νὰ ταράζεται, νὰ ξαφνίσῃ τὰ φρύδια του, νὰ χλωμαῖζῃ καὶ ν' ἀδειάζῃ μονομιάς μιά ὁλόκληρη κοῦπα ἐκῶτα. Τὸ χαρτί δὲν ἦταν καλὸ, φαίνεται !... 'Ο ἰθαγενὴς σιρῶθηκε. — Σαμῶτες ! (ἀντίο !), μουρμούρισε κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν βεράντα ἀδούρβα. 'Αλλὰ ὁ 'Εβερρετ δὲν τὸν πρόσεξε πάλι, μόνο διάβασε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. 'Ἰδοὺ τί ἔγραψε :

«'Αγαπητέ μου ἀδελφέ, 'Ελπίζω νὰ λάβῃς τὸ γράμμα μου.

Δέκα χρόνια τώρα δὲν ἔχουμε εἰδήσεις σου. Δὲν ξέρουμε οὔτε ποῦ μένεις τώρα, οὔτε ἀν ζῇς ἢ ἄν... πέθανες ! Σοῦ γράφω γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσω γιὰ τὸ γυῖό σου. 'Ο Ντάν μεγάλωσε, ἔγινε παλληκάρι, τελείωσε τὴς σπουδὲς τοῦ 'κ' ἔγινε μηχανικός. Τὸν βασανίζει ὁμοῦ ἡ σκέψις ὅτι κάπου, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου, ζῇ ὁ πατέρας του καὶ δὲν τὸν γνωρίζει καν. Τὰ χρήματα ποὺ ἀρρῶσε γι' αὐτὸν, προσοῦ φύγει, κατὶν καλῆς διαχείρισεως, πολλαπλασιάστηκαν, κ' ἔτσι τὸ παιδί σου ἔχει ἀθροῖα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του. 'Αλλὰ θέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ σὲ ἴδῃ, προσοῦ ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται, γιατί πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι εἶναι φιλότιμο καὶ καλὸ παλληκάρι. 'Η γυναῖκα μου κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦμε σὰν δικὸ μας παιδί, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε παιδί, καὶ πολὺ θὰ μᾶς λυπήσῃ ἡ ἀναχώρησίς του. Τὸν βασανίζει ὁμοῦ ἡ σκέψις πῶς εἶσαι ὁλομόναχος, ἴσως ἀρρωστος καὶ φτωχός...

Πρόκειται νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὴν μισὴς Τάμπουτ καὶ τὴν κόρη τῆς, ἡ ὁποίας πηγαίνουν σὺν Πάγκο-Πάγκο, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν μερικοὺς συγγενεῖς τους. Δὲν θὰ μοῦ φανῇ μάλιστα καθόλου παρᾶξενο, ἀν ὡς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου ὁ Ντάν γυρίσει ἀρραβωνισμένος μὲ τὴν χαριτωμένην κόρη Τάμπουτ !... Φαίνεται τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «'Ορόντος».

'Ο Ντάν σὺν ἔγραψε ἐπανειλημμένως χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ ἀπάντησίν σου. Δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ αὐτὸ ποῦ κάνεις, ἀδελφέ μου...»

«'Ας εἶνε ὅμως, τώρα πειά ὁ γυῖός σου ἀποφάσισε νὰ ἐβῇ μόνος του νὰ σὲ βρῇ καὶ νὰ σὲ πείσῃ νὰ γυρίσῃς κοντὰ μας...»

'Ο γέρο-Ντάν γέμισε πάλι τὴν κοῦπα μὲ ἐκῶτα καὶ τὴν ἀδειασε μονορούφι. Κατόπιν βυθίστηκε σὲ συλλογισμούς.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν φοβερό ! Τὸν ἔφευγε πίσω τὸν περασμένον ! Δεκαοχτὸ χρονία τώρα εἶχε ζήσει μόνος του, στὴν ἐρημίαν του. Γιατὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν τώρα ; Μήπως δὲν εἶχε ἀφῆσει τόσα χρήματα γιὰ τὸ γυῖό του ; Τί ἄλλο γυῖον αὐτὸν αὐτὸν ; 'Ὅσο, σκεπτόταν πῶς ὁ γυῖός του θὰ ἦταν τώρα ἓνα λεπεντόκορμον παλληκάρι κ' ἴσως... νά, ἀσφαλῶς, θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔθλεπε, ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ πίσω, ποτέ !... 'Ο γυῖός του θὰ ἦταν σινησιμμένος σ' ἄλλου εἶδους ζωῇ, σὲ πολιτισμὸ, ἐν αὐτὸς ἦταν ἓνας ἐρημίτης !

'Ο Ντάνιελ 'Εβερρετ σπρώθηκε καὶ κυττάχτηκε μέσα στὸν καθρέφτη. 'Ἦταν πενηνταπέντε χρόνων καὶ φαινόταν δεκά χρονία μεγαλύτερος, μὲ τὸ ἑρμηνεύον ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ θά-

λασσα πρόσωπό του, τὰ μακριὰ ψαρὰ γένετα του καὶ τὰ ἄσπρα μαλλιά του. «'Α ! ὅχι, ὁ γυῖός του δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃ σὲ τέτοια χάλια ! Σκέφθηκε μιά στιγμὴ νὰ ξυρισθῇ, νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του καὶ νὰ βάλῃ τὸ σπιτάκι του, γιὰ νὰ φαίνεται εὐπαρουσίαστο κ' αὐτὸς κ' ἡ κατοικία του. Κατόπιν ὅμως σκέφθηκε :

— Πρὸς τί ὅλ' αὐτὰ ;

'Αποφασιστικά, ὁ 'Εβερρετ βγῆκε ἔξω. Πῆγε ἐκεῖ πού ἦταν ἀραγμένη ἡ ψαρόβαρκα του, τὴν ἀναποδογύρισε μὲ κόπο καὶ κατόπιν τὴν ἐσπρωξε μέσα στὴ θάλασσα, ὅσο μπόρεσε πρὸς τὸ μακριά...

Βγῆκε πάλι στὴ στεριά, προχώρησε κάμποσο καὶ μπῆκε μέσα στὴν πρώτη βαρκούλα, ποὺ συνάντησε στὴν παραλία. Μ' αὐτὴ διαπεραώθηκε σ' ἀντικρινὸ νησί, σ' ἓνα μιλί ἀπόστασι. 'Εκεῖ ἓνας ἰθαγενὴς δέχθηκε μὲ κόπο καὶ κατόπιν τὴν προῖκα του ὡς τὴν Σούβα, τὴν κεντρικὴ νῆσο τῆς Πολινησίας. 'Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ 'Εβερρετ, τράβηξε ἴσια στὴν Τράπεζα, ὅπου εἶχε τὴς καταθέσεις του, καὶ ζήτησε ν' ἀποσύρῃ χρήματα. 'Ο ὑπάλληλος δὲν τὸν ἀναγνώρισε, μόνον τὸν κύτταξε παραξενεμένως καὶ κατόπιν εἰδοποίησε τὸν προϊστάμενόν του. Σὲ λίγο ἓνας ὑπάλληλος ἔβησε τὸν 'Εβερρετ σὺν γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. 'Απὸ αὐτὸν ὁ γέρο-Ντάν πληροφορήθηκε πῶς τὰ κεφάλαιά του εἶχαν πολλαπλασιασθῇ κ' ὅτι ἡ Τράπεζα ἦταν πρόθυμη νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ σὲ ὅτι δῆποτε ἤθελε. Τότε ὁ 'Εβερρετ ζήτησε ἓνα ποσὸ χρημάτων, ἀρκετὸ γιὰ νὰ υπορέσῃ νὰ ταξιδεύῃ ὡς τὸ Σίδνεϋ καὶ νὰ αἰνῇ σ' ἓνα καλὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν ἀισθανόταν — εἶπε — τόσο καλὰ τὸν καιρὸν τοῦ καὶ παρακάλεσε τὸν διευθυντὴ νὰ φροντίσῃ γι' αὐτὰ.

— Θέλω, εἶπε, δυὸ καμίντες πρώτης θέσεως. Μιά γιὰ νὰ τρώγω μόνος μου καὶ μιά γιὰ νὰ κοιμῶμαι. 'Επιθυμῶ νὰ εἶμαι ἐντελῶς μόνος μου καὶ θέλω νὰ βγάλω τὸ εἰσιτήριο μου μὲ τὸ ὄνομα Κάλλορτ. 'Ἢν 'Εβερρετ, καὶ ἡ παρουσία μου ἐδῶ νὰ κρατηθῇ μυστικὴ !...

Τέσσερες ὥρες κατόπιν ἓνας ὁ-

πάλληλος ἐπέστρεψε στὴν Τράπεζα καὶ πληροφοροῦσε τὸν διευθυντὴ πῶς εἶχε φροντίσει γιὰ τὸν γέρο-Ντάν.

'Ετσι, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ πλοῖο «'Ορόντος» ἔφτασε σὺν λιμάνι τοῦ Σίδνεϋ, ὁ 'Εβερρετ πῆγε στὴν ἀποβάθρα καὶ παρακολούθησε τὴν ἀποβάσιν τῶν ἐπιβατῶν. 'Αλλὰ πῶς νὰ γνωρίσῃ τὸ γυῖό του, μέσα σὲ τόσο κόσμο ; Σατισμένος ὁ γέρο-Ντάν, ἀπεφάσισε νὰ ρωτήσῃ τὸν καμαρότο.

— 'Ο κύριος 'Εβερρετ καὶ ἡ μίσης Τάμπουτ μὲ τὴν κόρη τῆς, ἔφυγαν πρὸ μισῆς ὥρας ! ἀπάντησε ὁ καμαρότος.

'Ο 'Εβερρετ πῆγε τότε σὺν πρακτορεῖ τῆς 'Ατμοπλοΐας τῆς Πολινησίας κ' ἐκεῖ ἔμαθε πῶς ὁ γυῖός του θὰ ἔφτανε τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸ «Λιθόνα» γιὰ τὸ Ται-Λεβού. Κράτησε λοιπὸν δυὸ καμίντες γιὰ τὸν καιρὸν τοῦ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ταξίδεψε σὺν ἴδιον βαπόρι μὲ τὸ γυῖό του, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ... πῶς αὐτὸς ὅλους τοὺς νέους ποὺ ἔβλεπε ἀπάνω σὺν καταστρώμα ἦταν ὁ γυῖός του !...

Ὅποτε θέλησε νὰ ρωτήσῃ, ἀπὸ φόβο μήπως ἔκτεθῇ ! Τέλος, ἡ τύχη τὸν εὗρε ! Μερικοὶ νέοι καὶ νέες ἔπαζαν κάποιο παιχνίδι ἀπάνω σὺν καταστρώμα, κ' ἔτσι ὁ 'Εβερρετ, ὁ ὁποῖος τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριά, ἄκουσε κάποιον νὰ λέη :

— Ντάν, εἶνε ἡ σειρά σου νὰ παίξῃς !...

'Ο γέρο-Ντάν ξαφνίστηκε, ὅταν ἀκουσε τ' ὄνομά του, ποὺ ἦταν κ' ὄνομα τοῦ γυιού του. Γύρισε καὶ κύτταξε. 'Ασυνασθητῶς, μάλιστα, προχώρησε δυὸ βήματα. 'Αλλὰ ἀμέσως στάθηκε κ' ἀπὸ μακριὰ παρακολούθησε τὸ παιχνίδι.

— Τὴ παρᾶξενο τύπος αὐτὸς ὁ γέρος ! εἶπε ὁ νέος Ντάν 'Εβερρετ, ὅταν ὁ γέρος ἀποκαμινώθηκε. Θὰ εἶνε ἴσως κανένας καλλιεργητὴς καὶ πωτὸν νὰ γνωρίσῃ τὸν πατέρα μου... Θὰ τοῦ μιλήσω... —

Λίγη ὥρα κατόπιν, ἐνῶ ὁ γέρο-Ντάν βρισκόταν ἐξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα μπροστὰ στὴν καμινάνα του, ὁ νέος τὸν πλησίασε, τὸν χαιρέτησε καὶ κατόπιν τοῦ εἶπε :

— Συγγνώμη, κύριε Κάλλορτ, ἀλλὰ ὑποθέτω πῶς κατοικεῖτε σ' αὐτὰ τὰ νησιά καὶ πωτὸν νὰ γνωρίσετε κάποιον Ντάνιελ 'Εβερρετ. Εἶνε πατέρας μου, ξέρετε, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μάθω τίποτα γι' αὐτόν... —

— Τὸν γνωρίζω ! ἀπάντησε ὁ γέρο-Ντάν ἀργά. Κατοικεῖ σὺν Ται-Λεβού. 'Ἦταν καλὰ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα... —

— Ὁ ! Δὲν φαντάζεσθε πῶς μ' εἰχαρίσκει ἡ πληροφορία σας. Φαντάσθηκε, κύριε Κάλλορτ, πῶς δὲν γνωρίζω τὸν πατέρα μου ! 'Ἰσως αὐτὸ νὰ σὰς φαίνεται περίεργο ;... 'Ἐφυγε διὰ τὸν καιρὸν τοῦ, ἐδῶ σὺν νησιά. 'Αλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν νοιώθω ἔτσι ὁλομόναχος. Καταλαβαίνετε πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ ὁλομόναχος... —

— Ἀποφάσισα νὰ τὸν πάρω πίσω μαζί μου ἢ νὰ μείνω κ' ἐγὼ κοντὰ του. Δὲν φαντάζομαι πῶς ἡ νέα, ποὺ θὰ γίνῃ σὲ λίγο γυναῖκα μου, θὰ φέρῃ

'Ο Ντάν τῆς ἀκροθαλασσίας

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΑΙΖΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στὶς 6 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 18ης 'Ιουλίου, ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 34η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας». 'Απὸ τὴν κληρωσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν τεθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας», ἀνεσφύρησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί :

'Ο 1ος ἀριθμὸς 19523, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

'Επίσης οἱ κάτωθι ἐννέα ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν βιβλίον τοῦ περιφημοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ Πῶλ Φεβὰλ «'Ο Καπετὰν Φάντασμα» :

13512, 21100, 12873, 19625, 5269, 8888, 11449, 9411, 16205.

'Επίσης πάντες οἱ ἀριθμοί, οἱ λήγοντες εἰς 23 (ἴτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ 19523), κερδίζουν ἀνὰ ἓν 'Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρεσκείας των.

Λόγω βλάβης τοῦ ἀριθμητήρος τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας», ἡ 35η κλήρωσις δὲν θὰ γίνῃ, καθότι τὰ σχετικά δελτία δὲν ἔχουν ἀριθμηθῇ. Καὶ τὰ ὀλίγα ποὺ ἀριθμῆθηκαν, δέον νὰ θεωρηθοῦν ἄκυρα.

Η 35η ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Μιά ἐβδομάδα κατόπιν, ὁ γέρο-Ντάν ἐπέστρεψε σὺν μοναχικὸ σπιτάκι του, σὺν Ται-Λεβού. Ἐαυτὸς ἦν μετὰ ἀπόλαυσι στὴν πλεχτὴ ψάθην πολυθρόνα του, ἀπάνω στὴν βεράντα. Μπροστὰ τὸν ἀπλωνάταν ἡ παραλία τῶν κοραλίων μὲ τὰ φοινικόδενδρα καὶ πέρα ὁ ἀπέραντος Εἰρηνικός, τοῦ ὁποῖου τὰ κίματα χιτυποῦσαν μονότονα, μ' ἓνα ναυοειδὲς ῥυθμὸ, ἀπάνω σὺν κωματοδραστή... —

— Ὁψ ! ἀναστήνασε ὁ γέρο-Ντάν μὲ ἀνακούφιση.

Κι' ἀμέσως κατόπιν χαμογέλασε, ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν πονηρία του. Τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ ξέροναν νὰ κρατοῦν καλὰ τὸν ἀνθρωπὸ τους !... RALPH STOCK

ΠΕΡΣΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Γιὰ τὸν ἀτελειωμένον σὺν ἔρωτα δὲν ὑπάρχει ἄλλη γιαντεῖα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατον.

— 'Εκεῖνος ποῖχε φίλον κουτό, εἶνε σὰν νύχτη διαρκῶς ἀγκαλιασμένη μὲ ἀνοῦδα.

Τὸ κλειδί καὶ τῆς πύλῃς δύσκολος πόρτας ἀνοίγει, εἶνε μόνον ἡ ὑπομονή.

Διάρεια, 'Ιριγ. Καρδαμίτση Παράσιον 11 'Αθήναι, Ε. Βοβολῆ Βουλγαριανῆ, Γ. Μανωλάκης Χανιά Κορίνης, Φ. Ζανδόπουλος Πειραιῶς, Γ. Λεζκόδ. 'Ιωάννινα, Α. 'Αλεξανδροπούλου Σμολένσκη 15 Ν. Φάληρον, Ι. Μακρίδης Χ. Τριφυλῆς 37 Πειραιῶς, Στ. Μαρί Μαζώνος 127 Πάτρα, Γ. Μπάλλας Καλάμα, Α. Γοῦβα 'Αθηνῶν 11 Θεσσαλονίκη, 'Αδ. Γεωργοπούλου Κόρθιον 'Ανδρου, Β. Θεοχάρης Παράσχου 119 'Αθῆναι, Π. Κωστόνης Φοῖνης 26 'Αθῆναι, Β. Κυριαζίδης Σόρος, Α. Χαλβατζέλλης Θράκη, Κούλα Βασιλικῶς Σόρος, Α. 'Αναγνωστόπουλος 'Αρχιμήδου 26 'Αθῆναι, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν 'Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας των.

'Ο κ. Νικόλαος Πισιώτας Λαγκαδά 13 Θεσσαλονίκη, κάτοχος τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 5476 τῆς 28ης κληρώσεως τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου, ἐκέρδισεν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

'Επίσης ὁ κ. Γ. Δεδάτοπουλος, εἰς 'Αμαρόσιον, κάτοχος τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 20231 τῆς 31ης κληρώσεως τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας», ἐκέρδισεν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

Τὸ «'Αγαλμα τῆς Δικαιοσύνης» τοῦ Σικάγου εἶνε καμωμένο ὁλόκληρον ἀπὸ ἄσμη καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀπὸ χρυσάφι. Στοιχίσε 4 ἐκατομύρια φράγκα, τώρα διὰ ἡ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη, γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἄσμη ἀξίζουν σήμερον περισσότερο, τὸ ἄγαλμα ἔχει πάρε μεγάλη ἀξία καὶ ὡς ἔργο τέχνης.

Στὸ Θιβέτ ἡ γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παντρεύονται περισσότερους ἀπὸ ἓνα ἄνδρα καὶ κατὰ προτίμησιν, ὅλα τ' ἀδέλφια τοῦ πρώτου σὺνζύγου τῆς. Τὸ ἔθιμον αὐτὸ τὸ δικαιολογεῖ μιά Θιβετιανή, λέγοντας στὴν 'Αγγλίδα περιηγήτρια λαίδη Βίσχοπ τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἐπιχείρημα :

— Ἡ γυναῖκα εἶνε ἀμαρτία νὰ μείνῃ χήρα. 'Αν εἶχα μόνον ἓνα ἄνδρα, θὰ γινόμουν χήρα μετὰ τὸν θάνατό του. Τώρα ὅμως, ποὺ ἔχω ἑπτὰ ἄνδρες, δὲν διατρέχω αὐτὸν τὸν κίνδυνον !...

κλήρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Δεκαοχτὸ ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἓνα βιβλίον τοῦ περιφημοῦ μυθιστορηματοῦ «'Ο Καπετὰν Φάντασμα».

'Επίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τῶν δύο πρώτων ἀριθμῶν θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἓνα 'Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιοῦδήποτε ἔτους θέλουν οἱ κερδίζοντες, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν 'Αθῆναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλλουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μέσῳ τῶν 'Υπαρχαρχαίων μας. Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, καὶ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κατὰ ἐβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οἰκογενείας».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα σχετικῶς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΜΑΣ

'Ακυροῦντες προηγουμένην μας δήλωσιν, γνωστοποιούμεν ὅτι οἱ ἐν 'Αθῆναις ἀναγνώσται μας, οἱ κρατήσαντες δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΑΥΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ὅπου καὶ θὰ τοὺς δοθῇ ὁ σχετικὸς λαχνός.

('Εκ τῆς Διευθύνσεως)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ «'Αγαλμα τῆς Δικαιοσύνης» τοῦ Σικάγου εἶνε καμωμένο ὁλόκληρον ἀπὸ ἄσμη καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀπὸ χρυσάφι. Στοιχίσε 4 ἐκατομύρια φράγκα, τώρα διὰ ἡ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη, γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἄσμη ἀξίζουν σήμερον περισσότερο, τὸ ἄγαλμα ἔχει πάρε μεγάλη ἀξία καὶ ὡς ἔργο τέχνης.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ «'Αγαλμα τῆς Δικαιοσύνης» τοῦ Σικάγου εἶνε καμωμένο ὁλόκληρον ἀπὸ ἄσμη καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀπὸ χρυσάφι. Στοιχίσε 4 ἐκατομύρια φράγκα, τώρα διὰ ἡ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη, γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἄσμη ἀξίζουν σήμερον περισσότερο, τὸ ἄγαλμα ἔχει πάρε μεγάλη ἀξία καὶ ὡς ἔργο τέχνης.

Στὸ Θιβέτ ἡ γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παντρεύονται περισσότε

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ο Νοέλ Ντορζερο, ένας σοφός επισημάν, ο οποίος πέρασε δια τη ζωή του καταγινόμενος με εφευρέσεις, ανακαλύπτει τέλος κάτι τόσο τρομερό, ώστε μιλάει κι' ο ίδιος με φρίκη σχετικώς στον άνωθεν του Βικτωριανό, μολοντί νοιώθει μεγάλη περηφάνεια για την ανακάλυψή του. Δεν το λέει τίποτε άρισμένο, μά τον προσκαλεί στο έργοαστήριό του για να του δείξη την ανακάλυψή του. Καθώς πηγαίνουν εκεί, τους παρακολουθεί κρυφά η βαφτισμιά του εφευρέτου Βερανζέρα. Ο Ντορζερο δίνει την αντίλαβάνη και την διώχνει. Κατόπιν άνασκηκώνει ένα παραπέτασμα κι' εκεί, σ' έναν τοίχο, που σκέπαζε το παραπέτασμα αυτό, άρχίζουν να συμβαίνουν εκπληκτικά πράγματα. Στην άρχή εμφανίζονται στον τοίχο τρία μάτια, ζωντανά, που κινούνται και βλέπουν, και έπειτα εξαφανίζονται, για να παραχωρήσουν τη θέση τους σ' ένα γυναικείο κεφάλι, που εμφανίζεται σιγά-σιγά...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και ο Νοέλ Ντορζερο έξακολουθούσε να μου λέη:

—Κι' όμως, είμαι βέβαιος... ναι, είμαι βέβαιος πως ο γυιός μου, ο Ντομινίκ, με κούταξε... μ' ένα βλέμμα θλιμμένο και πονεμένο στην άρχή, που κατόπιν έγινε το τρομαγμένο βλέμμα ενός ανθρώπου, ο οποίος αντίκρύζει το θάνατο... Κι' έπειτα, τα τρία μάτια άρχισαν να στριφογυρίζουν... Ήταν το τέλος...

Έξανάγκασα το Νοέλ Ντορζερο να καθήση.

—Όπως το υποθέτετε, θείε μου, είνε μιά οφθαλμαπάτη, μιά όπτασία... Σκεφθήτε λοιπόν... Πάνε τόσα χρόνια από τότε που πέθανε ο Ντομινίκ... Είνε λοιπόν άπαράδεκτο.

—Όλα είνε άπαράδεκτα και τίποτε δεν είνε, είπε. Δεν υπάρχει λογική ανθρώπινη σέ ύσα συμβαίνουν εδώ.

Προσπάθησα να τον κάνω να λογικευθή, μά εκείνος με πρόσταξε:

—Σώπα! Είνε άλλο πράγμα τώρα...

Και μου έδειξε τον τοίχο, που έμψυχώνταν από ένα καινούργιο θέαμα.

—Θείε μου, το είπα ίκετευτικά. Πέστε μου, σέ τί όφειλονται όλ' αυτά;

—Σώπα! είπε ο Νοέλ Ντορζερο. Δεν πρέπει να προσφέρης ούτε λέξι.

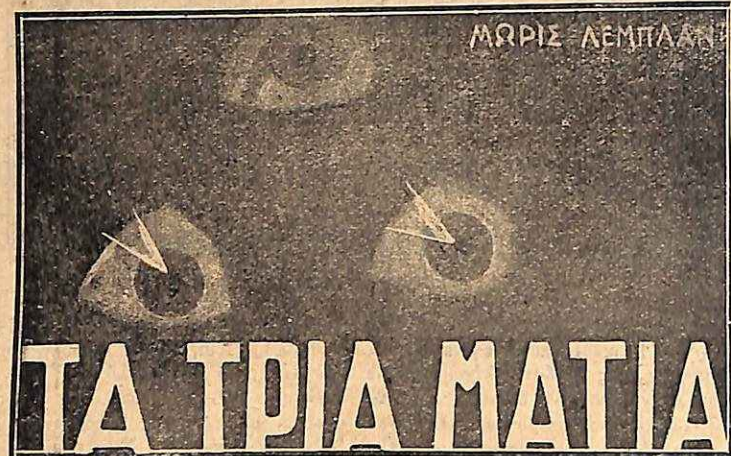
Ευθύς έξ άρχής πρόσεξα ότι αυτό το καινούργιο θέαμα δεν είχε καμιά σχέση με ό,τι είχα δη την προηγούμενη κι' απ' αύτό έβγαλα το συμπέρασμα ότι ή όπτασία που πρόσβαλαν στον τοίχο, δεν είχαν καμιά συνοχή μεταξύ τους, καμιά σχέση ως προς την εποχή ή το θέμα.

Έβλεπα τώρα την εικόνα μιας μικρής πόλεως, όπως την βλέπει κανείς από ψηλά. Ένας πύργος και το κωδωνοστάσιο μιας εκκλησίας, έξείχαν απ' όλα τ' άλλα σπίτια. Κι' έξαφνα, πλήθος κόσμου φάνηκε στην πλατεία της μικρής πόλεως και συγχρόνως έν' αερόστατο άρχισε ν' άνυψώνεται απ' αυτή.

—Τό αερόστατο των αδελφών Μογκολφιέρων! ψιθύρισε ο θεός μου.

Αυτές ή λίγες λέξεις του, μ' έκαναν να θυμηθώ τις παλιές

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

χαλκογραφίες, που παρίσταναν την άνύψωσι των αδελφών Μογκολφιέρων κατά το 1783 και άμέσως πρόσεξα ότι δεν διέφεραν καθόλου από την εικόνα, που έβλεπα τώρα.

Γιά μιά στιγμή μάλιστα είδαμε καθαρά και τα πρόσωπα των δυο αδελφών. Με το στήθος τους έξω απ' τη σκάφη του αεροστάτου, με τα χέρια τους ένωμένα, φαινότουσαν σαν να προσεύχονται γεμάτοι έκστασι και χαρά.

Αργά-άργα, ή άνύψωσις του αεροστάτου εξακολούθησε. Και συνέβη τότε το έξής άνεξηγη-

Χτυπημένος κατάμουτρα, σωριάστηκε κάτω νεκρός...

κριδώς σαν να τους είχε φωτογραφήσει κανείς από ένα δεύτερο αερόστατο που άνυψώνονταν συγχρόνως με το πρώτο, με την ίδια μαθηματική ακρίβεια.

Μά έξαφνα, ενώ ή σφαίρα των Μογκολφιέρων βρισκόταν σέ πεντακοσίαν μέτρων ύψος απ' το έδαφος, έγινε λιγότερο καθαρή, ή γραμμές της υπερδεύτηκαν και σέ λίγο από τη θολή εικόνα που σχηματίστηκε, ξεπρόβαλλε καθαρή ή σιλουέτα ενός συγχρόνου πολεμικού αεροπλάνου.

Πολλές φορές από τότε είδα στον θαυμάσιο αυτό τοίχο διπλές σκηνές, απ' τις όποιες ή δεύτερη συμπλήρωνε την πρώτη—ένα δίπτυχο, που αποτελούσε κάτι σαν διδαχή. Κι' αυτή τη φορά, ή διδασκαλία ήταν πλήρης: ή ειρηνική σφαίρα των Μογκολφιέρων είχε εξαλειφθί σέ πολεμικό αεροπλάνον... Μετά την πρώτη άνύψωσι των ανθρώπων στους άéρες, βλέπαμε μιά άερομαχία... μιά μάχη του μονοπλάνου, που είχε αντικαταστήσει το αερόστατο και ενός διπλάνου, προς το οποίο όρμούσε σαν άρπαχτικό πουλί...

Ψέμμα;... Τέχνασμα; Και τώρα πάλι τα δυο αεροπλάνα φαινότουσαν φυσικά από κάτω, μά σαν να είμαστε στο ίδιο ύψος και σαν να κάναμε συγχρόνως τις ίδιες μετατοπίσεις μ' αυτά... Μά τότε έπρεπε να παραδεχτούμε ότι ένας άπερατέρ, έπάνω σ' ένα τρίτο αεροπλάνο, καταγινόνταν ξανά να «γυρίζη» όλες τις φάσεις της φριχτής αυτής άερομαχίας... Έτσι δεν είνε;

Μά για ποιο λόγο να κάνω διαρκώς υποθέσεις; Γιατί ν' άμφισβάλω για την άναμφισβήτητη μαρτυρία των ματιών μου και ν' άρνούμαι ό,τι δεν μπορούσα ν' άρνηθώ;... Δυο αεροπλάνα πραγματικά πετούσαν μπροστά μου... Μιά μάχη πραγματική γινόταν στ' άβάθη του παλιού τοίχου...

Δέν βάστηξε και πολύ... Ο αερόπορος του μονοπλάνου έκανε τρομερές επιθέσεις... Πολλές φορές το πολυθόλο του έλαμψε... Έπειτα, για ν' άποφύγη τις σφαίρες του έχθρου, έκανε τέτοιους έλιγμούς, ώστε μπόρεσε να διακρίνη σ' αυτό τους τρεις κύκλους, που είχαν στον πόλεμο όλα τα Γαλλικά στρατιωτικά αεροπλάνα.

Τό Γερμανικό διπλάνο—είδα το διακριτικό του σταυρό—για να γλυτώσ, έκανε προηώς τά κάτω κι' έπειτα άνορθώθηκε... Κάτω απ' τις γούνες τους και τις μάσκες τους, ο πιλότος κι' ο παρατηρητής του φαινότουσαν σαν να κρατιόντουσαν άπελπισμένα για να μη πέσουν κάτω... Μά τότε το Γαλλικό μονοπλάνο έκανε και τρίτη επίθεσι με το πολυθόλο του... Και αυτή τη φορά έφριξε το Γερμανικό...

Είδα την πτώσι του με τον πιο άκατανόητο τοόπο. Την είδα φυσική στην άοχή, γρήγορη σαν άστραπή. Και την είδα κατόπιν παρά πολύ άργά... Τό α-

V
ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

εροπλάνο άνάποδα φαινόταν, σαν να είχε σταματήσει στον άέρα και τα σώματα των επιβατών του ήσαν άκίνητα με το κεφάλι κάτω και τα χέρια άνοιχτά.

Έπειτα τό έδαφος πλησίασε με μιά λιγινιώδη ταχύτητα κι' άναγνώρισα τις άφανισμένης απ' τον πόλεμο πεδιάδες της βορειοδυτικής Γαλλίας.

Τό Γερμανικό αεροπλάνο τοσκόστηκε κοντά στην όχθη ένός ποταμού. Τρία πόδια έξείχαν από τα συντρίμια του.

Και σχεδόν άμέσως, το Γαλλικό αεροπλάνο προσγειώθηκε σέ λίγη άπόστασι απ' αυτό. Ο νικητής αερόπορος βγήκε από μέσα, παραμέρισε το πλήθος των στρατιωτών που συνέρρεε απ' όλες τις μεριές κι' έπειτα, άφου προχώρησε προς τα συντρίμια, έβγαλε τη μάσκα του κι' έκανε το σταυρό του.

—Ω! ψιθύρισε. Είνε τρομερό! Τί μυστήριο!

Έκείνη τη στιγμή πρόσεξα ό,τι ο θεός μου ήταν γονατιστός με τό πρόσωπό του άνασταμένο από συγκίνησι.

—Τί έχετε, θείε μου; τον ρώτησα.

Τότε έκείνος μου άπάντησε, άπλώνοντας προς τον τοίχο τα ένωμένα χέρια του που έτρεμαν.

—Ο Ντομινίκ!... Άναγνώριζω στο πρόσωπο του Γάλλου αερόπορου τό σκοταμένο γυιό μου Ντομινίκ, που ήταν κι' αυτός αερόπορος... Είν' αυτός ο ίδιος!... "Ω! φοβάμαι!...

Κι' έγώ τώρα, βλέποντας τό νικητή, ξανάβρισκα στην μνήμη μου την εικόνα του σκοταμένου μου εξαδέλφου.

—Είν' αυτός! Έξακολουθούσε ο θεός μου. Δεν γελάστηκε όταν προηγούμενος είδα πως τα Τρία Μάτια είχαν την έκφρασι των δικών του ματιών... "Ω! Ξέν θέλω να βλέπω... Φοβάμαι!...

—Τί φοβάσθε, θείε μου;

—Θά τον σκοτώσουν!... Θά τον σκοτώσουν άπέναντί μου προδοτικά, όπως τον σκότωσαν τότε... Ντομινίκ! Ντομινίκ!... Πρόσεχε!...

Τότε ο ίδιος τρόμος που πλημμύριζε τό θείο μου με κυριεύσε κι' έμένα κι' έπεσα γονατιστός. Κι' έξαφνα, μπροστά μου, μέσ' απ' τα συντρίμια του Γερμανικού αεροπλάνου, κάτι ξεπρόβαλλε, τό κεφάλι και τό στήθος του ένός από τα θύματα. Τό χέρι του τεντώθηκε ώπλισμένο μ' ένα περισσοφό και πυροβόλησε. Την ίδια στιγμή ο νικητής—ο Ντομινίκ—έκανε να τραχηλή προς τό πλάι. Μά ήταν πολύ άργά. Χτυπημένος κατάμουτρα, έκανε μιά στροφή γύρω απ' τον έαυτό του, και σωριάστηκε νεκρός κάτω...

Τό δράμα είχε τελειώσει... Δίπλα μου ο θεός μου, λυγισμένος στα δυο, ώλόλυξε άπελπισμένα... Είχε παραστή στον πραγματικό θάνατο του γυιού του, που είχε δολοφονηθή κατά τον πόλεμο από ένα Γερμανό αερόπορο.

—Φύγε, φύγε! μου φώναξε άγανακτισμένη ή Βερανζέρα.

—Θά πάω, άλλα μόνος. Ο Νοέλ Ντορζερο τό είπε αυτό με τόνο κατηγορηματικό, που δεν έπιδεχόταν καμιά αντίρρηση. Κατόπιν έφριξε τα βλέμματά του σέ μένα. Έγώ ούτε σάλεψα από τη θέση μου.

Τό γεύμα τελείωσε μέσα σέ μιά στενόχωρη σιωπή. Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να βγή έξω, ο Νοέλ Ντορζερο ήρθε προς έμένα και μου είπε:

—Μήπως έχασες τίποτε στο περίπτερο;

—Όχι, θείε μου. Μά γιατί μου κάνετε αυτή την έρώτησι;

—Γιατί, μου άπάντησε διατάζοντας λίγο, γιατί βρήκα κάτι, μπροστά στον τοίχο των έμφανισεων, αυτό έδδ...

Και μου έδειξε ένα τζάμι από γυαλιά.

—Θά σάς ύπειθυμίσω, θείε μου, ότι έγώ δεν φοράω γυαλιά, είπα γελώντας.

—Ούτε κι' έγώ, έσπευσε να προσθέση ή Βερανζέρα.

—Ναι... ναι... Έκανε ο Νοέλ

Ντορζερο με τόνο άνησυχο. Κάποιος μπήκε μέσ' στο περίπτερο. Κατάλαβαινε βέβαια την άνησυχία μου...

Με την έλπίδα πως θά τον έκανα να έξηγηθή καθαρώτερα, τον ρώτησα:

—Τί σάς άνησυχεί, θείε μου; Και να είδε κανείς τις έμφανίσεις που γίνονται στον τοίχο αυτό δεν φτάνει, μου φαίνεται για να σάς κλέψη τό μυστικό της έφευρέσεώς σας... Σκεφθήτε μόνο ότι κι' έγώ ο ίδιος που σάς συνώδευσα, δεν έχω αντίληψη τίποτε...

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαντούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νείυρισε.

—Ακούστε, θείε μου, είπα, όποιοι κι' άν είνε οι λόγοι που φέρεστε έτσι, δεν έχετε τό δικαίωμα να δυσιπιστήτε προς έμένα και σάς παρακαλώ, σάς ίκετεύω, να μου δώσετε μερικές έξηγήσεις... Ναι, σάς ίκετεύω,

βλέμματός των Τριών Ματιών και τό βλέμματός του γυιού σας, παρουσίαντες έπάνω στον τοίχο την τραγική σκηνή του θανάτου του Ντομινίκ, που την είχατε κίλας άναπολήσει στο μυαλό σας; Θά μπορούσε ακόμα να υποθέση κανείς, ότι αυτός ο τοίχος, τον οποίο έχετε έπιστρώσει με κάποια μυστηριώδη ουσία, άποτυπώνει τις σκέψεις και τις εικόνες που πλάθετε στο μυαλό σας;... Και τότε...

Μά στάθηκα. Κατάλαβα ότι όσο πιο πολλά λόγια έλεγα, τόσο λιγότερη σημασία είχαν. Ο θεός μου όστόσο φαινόταν να μ' άκούη ευνοϊκά και μάλιστα περίμενε ν' άκούση τί θά πω παρακάτω... Μά τά είχα πει όλες όλα σάς είχα να πώ, και μολοντί κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες για να πιάσω τό Νοέλ Ντορζερο με καινούργια έπιχειρήματα, καταλάβαινα πως ό,τι κι' άν έλεγα δεν θά μ' άπαντούσε.

Πράγματι ο θεός μου άποσύρθηκε, χωρίς ν' άπάντησι σέ καμιά από τις έρωτήσεις μου. Από τό παράθυρο, τον είδα που διέσχισε τον κήπο.

Έκανα μιά θυμωμένη κίνησι και φώναξα στη Βερανζέρα:

—Α! "Όχι!... φτάνει! πειά!

Δέν θά τρελλαθώ, προσπαθώντας να καταλάβω μιά έφεύρεσι, που στο κάτω-κάτω μου δάινεται πολύ υπερδεμένη... Τί είνε τέλος πάντων;... Παρ' όλο που τό σεβασμό πρό το Νοέλ Ντορζερο, γιατί να μην υποψιαστή κανείς πως δεν πρόκειται περί πραγματικής άνακαλύψεως, άλλα περί ένός καταπληκτικού τρόπου να παθαίνη κανείς οφθαλμαπάτες...

Τό κακό κέφι μου έξέσπασε έξαφνα έναντίον της Βερανζέρας. Με είχε άκούσει με ύφος επιτιμητικό, θυμωμένη ίσως, γιατί τάβαζα με τό νουνό της, και την είδα σέ μιά στιγμή να γλυστράη προς την πόρτα της έξόδου. Τη σταμάτησα πριν βγή έξω και σέ μιά κρίσι πείατος, έντελώς αντίθετου προς τό χαρακτήρα μου, μά που τό δικαιολογούσαν ή περιστάσεις, της φώναξα:

—Γιατί φεύγεις; Και γιατί μ' άποφεύγεις έτσι πάντοτε;... Μίλα, τί διάβολο! Γιατί έχεις κλειστή κι' έσύ τόσον καιρό τώρα μέσα σέ μιά άδιαπέραστη σιωπή; Για ποιο λόγο; Τί έχεις να μου κατηγορήσης; Ναι, έέρω, αυτό τό άσυλλόγιστο φίλημά μου... Μά φαντάζεσαι ότι θά σου φερνούν ποτέ έτσι, άν δεν έδειχνες αιώνας άπέναντί μου αυτή την άγρία έπιφολεκτικότητα; Στό κάτω-κάτω, κι' άν σέ φίλησα... τί... Σέ έέρω από μικρούλα, από τον καιρό που έσκαζες σχοινάκι... Πώς θέλεις να σέ φανταστώ τώρα γυναίκα; Άνορθωμένη μπροστά στην πόρτα ή Βερανζέρα με κούταξε μ' ένα γέλιο άπροσδιόριστο, στο οποίο ύπρηχε άρκετή ειρωνεία, μά καμιά πρόκλησι, καμιά κοκεταρία...

(Άκολουθεί)

ΤΗΝ εποχή του Μεγάλου Πολέμου, ήμουν μια πέμπτης τάξεως μοδιστρούλα του Λονδίνου. Άραιες πελάτισσες, της φτωχοστατικής τάξεως όλες, λίγα κέρδη και μια ζωή στερεμένη, κοινωτική...

Τώρα τι είμαι ;... Χμ !... Δεν θα σάς το πω άκοιμη. Κι' αν η περιέργειά σας σάς βασανίζει, διαβάστε τη μικρή αυτή ιστορία μου και στο τέλος θα το μάθετε.

Ένα πρωί, λοιπόν, του Νοεμβρίου του 1917 είχα τοποθετήσει στη μικρή βιτρινούλα του καταστήματός μου μια θαυμασία τουαλέττα από ροζ ζωδέττα. Ήταν μια σπανιστάτη έπιπτυχία για μένα κι' ή έλλογική του ύψους, κι' ο όμορφος χρωματισμός του, και προπαντός το άσυνήθιστο μοντέλλο — προσωπικό μου γούστο — έπάνω στο οποίο την είχα κατασκευάσει. Άφου κατόπιν τακτοποίησα τη βιτρίνα όσο μπορούσα καλύτερα, άποσύρθηκα στο βάθος του μικρού καταστήματός μου, έδωσα λίγες όδηγίες στη μονάκριβη μαθητευόμενη υπάλληλό μου, και σταυρώνοντας τα χέρια, περίμενα πελάτεια !...

Ω, έξαπνάντος θα ήταν περίφημο δόλωμα για τη γυναικεία φιλαρέσκεια ή τουαλέττα μου εκείνη. Γιατί δεν έπεσε και πολλή ώρα, κι' άμέσως ένα πολυτελέστατο ιδιωτικό αμάξιοντο — καθώς προσερχόντουσε με ταχύτητα στο δρόμο — σταμάτησε άπτότα. Έπειτα όπισθοχώρησε λίγαν, ώστε να φτάση άντακτώ στην πόρτα, κι' ο σαρφέρ βόηθησε τότε μια μεσάκοχη κάπως κυρία, έξαιρετικής άρχοντιάς κι' όμορφιάς, να κατεβή.

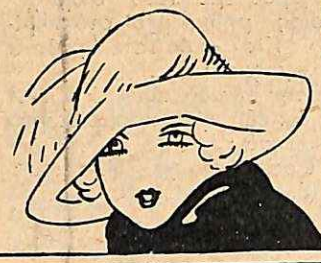
Ένθουσιασμένη για την έντελώς άσυνήθιστη εμφάνισή μου, μιάς τέτοιας άριστοκράτισσας, έτρεξα άμέσως στην πόρτα και την υποδέχτηκα με ήλιες υποκλίσεις. Εκείνη όμως, μη πολυτροσχόντας και τόσο στην υποδοχή μου, τράβηξε ίσα στην τουαλέττα, την περιεργάστηκε με ένδιαφέρον, που φάνερωνε γούστο λεπτό, κι' έπειτα μούπε :

— Συγχαρητήρια για το γούστο σας, δεσποινίς... Το φόρεμα από κάθε άποψη είνε υπέροχο, άφου, παρ' όλη την ταχύτητα του αυτοκινήτου, πρόλαβα να το προσέξω, μέσα απ' το τζάμι... Τι κοστίζει ;...

Της είπα συγνημένη μια τιμή, την οποία νόμιζα ύπεροχη. Έκείνη χαμογέλασε κι' άποκρίθηκε : — Δεν ελθε, βλέπω, παράλογη στίς τιμές σας... Οά σάς δώσω τα διπλά, άρχει να τροποποιήσετε λιγάκι το στήθος, όπως θα σάς υποδείξω... Σήμερα κι' αύριο θα λείψω στο Ντόβερ. Μεθαύριο το πρωί θα μού το στεύετε στο σπίτι, για να το παραλάβω. Έλάτε αν είναι εύκαιρο κι' εσείς. Θά σάς έπινοήσω ιδιαίτέρως γι' αυτή την άσυχρόληρά σας, και στο μέλλον θα ράβωμαι σέ σας, αν μείνω έναποσημένη !...

Νόμιζα πως άνιερνούμουν. Στην κάρτα της διάβασα πως ήσαν ή μαρκησία Κόνστανς Ντότρεϊ, και το χρηματικό ποσό που μου πρόέληφον άντισταύρισε μ' έξη τουλάμστον μηνών κέρδη της κυριαστατικής έργασίας μου !...

Έξω φτώχεια, δεσποινίς !... μού είνε χαράκινα ή βοήθός μου το άπόγευμα, όταν άποτελειώσαμε τις τροποποιήσεις της τουαλέττας. Η λιάση Ντότρεϊ θά μείνη κατενθουσιασμένη μαζί σας, και πούδς στη χάρη μας έπειτα... Γιατί άσφα-

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΡΟΖ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

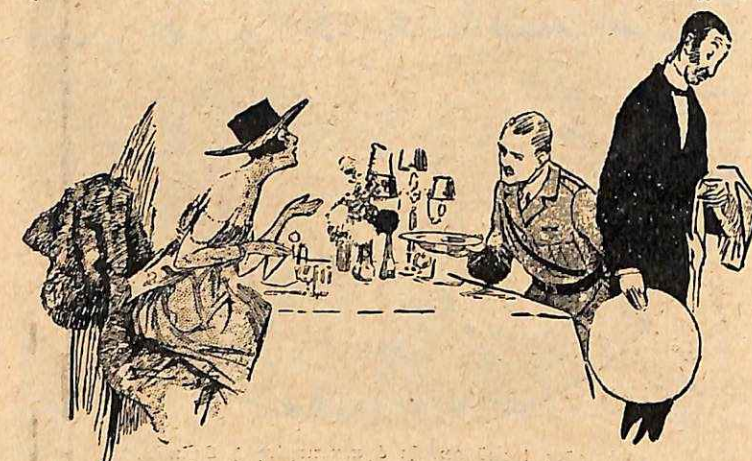
THE ROSEMARY NORTH

λώς θα μάς συστήση κι' άλλες πελάτισσες, φίλες της !...

Έδωσα ένα γενναίο ποικιτοναρό στο φτωχό κορίτσι, που τόσο καιρό συμμεριζόταν τα κασάτια μου, κι' άποφάσισα κι' εγώ να το κοίξω λιγάκι έξω, εκείνη τη βραδιά. Άχ, θα ζούσα, έπαιέλου, για λίγες ώρες μια ζωή άριστοκρατική. Και γι' αυτό, δυό ώρες άργότερα, ντυμένη με την ίδια εκείνη, την θαυμασία τουαλέττα, και με μια μεταξωτή Γιαπωνέζικη σάρπα στους ώμους μου, έμπαινα στο κατάστημα κι' όνειρευτής πολυτελείας ρεστωράν «Ρέγκαλ - Πάλας» !...

Θεέ μου, πόσο ελθε γοητευτική !... μού ψιθύρισε έκθαμβός ένας νεαρός κι' άρρενωπός λοχαγός του πυροβολικού, που βγαίνει από την αίθουσα στο διάδρομο, τη στιγμή που έμπαινα εγώ. Νιώθω την όρεξη να ξαναφάω πάλι, άρχει να σάς θαυμάσω την ώρα που θα τρώτε !...

Με τσιπτε μαρκησίας κίτταξα ύπεροπτικά τον νεαρό άριστοκράτη,

— Ορίστε, δεσποινίς ! μού είπε ο λοχαγός, δίνοντάς μου το πιάτο.

και χωρίς να πω λέξη, μπήκα στην αίθουσα. Βρήκα κάπου μια θέσι κι' έφαγα σαν μια θεά, που μόλις καταδέχεται ν' άτενίξη το περιβάλλον της. Πραγματικά όμως ήμουν μονοδιαμένη, όχι μόνον από την άνωτάτη άριστοκρατικότητα του τόπου, αλλά κι' απ' τις έπίμονες ματιές του άπόροπτου θαυμαστού μου : Είχε καθίσει σέ μια θέσι άντακτώ μου, και λίγα τραπέζια παρ έπέρα από το δικό μου, κι' έτρωγε — άνόρεχτα βέβαια ! — το μπιφτέκι του, μη ξεκολλώντας το μάτι του από έπάνω μου...

— Ορδονάρ αύριο βράδυ, όραία μου άγνωστος ! μού ψιθύρισε ο λοχαγός την ώρα που έφραγε. Την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος !...

Πάλι δεν...καταδέχτηκα να τού άπαντήσω ! Καθόμουν στο καριόλ τόσο ώρα και δεν έβλεπα τη στιγμή να φύγω, γιατί όχι μόνον ήμουν άσυνήθιστη έντελώς να μπάνω σέ τέτοια κέντρα, αλλά και γιατί όμορφη πραγματικά, καθώς ήμουν, προσκαλούσα όλον το άρσεν, και να τόσο έντονη ένδιαφέρον !

Τη νύχτα και την άλλη ήμέρα, την πέρασα με μια ήδονική, άνυπόμονη λαχτάρα. Άποφασισμένη καθώς ήμουν ν' άφήσω στην άκρη τα τρελλά κι' άπραγματοποίητα όνειρά μου, ξανάπεσα στο βελόνι με έπαινετική φιλοστονία. Και τόσους όρνους έκανα να μην ξαναπατήσω το πόδι μου μέσα σ' εκείνο το έστιατόριο, ώστε κατά το βράδυ, κι' ένα τέταρτο μάλιστα νομότερα από το ραντεβού του κομπού άγνώστου λοχαγού μου, ...βρισκόμουν κιάλας καθισμένη στην ίδια θέσι !...

— Άλλάξατε τουαλετίτσα, βλέπω ! μού είπε λίγα λεπτά άργότερα ο λοχαγός, καθίζοντας άντίκρυ μου με χαριτωμένη αθάδεια.

— Έσείς όμως δεν άλλαξατε τους τρώπους σας ! τού είπα, με συγκινησι κρυφή και με δήθεν δυσάρεσκαι...φανερή.

— Πώς τους βρίσκετε, όραία μου δεσποινίς ; ρώτησε εκείνος με θέρη.

— Πιό τολμηρούς από χθές, κύ-

λείας παλάτι ;...

— Όραία τα κατάφερες, Όλιβερ... Έμείς σέ ζητούμε δυό μέρες τώρα στο Ντόβερ, κι' έού γλεντάς ξέννοιαστος στο Λονδίνο !...

Η ξαφνική αυτή φράσις μās έκανε και τούς δυό να σκώσουνε το κεφάλι και να κυττάξουμε — κατάχλωμη εγώ και γελαστός εκείνος — μια κυρία, που ήταν όρθια πλάγι μας : Είχα γνωρίσει τη μαρκησία Κόνστανς Ντότρεϊ !...

— Έλα, αδελφούλα μου, μη μού καιώνεις ! της είπε εκείνος, φιλώντας της το χέρι. Τόσους μήνες λείπω στο μέτωπο, κάτω κεί στα φρικτά χαρκακώματα της Γαλλίας, και σάς στερήθηκα όλους, άντικρύζοντας κιάλας στιγμή το θάνατο... Άξίζω λοιπόν μια τέτοια υποδοχή !

Η όμορφη μαρκησία φίλησε με στοργή τον άδελφό της στα μαλλιά και κάθισε εύχρησμένη πλάγι του. Τό ξαφνικό άντίκρυσμά του κι' ή άπροσδόκητη συνάντησί τους, την έκαναν να μη δώση καθόλου προσοχή σέ μένα, παρ'ά να τού λή διαρκώς :

— Κι' ο Χάρρυ, που θα σέ περιμένει άκοιμη στο Ντόβερ ;... Κακό παιδί, δεν θεωρούσε τοιλάμιστον το φύλλο της άδείας σου στο έκει λημεναρχείο, να καταλάβουμε πως ήρδεις έπίτελους ;

— Ο σύζυγός σου, αδελφούλα μου, είνε πολύ καλός και θα με συγχωρήση !... άποκρίθηκε ο λοχαγός γελαστός. Ήθελα να σάς κάνω έκκληση και γι' αυτό δεν τηλεγράφησα την άκριβή ήμέρα της άφίξεώς μου... Κι' όταν ήρθα χθές, δεν σάς βρήκα στο σπίτι...

— Κατεβήκαμε, βλέπεις, στο Ντόβερ να προυπαντήσουμε τη Μεγαλειότητά σου !... διέκρινε ή μαρκησία, έπίσης γελαστό.

Ξαφνικά όμως σοβαρεύτηκε. Τό όμορφο πρόσωπό της πήρε έκφραση έκκληξέως, καθώς με περιεργαζόταν εκείνη τη στιγμή μόλις, κι' ύστερα ψιθύρισε :

— Μά... αν δεν γελιόμουν... δεν ελθε ή δεσποινίς, που σάς παρήγγειλα χθές το πρωί εκείνη τη ροζ τουαλέττα ;... Και γνωρίζεστε κιάλας με τον άδελφό μου ;...

Πιάστηκε ή άνατηρή μου. Δάκρυα κήλησαν απ' τα μάτια μου κι' άνάμεσα απ' τον θόλο τους πέπλο διάβασα τη συμπάθεια στο πρόσωπό του λοχαγού και την έκκληξη συγχρόνως στα πρόσωπα και των δυό τους.

— Με συγχωρεί ή έξοχότης σας, μιλάω ! τραύλισα με κόπο. Έγώ είμαι... Σάς όρκίζομαι όμως πως για πρώτη φορά στη ζωή μου έκανα χωρίς να το θέλω τη γνωριμία λόρδων και μαρκησιών και πως για τελευταία φορά πατώ το πόδι μου δομεία !...

— Τι γοητευτική άφέλεια ! μου μούρισε ο σέρ Όλιβερ Ντότρεϊ στην άδελφή του.

Τι τού άπάντησε όμως εκείνη, δεν ξέρω, γιατί ήμουν μακριά τους τότε...

Η ροζ τουαλετίτσα μου έπεσορφή την άλλη ήμέρα από την μαρκησία. Κι' ένω κεραυνομένη άκίλως το κοιτά και τα δάκρυά μου κυλούσαν άφθονα — νόμιζα πως με τη γελία ματαιοδείξα μου, έχασα για πάντα την τύχη, που θέλησε τόσο άπόροπτα να μού χαμογέλαση — διάβασα το άκόλογο γράμματάς,

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΙΑΣ ΛΕΑΙΝΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Τι γράφει μια περιεργή έκθεσις που θρίσκει στα 'Αρχεία του «Βοτανικού Κήπου» Παρισιών.)

Στα γραφεία της διευθύνσεως του περιφήμου «Βοτανικού Κήπου» στο Παρίσι, ο όποιος είνε συγχρόνως κι' ένας πλουσιώτατος σέ θηρία παντός είδους ζωολογικός κήπος, υπάρχει ένα έπίσημο έγγραφο περιεργότατο περιεχομένου. Είνε προσωπικό ζωολογικών παρατηρήσεων, χρονολογούμενο απ' το 1849, το όποιο είχε συνταχθή από διαπρεπείς φυσιοδίφες της εποχής εκείνης :

Από το έγγραφο αυτό άποσπώμε έδω την ακόλουθη αίνετική ιστορία, χαρμαριστική κι' ένδεικτική ότι τα περισσότερα των άνωθενών έλαττωμάτων ή άρετών άπαντώνται και στα θηρία και μάλιστα στον ύπερτατο βαθμό άνεπτυγμένα.

Στις άρχές του φθινοπώρου του 1849, μετεφέρθη σέ στερεώτατο κλουβί από το 'Αλγέριο, μια θαυμασία και ρωμαλεωτάτη λέαινα. Είχε συλληφθή στις άμώδεις έκτάσεις της Σαχάρας κι' είχε άγορασθή με άδρότατο ποσό από την 'Επιστημονική 'Ακαδημία της Γαλλίας.

Κατά τις πρώτες ήμέρες της αιχμαλωσίας της, εκεί σ' ένα κλουβί του Βοτανικού Κήπου, φανόταν άνησυχία και θυμότητα τρομερά. Ύστερα ή πληξίς άρχισε να την κυριεύη, δεν άγγιζε καθόλου το φαγί που της έφριγγαν, και ξαρομένη διαρκώς στη γωνία της, μαρινόταν γρήγορα από πληξί και μελαγχολία.

Κάποια ήμέρα, μεταξύ των περιέργων που έχασαν γύρω από το κλουβί της, στάθηκε κι' ένας γηραιός δικαστικός, ο συνταξιούχος εισαγγελέυς Τ... Κι' ένω εκεί-

νος παρακολούθουσε με ένδιαφέρον τη μαρμαμένη εκείνη μεγαλειότητα της έρίμου, και ζητούσε πληροφορίες σχετικές από έναν φίλακα, το άσχημομυρικό και γκρινιάρικο σκυλάκι του τον έντοχλούσε διαρκώς. Τρομοκρατημένο από το άντίκρυσμα της μελαγχολικής λεαίνας, στριμωχόταν στα πόδια του κυρίου του και γρύλιζε περίφοβο !

— Μά δεν τού ρίχνουν, λοιπόν, και κάτω το ζωντανό να φάη ; ξεφώνισε σέ μια στιγμή ο δικαστικός στών φίλων.

— Μιμ... Έτσι διάταξε ο έπιμελητής ! άποκρίθηκε ο φίλας. Κοιμάται από κρέας δοδινό ρίχνουμε μόνον στα θηρία, καθώς τα βλέπετε κι' εσείς... Μά εκείνο δεν τα άγγίζει... Στενοχωριέται στη σιλαδιά του, φαίνεται !...

Με άντίκουστη σκληρότητα τότε

ο άνθρωπος εκείνος, άποκρίθηκε άμέσως :

— Ίσως ή ζωντανή τροφή του άνοίξει την όρεξη και τού ξυπνήσει τα μουνδιαμένα ένστικτά του... Νά... Δεν δοκιμάζεις μια στιγμή με το σκυλί μου ;...

Άκαρδος ο όχλος, όπως πάντα, χειροκρότησε με άγρια χαρά την πρόταση, και το φτωχό σκυλάκι πετάχτηκε από μια θυρίδα στο κλουβί της λεαίνας !...

Έντρομο τότε εκείνο, άπορρούγοντας και να κυττάξη καν το τρομερό σαρκόβορο, άρχισε να ορμά λιάση λυπητερά. Τα μάτια του κυττάσαν με υπεράντη ίκεσία τον κτηνάνθρωπο κύριό του, και τα μικροσκοπικά του σκέλη είχαν γαντζωθή άγωνιώδως στίς σιδερένες θέργες του κλουβιού.

Λίγο το λυπήθηκαν, κι' οι περισσότεροι κυττάσαν με άναπαυσιμία τι έθιγαν ή λέαινα. Πραγματικά εκείνη, έντολημένη ίσως από τα σπαρακτικά γαυγίσματα του σκυλιού, σκώθηκε άργά απ' τη

θέσι της, πήγε κοντά του, το περιεργάστηκε άρεκή ώρα με προσοχή κι' ύστερα χαμογυρήθηκε !... Τό σκυλάκι πάλι, βλέποντας το πελώριο εκείνο στόμα, τα σουβλερά δόντια, και την κόκκινη σάν αίμα γλώσσα του θηρίου, διπλώσισε τα άγωνιώδη γαυγίσματά του. Συγχρόνως όμως τα ίκετευτικά βλέμματά του έπαψαν να στρέφονται προς τον κύριό του, και προσηλώθηκαν τώρα με μυστηριώδη θλίψη στα φλογόκοκκινα μάτια της λεαίνας.

Έκείνη διάτασε λιγάκι. Ύστερα, απλώνοντας μπροστά τα δυό ρομαλέα πόδια της, έβαλε το όγκωδες κεφάλι της άνάμεσά τους, κι' άρχισε να περιεργάζεται, ήρεμη και ξεπλωμένη, το όντορό εκείνο ζώο.

Σέ λίγο έφριξαν την καθημερινή τροφή στα θηρία. Ένα παχύ μπου-

φθόθηκε στην 'Επιστημονική 'Ακαδημία, κι' ίδού σέ τί παρατηρήσεις περιεργές κατέληξαν τα έπιτετακμένα για την παρακολούθησι μέλη της : Τό όντορό εκείνο κινάριο, τόσο άποθρασύνθηκε πιά, από τη μεγαλοψυχία της τρομερής του φίλης, ώστε άρχισε να γίνεται φιλόνομο και κακοροϊμικό. Πρώτο αυτό όρμωσε στα κομμάτια του κρέατος, καταβρόχθισε γκρινιάζοντας το μεριόδι του, και δεν άφηρε με τα γαυγίσματά του την λέαινα να πλησιάση, αν δεν χόρταινε αυτό πρώτα !...

Η λέαινα όμως είχε έντομεταξύ νοιώσει άλλόκοτη στοργή, για το άθλιο κινάριο. Υπόκλιπε στίς ιδιοτροπίες του, συμμορφωνόταν ύπομονετικά με τα γαυγίσματά του, και δεν πλησίαζε στο κρέας αν δεν χόρταινε πρώτα εκείνο. Κι' αν καιμιά φορά ή διαγκωματίες του την έντολούσαν — όταν άνικαν να συγκρατήση την πείνα της, πλησίαζε στο φαγητό — τότε άπλωνε μαλακά το πόδι της και παρμαέριζε τον μικροσκοπικό φίλο της, φροντίζοντας προηγουμένως να κρύβη καλά τα τρομακτικά της νύχια !...

Ήθε ο χειμώνας κι' ή τακτική αυτή έξασκολούθησε ή ίδια. Με μόνη την διαφορά τώρα, ότι το σκυλάκι έτρεμε από το κρύο κι' ή λέαινα το θέρμαινε άνάμεσα στα σκέλη της ώρες πολλές συνέχεια. Κι' αν πήγαινε να ρίξουν, σέ μια τέτοια στιγμή, το φαγητό, ή λέαινα — πεινασμένη ώστόσο — δεν έντοχλούσε με το σκυλάκι της το σκυλάκι, αν εκείνο πρώτα δεν σηκωνόταν από τη ζεστασιά του, κεντριμένο, επί τέλους απ' την πείνα !...

Τα χρόνια κυλούσαν έντομεταξύ και το σκυλάκι φύσκει. Προηγουμένως όμως είχε καταταρανύση τη μεγαλόμυρη φίλη του, και πολλές φορές της είχε ξεσχίσει τα αυτιά και την ουρά με τα δαγκώματά του. Χορεύτηκε πονηριά, για να μπορέσουν οι φίλακες να άποσύρουν το πτώμα του σκυλιού, γιατί ή λέαινα έδωγας διαρκώς λιπιτερούς βοιχηθμούς, κι' έμπόδιζε κάθε προσέγγισή άνθρώπου με μανία. Κι' όταν την άλλη ήμέρα, θέλοντας οι φίλακες να την παρηγορήσουν για την απώλεια, έβαλαν στο κλουβί της ένα άλλο σκυλάκι — τού ίδιου γένους κι' όμοιο με το πρώτο — ή λέαινα ριχτηκε με λύσσα επάνω του και το κατεσπάρωσε...

Σέ λίγους μήνες πέθανε ή λέαινα, κατά την άνοιξη δηλαδή του 1850, χωρίς ποτέ να συμφιλώθη με άλλον σκύλο, κι' έλαττώνοντας κάθε ήμέρα την τροφή της από άνορεξία και θλίψη !...

ROSEMARY NORTH

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΔΩΔΕΚΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα περίεργο άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot για τους «αστέρες» με την καλύτερη φωνή.)

Γκρέτας Γκάρμπο, της Μάρλεν Ντρίτς, της Μαρρίντα Χέιμ και της Τζέαν Κράουφορντ.

Τά 70 ο ο της γοητείας ενός αστέρος λένε, εξαστάται από τη φωνή του! "Οι ο ο σκηνοθέτες λοιπόν, όταν γυρίζουν προσέχουν παραπάνω στη φωνοληψία. Ποιές τώρα είνε η δώδεκα καλύτερες φωνές του Χόλλυγουντ; Απτήν την τόσο ενδιαφέρουσα ερώτησιν μίστερ Έδω και λίγες μέρες στον μίστερ Όλνιερ Χίνσντελ, τον πασίγνωστο καθηγητή της δραματικής απαγγελίας στα "κοτόντιο" της "Μέτρος".

Ο μίστερ Χίνσντελ είνε ένας από τους καλύτερους καθηγητάς της δραματικής του Νέου Κόσμου. Υβίτερα από μία δημιουργική εργασία μιάς διδασκαλίας δεκαετίας, κατά το διάστημα της οποίας είχε μαθητάς τους μεγαλύτερους σήμερα ήθοποιους της "Αμερικής", έγινε τέλος «δραματικός προγυμναστής» των «αστέρων» του Χόλλυγουντ. Κι' έτσι έχει πάλι μαθητάς τους πιο ιδιότροπους, τους πιο παρωδιστικούς, τους πιο «εκκεντρικούς» και τους πιο διάσημους ανθρώπους του κόσμου!

Μά είνε άσχετο και τόσο εύκολο πράγμα να είνε κανείς προγυμναστής της Γκρέτας Γκάρμπο; Ο «αστέρας των αστέρων» είνε τόσο νευρώδης, τόσο λιγώλης και τόσο πεισματάρης στη δουλειά του, ώστε μπορεί ανά στιγμή από την κόρησιν άσκησιν και μία απάντησιν μηχανή, λένε στο Χόλλυγουντ.

Η Τζέαν Κράουφορντ πάλι έννοει να δουλέψι μόνον όποτε έχει διάθεσι. Πολλές φορές, παραδείγματος χάριν, κι' ύστερα από τὰ μεσάνυχτα! Συλλογισθήτε τώρα τον δύστυχο καθηγητή της, όταν τον ξυπνάει στις 12 ή ώρα την νύχτα, για να την προγυμνάσει...

Όσο για τον Ραμόν Νάβάρρο; Αυτός πάλι είνε ατακτολόγιστος! Δεν δέχεται παρατηρήσεις, στενοχωριέται με το παραμικρό και μόνον πού δεν λείπει από τὸ πείσιμα του! Κάνει διαρκώς σαν ένα πολύ χαλαρό και πολύ κακομαθημένο παιδί...

Η Κάθριν Χέμπορν, η μόνη πραγματική διάδοχος της Γκρέτας Γκάρμπο παύει μαθήματα άσπαγγέλλας μετά τὸ πρώτο μάθημα της. Φοράει λοιπόν μία λεπτή μεταξωτή πυτζάμα και μία άσπρη κάπε, άκουει τον μίστερ Χίνσντελ, με μεγάλη προσοχή μαθητευόμενης! Ποτέ της δεν διαμαρτύρεται, όταν της

κάνει παρατηρήσεις. "Όστόσο για να ξεπιάσει κάποιον, όταν νευριάζει, έχει τη συνήθεια να μαδάει νευρικά την γούνα μιάς λεοπαρδαλής.

Η Γκλόρια Σβάνσον και την ώρα άσπης της άσπαγγέλλας, δεν άπαχορίζεται την εξημερωμένη τίγρη της. Κι' ο μίστερ Χίνσντελ φυσικά δεν τολμάει να της κάνει παρατηρήσεις, δεν τολμάει να κάνει μερικά νευρικά δόγματα στο σάλο-νι της, όταν θυμάσει. "Η τίγρης τον παρακολουθεί τὰ δόντια της! Μία μέρα μάλιστα ο μίστερ Χίνσντελ δεν μπόρεσε να κρατηθή και της φώναξε:

—Τι μου δείχνεις τὰ δόντια σου, έμένα! Την κυρία σου να φοβερίσω πού δεν θέλει να μ' άκούσιν!...

Απτή η παρατήρησις, η τόσο ίσως-στή, έκανε την Γκλόρια Σβάνσον να σάσισιν κυριολεκτικώς από τὰ γέλια και ν' άρχισιν από τότε να δεί-

χνει αὐτοὺς ἔχουν τις καλύτερες φωνές, στο Χόλλυγουντ. "Όταν λοιπόν του κάναμε απτήν την ερώτησιν, ο μίστερ Όλνιερ Χίνσντελ διασπασε λίγα να μιάς απάντησιν για να μη δυσαρεστήσιν τὸς μαθητάς του. "Επειτα όμως, με την ειλικρίνεια πού τὸν χαρακτηρίζει, μιάς διαβεβαίωσε:

—"Ενας ήθοποιος του κινηματογράφου δεν φτάνει μόνο να έχει καλή φωνή, πρέπει να έχει και κατάρτιση φωνή! "Εδω στο Χόλλυγουντ υπάρχουν ήθοποιοι με πολύ άμορφη και κατάρτιση για τὸ θέατρο φωνή. Στο μηχάνημα όμως της φωνοληψίας απτή η φωνή τους βραχνιάζει και γίνεται τρομερά απειλητική. Γι' απτό κι' εμείς, αὐτοὺς τὸς ήθοποιους τὸς κάνουμε να μιλοῦν... όσο μπορούν λιγότερο, στα διάφορα φιλμ. "Όταν δὲ πρόκειται να τραγουδήσουν, τὸς «ενομιμολόγουμε», βάζουμε άλλους δηλαδή να τραγουδήσουν στην θέ-

λητική, όπως ἐνός ανθρώπου πού έχει συνηθισιν να δίνη μόνο διαταγές.

Όσο για τὴ φωνή του Λιονέλ Μάρριμωρ μπορεί να εξωτερικεύσιν τις μεγαλύτερες συγκινήσεις. Αὐτό είνε ένα πολύ σπουδαίο πρόσωπον για τὸν κινηματογράφο, γιατί δεν κουράζει τὸν ήθοποιό κι' οὔτε άπασχολεί διαρκώς τὸν σκηνοθέτη.

Ο Λιονέλ Μάρριμωρ δεν καταβάλλει καμμία προσπάθεια για να κάνει τὸς θεατὰς να συγκινηθοῦν και να δακρυσθῶν. "Υπολογίζει και κανονίζει τόσο καλά τὴ φωνή του και τὴν προφορά της, ὥστε κανείς δεν μπορεί να μείνι άσυνάνητος.

Ο Κλάρε Γκέμπλ έχει κι' αὐτός ἐπίσης μία καλή φωνή πού θεωρεῖται από τὸς καλλιτέχνας του Χόλλυγουντ ὡς χαρακτηριστική.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ έχει μία δροσερή και νεανική φωνή γεμάτη εὐθυμία. Τὸ ἴδιο μπορεί να πῇ κανείς και για τὸν Χέρμπερτ Μάρσαλ. Ο Μοντγκόμερυ κι' ο Χέρμπερτ Μάρσαλ ἔχουν κι' οἱ δύο τὸς πολλὴ ἐκυστικὴς φωνές. Μά η μία είνε τελείως διαφορετική από την ἄλλη. Ο Χέρμπερτ Μάρσαλ έχει «σοσιαλιστικὴ» φωνή, ἐνὼ η φωνή του Μοντγκόμερυ είνε τελείως «αμερικανική».

Η Νόρμα Σήρερ πάλιν ἀποκαλύπτει με τὴν φωνή της, ὅλη τὴν προσωπικότητά της. Είνε διαγνήσιμη, ἥρεμη και λίγο συγκρατημένη. Είνε η φωνή μιάς «βεντέττας» με μεγάλο τάλαντο...

Κι' έχει δίκο ο μίστερ Χίνσντελ γιατί η Νόρμα Σήρερ είνε από τις λίγες «βεντέττες» του Χόλλυγουντ πού συγκινοῦν τὸς θεατὰς με τὸς τόνους της φωνής τους.

Μά και η Κάθριν σημειώνει μεγάλη επιτυχία στην δόνη, με τὴν τόσο μεταλλική και καθαρή φωνή της. Η φωνή απτή δεν είνε και πολύ άκριβή από τεχνικὴς άπόψεως. Αὐτό όμως σημαίνει γιατί η Κάθριν Χέμπορν στενοχωριέται πολλές φορές στο ὅλο της. Μή τὰ λάθι απτὰ διορθώνοντα πολλὴ εὐκολα.

Κι' η φωνή ἐπίσης του Λούις Στόν είνε αξιοθαύμαστη. "Όταν μιλάει ο Λούις Στόν σὰς δίνει τὴν ἐντύπωσιν ανθρώπου πού η δύναμὶς του συγκεντρώνει γύρω του ἕναν δόλοηρο λαό.

—Και η φωνή της Γκρέτας Γκάρμπο, μίστερ Χίνσντελ;

—Ο «αστέρας των αστέρων» έχει μια φωνή πού ποτέ ἄλλοτε δεν είνε ξανκούσι: είνε δυνατή, λίγο λαρυγγώδης και πολύ παρὰ-ση! Είνε η φωνή μιάς πραγματικῆς μορφαίας γυναίκας. Μία φωνή γεμάτη γοητεία και μυστήριο.

Αὐτὲς λοιπόν είνε η δώδεκα καλύτερες φωνές του Χόλλυγουντ. Κι' ἀλήθεια ποιοι δεν τις ἔχουν και ποιοὶ δεν ἔχουν συγκινήσει;

JEANNE ROUDOT

Η Τζέαν Κράουφορντ και ο Γκάρο Κούπερ

ζην περισσότερη άμείλεια στα μαθήματά της. "Ο Γκάρο Κούπερ είνε ο πιο άγαπημένος μαθητής του μίστερ Χίνσντελ. Κάθε τόσο τὸν ὑποχρεῖται δι τὰ τὸν πάρε μάζυ του σὶς «δικαστές» για να κινητήσουν άγρια θηρία στα παρθένα δάση της "Αφρικής.

Όσο για τὸν Κλάρε Γκέμπλ, είνε ο πιο μεθοδικός κι' ο πιο ήσυχος απ' ὅλους τὸς «αστέρας». "Ακούει μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή τὸν καθηγητή του και δεν λέει δι κανονισθῆκε, παρά μόνάχα όταν θὰ δι τὸν μίστερ Χίνσντελ να κινήσιν τὸν ερλιό του! Κατόπιν τὸν προσκαλεῖ να πάρουν ἕνα φαίνεται στην θεράντα της βλάας του και να συζητήσουν για διάφορα ζητήματα τὸς θεάτρου και τὸς κινηματογράφου.

Ο μίστερ Χίνσντελ, καθώς βλέπετε, ἔχει τόσο καλά τὸς «αστέρες», ὥστε μπορεί να μιάς πῇ ποιοί

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΑΛΑΝΙΚ

ΜΑΡΙΕΤΤΑ

νη. "Όλες η πτυχές της φούσας της πέφτουν με χάρι και τὰ χαώματα είνε άρμονικά συντονισμένα με τὸ ὁλόδροσο πρόσωπό της.

"Ετοιμη πειά, άνοιγει τις γούλιες τὸ παραθύρου της και ὀχνει ἔξω μιά ματιά, στὸν ἡλιοκαμμένο, σκονισμένο δρόμο. Ο ἥλιος μπαίνει θριαμβευτῶς στο δωματίό της και λούζει με τις χρυσές άκτίνες του τὸ ποικιλόχρωμο φάσμα της

χοριαπούντας, τὰ ξανθὰ σαν ὤρημα στάχια μαλλιά και τὰ ροδόχρου μάγουλά της. Η θάλασσα τραγουδάει παρατέρω και τὰ φύλλα ἔξακολουθοῦν τὸ άρμονικό τραγούδι τους κάτω απ' τὸ χάδι τὸ ἄερα. Τὰ πουλιά κελαϊδοῦνε φλάρα, κρυμμένα στην πυκνή, δροσερή σκιά τὸν δέντρων κι' η καρδούλα της Μαριέττας λαχταρά, γιατί, πέρα, στην άκρη τὸ σκονισμένου δρόμου, τὸ μαῦρο της διαπεραστικό μάτι βλέπει κάποια σιλουέττα, πού ὅλο και πλησιάζει.

Η Μαριέττα δεν μπορεί να διακρίνη τίποτε απ' απτή τὴν άπόσταν, ἔχει όμως ὁστόσο πῶς ὁ άνθρωπος ἐκείνος φορεῖ μπλοῦζα και σκούφο ναυτικό με χρυσά γράμματα γύρω στην κορδέλλα. Ἐξέρει πῶς τὸ πρόσωπό του είνε ἡλιοημένο, τὰ μαλλιά του ὀλόξανθα και τὰ μάτια του γαλανά και γλυκά. Αισθάνεται βαθειά στην καρδιά της, η Μαριέττα πῶς δεν είνε ἄλλος απτὸς ὁ άνθρωπος από τὸν Πέτρο Κερντός, τὸν άμορφο ναύτη, πού χτες μόλις ἦρθε με ἄδεια στο χωριό.

Τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της ἔγιναν θυσινά καθώς παρακολούθησε τὸ ὄργιο βάδισμά του. Σαφηνικά όμως κινείνισιν, χλόμιασε. Η σιλουέττα τὸ ναυτῆ ὅλο και μεγαλώνει, πλησιάζει, περνάει τώρα μπροστά από ἕνα σπίτι στην εἴσοδο τὸς χωριοῦ. "Ενα μαῦρο φουστάνι φαίνεται στην πόδα. Ο Πέτρος στέκεται και χαμετὰ κι' η Μαριέττα, με τὰ μάτια καρφωμένα πάνω του, με τὸν λαμό τεκτονισμό, θαρρεῖ πῶς άκούει από δι τις κονβέντες τους.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς Κορεντίνα!

—Καλοσπορίσατε, κύριε Πέτρο! Δεν φαίνεται πειά στὸν σκονισμένο δρόμο η σιλουέττα τὸ ναύτη, κι' η Μαριέττα σωριάζεται κλαίγοντας σε μιά πολυθρόνα.

Ναί! Μπῆκε στο σπίτι της Κορεντίνας!... Τὸ καταραμένο ἐνένο σπῆτι θρόθηκε μπροστά του πῶν από τὸ δικό της... Και πάντα, όταν ἔρχεται με ἄδεια, πρώτη βλέπει ο Πέτρος τὴν Κορεντίνα κι' έτσι, δταν τ'άποφασισιν πειά να πάη να

τὴν χαμετήσιν κι' απτήν και τὸς γονεῖς της, τὰ μάτια του κι' η καρδιά του είνε γεμάτα από τὴν εἰκόνα της ἄλλης!... Κι' είνε τόσο άμορφη η Κορεντίνα, ψηλή και χαριτωμένη με τις πλούσιες ξανθὲς πλεξούδες της, σαν βασιλικὸ στέμμα γύρω στο δροσερό κι' ὀλόγλυκο πρόσωπό της...

Η Μαριέττα κλαίει, κλαίει με λυγμούς. Τὰ δάκρυά της πέφτουν θερμά πάνω στα γιορτινά φορεμάτα της, πάνω στην κεντημένη της ποδιά. Τὴ τὴν ενδιαφέρει τώρα κι' η γυνετή κι' η τουάλεττα της!...

"Ετσι ἔκλαιγε για πολλή ὅρα κι' ἐνοιασε τὴν καρδιά της να πονῇ. Σαφηνικά μιά χαρούμενη φωνή άκούστηκε και τ' άμορφο καρδί της Κορεντίνας με τις χοντρές ξανθὲς πλεξούδες πρόσδεσιν σχεδόν άμέσως στο παραθύρου, άνοιξε σὶς περικαλάδες και τὰ γούρφαλα.

—Εγὼ δεν θάρω! εἶπε η Μαριέττα χωρίς να γυρίσιν τὸ κεφάλι. Πῆγανε μισαχτή σου στο πανηγύ-

σως, τὰ κορίτσια ὀχνουν φουκαέτες απ' τὰ μαλλιά τους για να μῶθουν αν θὰ παντρευτοῦν μέσα στο χρόνο. "Εβγαλε η Τίνα μιά φουκαέττα και τὴν ἔριξε στο νερό γελαστή, η Μαριέττα όμως κάθισε κατσουγιασμένη πάνω σε μιά πέτρα γυρνώντας τις πλάτες της σὶς τὸν ὄρι.

—Πῶς θὰ τὸν ἤθελες τὸν άντρα σου; ρωτάει ξαφνικά η Τίνα χαμογελώντας. Ξανθὸ η μελοχρονό;

—Δεν μ' άρέσουν διόλου οἱ ξανθοί! φωνάζει πεισιμωμένη η Μαριέττα.

—Εγὼ θὰ τὸν προτιμῶ να σου πῶ ξανθὸ, με γαλανά μάτια!... "Οχι δά, καίμενη!... Δεν είνε άμορφα τὰ γαλανά μάτια στοὺς άντρες, απαντὰ νευρικά η Μαριέττα ξεροχώνοντας ἕνα θυμάρ. Μοιάζουν σαν κορίτσια...

—Σαν να τὰ παραλές! της άπαντάει γελώντας η Κορεντίνα, δεν μπορείς βέβαια να πῇς πῶς ο Πέτρος Κερντός ἔχει τὸ ὕψος κορι-

Μαριέττα

αι! Μου πονάει πολύ τὸ κεφάλι τοῦ...

Η Μαριέττα ἔγινε κατακόκκινη, δεν θάρω τίποτα ν' απάντησιν. Κατάλαβε πῶς αν ἔλεγε απτή, η φωνή της θὰ τὴν προδῖνε και δεν θέλει να ταπεινωθῇ μπροστά σὶς τὴν σκληρή φιληνάδα της.

—Εμένα μ' άρέσουν τὰ γαλανά μάτια στοὺς άντρες, όταν μιλῶντα είνε παλληκάρια, γενναῖοι, σαν τὸν Πέτρο. Ἐξέρει δὲ τὸ δόσιμο νε τὸ μεταλλικό, τὸ τὸ ὑποσχέθη καν... Είνε καλὸ παλληκάρι, κι' ὁμορφος... Εὐτυχισμένη η κοπέλλα πού θὰ διαλέξιν...

Η Μαριέττα ἦτανε τώρα ἄσπρη σαν τὸ πανί. Θάρρε να σηκωθῇ να γύνι, να μῆν άκούη κεινη τὴ φωνή πού της πληγώνει τὴν καρδιά, δεν είνε όμως τὴ δύναμι. Γύρισε τὸ πρόσωπό της και με φωνή πού ἔστρεψε ρωτήσε:

—Μπορώ να σε συχαρώ από τώρα, Τίνα;

—Εμένα; "Οχι!... απάντησε η Κορεντίνα κοκκινίζοντας. Ἐξέρω όμως τὸ καρίτσι πού ἀγαπάει και

δεν τόλμησε άκούη να της τὸ πῇ... Τὰ εἶχα μισήτῃ ἐγὼ από καιρό... Πῶν από λίγο όμως πέρασε από τὸ σπίτι και με παρακάλεσε να τὸν βοηθῶ... Είνε δειλός, πῶς ὅλα τὰ τίμα παλληκάρια. Δεν θέλει όμως να γυρίσιν πίσω στο καράβι χωρίς να τὸ κανονίσιν απτὸ τὸ ἔτημα... Ἐξέρεις ποῖαν ἀγαπάει;

—"Οχι, τράυλισε με μισόσβουστη φωνή η Μαριέττα.

—Πῶς να σου τὴ δείξω! της εἶπε η Τίνα δίνοντάς της τὸ χέρι να σηκωθῇ.

Ἐδήγησε τὴν φιληνάδα της πρὸς τὴν ἑρσιν της Παναγίας, και μέσα στην ἁγίασθη λεζάνη, γεμάτη δροσερά, χρυσάλλινα νερά, με τὰ πολυτρίχια καταπράσινα κι' ὀλόχα-ρα γύρω της, η Μαριέττα εἶδε τὰ μεγάλα, ὀλόχαυρα, ἑσπερά μάτια της και τὸ χλωμό απ' τὴν συγκίνησι πρόσωπό της.

—Τὸ κακό είνε, πού δεν σ' άρέσουν οἱ ξανθοί!... εἶπε με πονηρία η Τίνα. Κοίμα να σου πῶ, θὰ περῶσιν απτὸ τὸ άκούσιν ο Πέτρος...

Ἀπτὴ ν' απάντησιν η Μαριέττα, ὀχνισε στην ἀγκαλιά της...

—Κακά πού φάνηκα, Τίνα μου!... Και πόσο καλύτερη, πόσο πιο καλοκαρδῆ εἶσαι σὺ από μένα! της ἔλεγε ἀνάμεσα από τὰ γέλια και τὰ δάκρυά της. "Αχ, αν ἤξερες πῶς σε ἔζηνα, πῶς σε μισοῦσα!... Σὰς ἔβλεπα να μιλάτε πάντα μαζί, ἐνὼ σε μένα μόλις ἔλεγε ἕνα λό-γῶν περυνώντας από τὸ σπίτι μου.

—Τὰ σένα μου μιλοῦσε, θεοπάλαθη... Για σένα και... για κάποιον ἔαδελφό του, πρόσθεσε δειλὰ η Τίνα, πού είνε ναυάλητος στο καράβι τους... Μου φαίνεται πῶς θὰ γίνουμε ἑαδελφοίτες...

—Μήπως για τὸν Γαλιώλη Αλμπέρτ;

—Γι' αὐτόν, τὸν ἔξερες;...

—Μά αὐτὸς είνε μελαχρινός... Και γὼ πού νόμιζα πῶς προτιμοῦσε τὸς ξανθοὺς...

Τὰ πουλιά κελαϊδοῦσαν τρελλὰ κι' η εὐτυχία πλημμύριζε τις καρδιές των δύο κοριτσιῶν.

—Πῶς τώρα στο πανηγύρι, εἶπε ἐπ' τέλους η Κορεντίνα, παίοντες τὸ μπαλῶσο της Μαριέττας, πού ἔλαμπε ὀλόκληρη από χαρά, από άμορφη κι' απ' τὴν άνοιξι. "Όταν η καρδιά είνε χαρούμενη, ὁ πονοκέφαλος περνάει άμέσως.

Τὴν ἴδια μέρα τὸ χωριὸ γύρο-τασε τὸς διπλοὺς ἄσραβῶνες και τὰ δύο κορίτσια από τὴν ἄλλη μέ-ρα, μέσα σε ἀτέλειωτα τραγούδια, άρχισαν τις ἐτοιμίες για τὸς γάμους των...

ME ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Από τὴν ἡλικία των ἑπτὰ ἐτῶν, ὅσο μεγαλώνει ὁ άνθρωπος, τόσο λιγαιστεῖ τὸ βάρος τὸ ἔγκερφλου του!

Τὰ πρώτα χρυσοφανεῖα στὸν κό-σμο ἀνεκαλύφθησαν στο 'Όσιρ των 'Ινδιάν, τὴν ἐποχή τὸς Σολομῶν-τος.

συμφωνία λυγμών, όταν ίκετεύσει το Θεό για την ανάταυσι και την ειρήνη της ψυχής του 'Αγγέλου. Αυτός δεν έκλαψε καθόλου. Έπεσε στο κρεβάτι κι έμεινε άρρωστος τρεις μήνες. Έφτασε ως το χέλιος του τάφου.

Ο Κάισαρ βρήκε στην κάμαρά του τον Καμπούρη, που τον περίμενε άκουμπισμένος μπρός στο κρεβάτι του. "Όταν τον ξύπνησε, ο Καμπούρης του είπε:

— Άκούουθσα τ' άχνάσια της 'Υψηλής Γυναίκας, από την πέτρινη πλάκα ως το λιμάνι της Μαρθέλας. Μιά ώρα πριν φθάσω εκεί, εκείνη είχε πάρει ένα πλοίο, που έφευγε για την Ταγγέρη. "Όταν έφτασα, δεν φαινότανε πειά, παρά η άπάνω άκρη των πανιών του στόν ορίζοντα. Ξαναγύρισα κι έμαθα στο δρόμο τη δυστυχία, που χτύπησε αυτό το σπίτι. Τό μισό μέρος του χρησμού της πέτρινης πλάκας πραγματοποιήθηκε.

Ο Κάισαρ ούτε θυμότανε καν το χρησμό. Είχε διασχίσει εκείνη την ημέρα πενήντα λεύγες έφιππος και μέσ' στην άγωνία της άναζητήσεως της άδελφής του, είχε λησμονήσει όλοτελα το παράδοξο γεγονός, που τον είχε σταματήσει μπρός στον πύργο, το πρωί. Μά τα λόγια του Καμπούρη τον έκαναν να τόν ξαναθυμηθί. "Ο χρησμός του είχε πη:

« Η ζωή σου είναι σόν θάνατό του. Πρέπει να πάωσ τ' αίμα του, τη γυναίκα του, τις άδελφές του και τ' ανόσφι του. »

Στ' αλήθεια, το μισό μέρος του χρησμού είχε πραγματοποιηθί. Κι άκριβώς είχε πραγματοποιηθί με την τάξη που ώριζε σό Σκώτο ή 'Υψηλή Γυναίκα, ή 'Αντιόχα: Τό αίμα πρώτα, τη γυναίκα κατόπι.

Η γυναίκα, ήταν η άδελφή του, ή 'Ιωάννα ντέ Σαμπανείλ. Έπρεπε τώρα νάρθ ή σειρά των άδελφών του 'Αγγέλου. Μιά από αυτές, ήταν και ή Λευκή, που ήταν σόν Καίσαρα πιδ άσπαμένη από τό αίμα της καρδιάς του. "Όλη τη νύχτα ο Κάισαρ, περπατούσε στην κάμαρά του. "Όταν άρχισε να φέγγη, έπεσε σό κρεβάτι του, λέγοντας:

— Θά βρω αυτόν τόν καταραμένο Σκώτο και θά τόν κόψω με τό σπαθί μου, άλλως θά πεθάνω άμέσως.

VIII ΑΙΛΙΑΣ

Την άλλη μέρα ο πύργος των Καμπανίλ έζύπνησε πένθιμος, με την προσπάθεια να πιστέψη ότι όλη αυτή ή μεγάλη δυστυχία δεν ήταν, παρά ένα όνειρο. Μά ή έτοιμασία της έορτής ήταν εκεί, άφημένες όπως βρέθηκαν στή στιγμή που έπασε τό πρώτο κανόνι. Τά λουλούδια, ή γιοάντες ή μαρμαίνες, μιλούσαν ν' ένα βουβό παρόνομο για τό άνεπανόρθωτο δυστύχημα. Βασίλευε σόν πύργο μία κατάπληξη, παρό-

μοια με κείνη που έπακολουθεί όταν πέσει κεραυνός. Η τραγωδία αυτή μεγάλωσε τό μίσος των έντοπιών κατά των 'Αγγλων κατακτητών του Γιβραλτάρ. "Ορκιστηκαν έκδικήσι. Πολλά πτώματα 'Αγγλων βρέθηκαν γύρω. Η 'Ισπανία, άλλοίμονο! δεν έχει παρά τό μαχαίρι για να τιμωρή την άδικία του κανονιού.

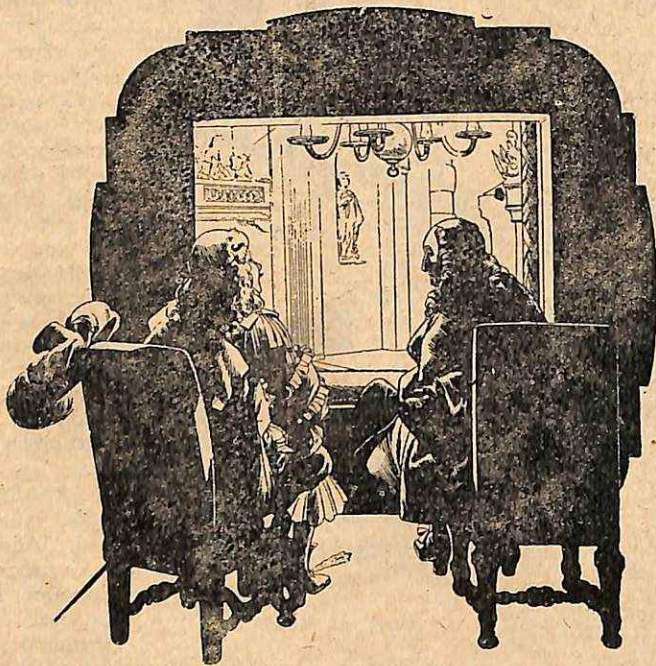
Στην Μαδρίτη, ή Κυβέρνησις συγκινήθηκε. Ο Βασιλεύς, από τό βάθος της άπαθείας του, συναισθάνθηκε τό πλήγμα, που χτύπησε τόν παλιό του φίλο. Έξηγήσεις ζητήθηκαν από την 'Αγγλία και ή διοίκισις του Γιβραλτάρ διατάχθηκε να τις δώση. Η θάλασσα άλλωστε ήταν τόσο πλατειά, ώστε μπορούσε να μη μπη μέσ' στά 'Αγγλικά νερά ή 'Ισπανική άκταιωρός.

Έντωμεταξύ όμως, ο Κάισαρ είχε άρχισι ν' άνασηκώνη μιάν άκρη του πέπλου του μυστηρίου. Η προφητεία, ή γραμμένη στην πέτρινη πλάκα, ήταν ή

τι του ψαρά, όπου είχαν άποθέσει λιποθυμισμένη την 'Ιωάννα. Τί συνέβη εκεί, κανείς δεν μπορούσε να τό ξέρη. Μά τό βέβαιο ήταν πώς ή μάγισσα είχε φύγει με τούς ψαράδες. Θά έβαλαν και την 'Ιωάννα στην βάρκα τους. Οι ψαράδες δεν έσαναγύρισαν πειά στην κάλυθα τους.

"Όσο για τη φελούκα, την αίτια όλου του κακού, αυτή ήταν πολύ γνωστή μέσ' στή χώρα. Ο κύριος της, όπως πολλοί όμοιοί του, δεν είχε όνομα. Τόν έλεγαν μονάχα Πορτογάλιο.

Την ημέρα του δυστυχίματος, ο Πορτογάλος έπαιζε πολύ διαφορετικό ρόλο, από τό ρόλο του λαθρεμπόρου και πρέπει να τό πούμε από τώρα ότι ήταν ικανός να παίξη όποιονδήποτε ρόλο έφόσον έπληρωναν. Η άπληστία του ήταν όνομαστί γύρω. Ο Πορτογάλος, όταν τόν κυνήγησε ή 'Ισπανική άκταιωρός, δεν είχε λαθραία στή φελούκα του κι έ-

Τό όνομα της 'Αντιόχας άφησε τόν μαρκήσιο άσυγκίνητο...

άπαρηχί. "Όλες του ή προσπάθειες σό μέλλον θ' άπόδιδεσαν στην άνεύρεσι της άδελφής του. Άκολούθησε την έξήγησι του χρησμού και βρέθηκε μπρός σέ μία πλεκτάνη τόσο αλλόκοτη, όσο δεν ήταν όδυνηρή ή καταστροφή της οποίας ήθελε να έκδικήση τά θύματα.

Τό 'Αγγλικό κανόνι του Γιβραλτάρ είχε κάνει τη δουλειά του, μά, αυτή τη φορά τό κανόνι αυτό, ήταν όργανο άλλων και χρησιμοποιήθηκε γι' άλλους σκοπούς από τούς συνθησιαμένους του. Ο Καμπούρης, κατάσκοπος, άκούραστος και ικανός, από την πρώτη μέρα άμολόγησε ότι είχε γελαστή, άναζητώντας τά ίχνη της 'Υψηλής Γυναίκας στή Μαρθέλλα.

Στην άμμον της 'Αγίας Θηρεσίας είχε άνακαλύψει ένδειξις της παρουσίας εκεί της 'Υψηλής Γυναίκας. Η 'Αντιόχα έπρεπε νάχη μπη μέσ' σό σπι-

λις ή προσπάθειες που έκανε για να ξεφύγη, δεν ήταν παρά έφερε άπόδειξι αυτού σόν κύριό του. "Όλες ή κάσες, ή όποιες πετάχτηκαν από τό Πορτογάλο, κατά την προσέγγισί του, στην άκτή της 'Αγίας Θηρεσίας, δεν είχαν μέσα, παρά χαλίκια και άμμο.

Κι άκόμα, ένας πυροβολήτης του Γιβραλτάρ είχε έξαφανιστή, όπως οι ψαράδες της καπνιστής σκόρπισε τη συμφορά και ήταν κανονισμένο με μαθηματικό ή άκριβεια με στόχο τό βήμα, που οι νεόνυφοι γονάτιζαν για Τερέζα.

Ο Κάισαρ ήταν βέβαιος πειά ότι έπρόκειτο περί έγκλήματος, μά ο δολοφόνος βρισκόταν πίσω από τό ύψηλό κι άδιαπέραστο τείχη του Γιβραλ-

τάρ. Ο ένοχος ήταν Σκώτος. Κι ο Κάισαρ είχε άκόμα λόγους να πιστεύη ότι ήταν στρατιωτικός.

"Οχι, δεν ήταν δολοφόνος ο άσημαντος πυροβολήτης, που είχε έξαφανιστή, αυτός ήταν τό όργανο του έγκλήματος, αλλά ο άλλος, ο άγνωστος, του όποιου τό ώροσκόπιο ήταν γραμμένο στην πέτρινη πλάκα. Ναι, αυτός ήταν Σκώτος, κι έφερε τη στολή και τις έπωμίδες του άξιωματικού.

Ένας υπόκωφος ψίθυρος άκούστηκε μέσ' σόν κύκλο των Σκώτων άξιωματικών. Ο Ταχυδρόμος έξακολούθησε:

— "Όστόσο όμως, όλες ή προσπάθειες του Καίσαρος, για να έσάθωρη τά ίχνη της 'Ιωάννας, πήγαν χαμένες.

Η μόνη έπιτυχία του λοχαγού, ήταν αυτή: Η βεβαιότης, που είχε για τη συνεργασία μεταξύ του ανθρώπου του ώροσκοπίου, του Πορτογάλου και της 'Υψηλής Γυναίκας της 'Αντιόχας. Άκριβώς όμως, την έποχή που τελείωνε ή άδειά του κι έπρεπε να ξαναγύριση στή Γαλλία, ένα φώς άπροσδόκητο έπεσε έξαφνα σό σκατάδι του μυστηρίου αυτού. Ένα βράδυ, ο Καμπούρης γύρισε από τό Ρόντα, όπου είχε πάει ζητώντας έναν καταλισμό 'Ατσιγγάνων, που περνούσε από τόν τόπο. Οι 'Ατσιγγανοί αυτοί άνηκαν στή φυλή των Ρουμι του Χάλκινου Δαχτυλιδιού κι ήταν άσπονδοί έχθροί της 'Αντιόχας. Τά λεγόμενα των, έζυπνησαν σόν Καμπούρη τις κοιμισμένες άναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας.

— Άφέντη, είπε σόν Καίσαρα, που τόν άκουγε έξαφνιασμένος, ή 'Αντιόχα ήταν άλλοτε ή πιο ώμορφη από τις κόρες του Φαραώ, κι αυτή την έποχή ο μαρκήσιος Μπλάς ντέ Καμπανίλ ήταν άκόμα νέος. Θυμούνται οι 'Ατσιγγανοί ότι ο πατέρας του μαρκησίου καταδίδε τότε την 'Αντιόχα και τό γυιό της 'Ισπανία. Λένε άκόμα ότι ή 'Αντιόχα και ο Μπλάς, ο έραστής της, ξανάσμιξαν στά βουά της Σκοτίας. Λένε ότι από τόν χιτών κι ένα παιδί κι ότι αυτό τό παιδί, που τό υιοθέτησε με πλούσια άνταμοιβή, ένας φτωχός Σκώτος ευγενής, ζή άκόμα...

Μιά τρομερή όπτασία πέρασε τότε από τά μάτια του λοχαγού. Έπρόκειτο για δύο χάρες και τρεις φυλές, στίς όποιες ή έκδικισις άποτελεί θρησκεία: Η 'Ισπανία, ή Σκωτία και οι Τσιγγάνοι, οι πλάνητες άπόγονοι του καταραμένου λαού. Ο Κάισαρ έννοιόσε να τό παγώνη ή καρδιά, που είχαν πεθάνει, αλλά εκείνος που ήταν ζωντανός και για τούς όποιους μιλούσε τό άλλο μισό του χρησμού 'Ο μοίρας ήρας όλης αυτής της ιστορίας, ο Φάιη, ο καταδικασμένος της μοίρας, που ξαναγόραζε την ψυχή του με τόσο αλ-

μα και με τόσα δάκρυα, ήταν λοιπόν ο γυιός του μαρκησίου Μπλάς και της 'Αντιόχας; Αυτό τό τέρας, που άπειλούσε άκόμα, ήταν ή ένοάρκωσις μι-ας διπλής έκδικήσεως: της έκδικήσεως του νόθου και της έγκαταλειμμένης γυναικας;

Μήνες είχαν περάσει. Μεταξύ της Λευκής και του Καίσαρος ντέ Σαμπανείλ ή άγάπη δυνάμωσε γρήγορα μέσ' στή λυπή. Άγαπώντουσαν, τό είχαν πη, είχαν ανταλλάξει τούς όρκους των και μπρός σό Θεό ή Λευκή ήταν ή μνηστή του Καίσαρος. Μά μονάχα μπρός σό Θεό, γιατί ο μαρκήσιος ήταν πειά σάν να είχε σαλέψη τό λογικό του ή δυστυχία. Η κόρες του ήταν φυλακισμένες.

Η Λευκή κι ο Κάισαρ βλέπόντουσαν μόνο κρυφά. Ο μαρκήσιος άγαπούσε κι έπζητούσε την συντροφία του Καίσαρος, γιατί ο Κάισαρ δεν έπαυε ποτέ να τού μιλά για την έκδικησι εναντίον των 'Αγγλων. Μαζύ του καταστρώνε διάφορα σχέδια άναζητήσεως της 'Ιωάννας. Μιλούσε περισσότερο για την 'Ιωάννα, παρά για τό παιδί του κι ά μπορούσε να χωριστή στά δυο ο πόνος του ο μεγαλύτερος θάταν για τό χάσιμο της 'Ιωάννας. Άπόδιδε όμως τη δυστυχία της οικογενείας του σέ θεϊκή όργη, για τό σύνδεσμο της με τη Γαλλική οικογένεια: Γι' αυτόν, όλοι οι Γάλλοι, νικητές και νικημένοι της μεγάλης Έπαναστάσεως, ήταν οι καταραμένοι του Θεού. Αυτή άκόμα ή κόμησας ντέ Σαμπανείλ, την όποια σεβότανε, όπως άλλοτε είχε άγαπήσει την κόρη της, είχε μπρός στά μάτια του τό μερίδι της από αυτή κατάρτα. Δεν ήθελε να τη βλέπη με τις κόρες του, κι έκείνο που τόν έτρόμαζε πιδ πολύ σόν κόμο, ήταν ή προσέγγισις των κοριτσιών του και του εύνοουμένου του, ως τόσο, Καίσαρος. Είχε προσφέρει σόν Καίσαρα τά μισά των αγαθών των Καμπανίλ, τό μισό αυτού του θρυλικού θησαυρού, που ή άξία του ήταν άνυπολόγιστη, και τού έλεγε: « Άφησε την ύπηρεσία του 'Αρπαγας Κορινοκανού και πάρε πάλι τό όνομα των πατέρων σου και θά σέ κάνω παιδί μου ένώπιον του Θεού και του Βασιλέως. Μά συγχρόνως τού έπρόσθετε: « Άν καμιά από τις κόρες μου θελήσει να γίνη σύζυγος μου, θά τη σφάζω με τά ίδια μου τά χέρια. Ο Κάισαρ δεν ήθελε ν' αλλάξη ούτε όνομα, ούτε πατρίδα. Στεκόταν άμίλητος, μπρός στίς προσφορές και τις άπειλές του μαρκησίου. Κάποτε δοκίμαζε, ξεκινώντας από πολύ άκρας και μεταχειριζόμενος άπειρες προφυλάξεις, να άποσπάση καμιά έξομολόγησι του γέρον μαρκησίου, μά αυτός δεν φαινότανε να καταλαβαίνει καν τις πλάγιες έρωτήσεις που τού έκανε. Ποτέ ούτε πειά λέξι δεν έέφυγε από τα χέλη του, που μπορούσε να έπιβεβαιώση τις παράδοξες πλη-

ροφορίες του Καμπούρη, σχετική με τά νεανικά του σφάλματα.

Τό όνομα της 'Αντιόχας της ίδιας, που τό πέταξε μία μέρα ο Κάισαρ στή μέση, μιλώντας για τις άναζητήσεις του, τόν άφησε άσυγκίνητο και ψυχρό σάν τό μάρμαρο. Ο Κάισαρ σκέφτηκε τότε πολλές φορές, μήπως ή φαντασία του, βοηθούμενη από τά όνειρα του ύπνρητή του, είχε περιβάλλει με πολύ ρωμαντικές περιπέτειες ένα γεγονός πολύ θλιβερό, αλλά και πολύ άπλό.

Τότε άκριβώς έτελείωσε κι ή άδειά του. Άποσπαστηκε λοιπόν από την άγκαλιά της μητέρας του και φίλησε την άκρη των λεπτών δαχτύλων της Λευκής. Οι δυο έρασται έκλαιγαν. Ύπεσθησαν αιώνιο έρωτα κι ή ύπόσχεσις αυτή ήταν ειλικρινής κι από τά δυο μέρη. Ο Κάισαρ άφησε σόν πύργο τόν ύπνρητή του τόν Καμπούρη, για να έξακολουθήθι τις άναζητήσεις του και να τόν έχη από κεί ένήμερο κι έπειτα μία ώρα νύχτα έφυγε, άφοι έναγκαλίστηκε τό γέρο μαρκήσιο Καμπανίλ, ο όποιος με δάκρυα στά μάτια, τόν άπεκάλεσε παιδί του.

Θυμάστε τώρα τη μικρούλα του « Σκοτωμένου Ταύρου », τη Λίλιας, ή όποια είχε σώσει τη ζωή του λοχαγού μας; Ο Κάισαρ λοιπόν διάκοψε για μία μέρα τό ταξείδι του στή Μαδρίτη για να τη δει.

Η Λίλιας είχε αλλάξει πολύ από τόν καιρό που την άφησε ο Κάισαρ στίς καλόγριες. Είχε γίνει πειά ώμορφη κοπέλλα, με φυσιογνωμία γλυκεία και περήφανη. σάν βασίλισσα. Τα μεγάλα της μαύρα μάτια έλαμπαν από έξοπνάδα, μά ίσως τό δακρυμένο βλέμμα που έριξε σόν προστάτη της μόλις τόν άντίκρισε, να μη φανέρωνε μόνο τό πνεύμα της. Ο Κάισαρ, πλημμυρισμένος από τόν έρωτά του πρós την Λευκή, δεν κρατήθηκε να μη μιλήση γι' αυτόν στή Λίλιας, ή όποια άμέσως μελαγχόλησε.

— Κύριε, τού είπε κατόπι, πρέπει να σάς έμπιστευώμαι, ότι μου συμβαίνει. Δεν θυμάμαι να έζησα ποτέ στή ζωή μου κατάρτα.

— "Όταν αυτός ο άνθρωπος έφυγε, συλλογίστηκε: Έγώ δεν έχω άλλη οικογένεια, από τόν προστάτη μου τό Λοχαγό. Έξήγησε να δώ την ήγουμένη και της φανέρωσα όλα όσα μου είχε πη αυτός ο άγνωστός. Άμέσως είδοποιήθηκε ή 'Αστονομία κι ο δρομάκος που φέρνει στήν πορτίτσα του κήπου περιεκυλώθηκε κρυφά από τά όργανά της.

... Ο άγνωστος δ. δ. ποιος έφτασε την ώρα που μου εί-

ουτε πατέρα, ούτε μητέρα κι ότι ήμουν σό έλεος τό δικό της. Μία μέρα όμως, που μ' είχε δείρει πιδ πολύ άπ' τό συνηθισμένο της κι ένώ έγώ άπλωσα τά χέρια μου πρós τόν ουρανό κι έλεγα: « Άχ! Θεέ μου! » να είχα τόν πατέρα μου και τη μητέρα μου! » έκείνη άρχισε να γελά και μου είπε:

— Η μητέρα σου θάθελε να βρísκεσαι πέντε πόδια μέσ' στή γη!

— Έχω λοιπόν μητέρα; φώναξε.

— Κι ο πατέρας σου, έξακολούθησε, σέ νομίζει πεθαμένη από καιρό.

... Την παρεκάλεσα να μου έξηγήση τά λόγια της, μά έκείνη άρχισε να με χτυπά. Μά την άλλη μέρα, την ώρα που ήταν νηστική άκόμα, μου είπε πώς μ' είχε κοροϊδέσει.

... Σας τά λέω όλα αυτά, κύριε, γιατί ένας άνθρωπος, άφοι μ' άναζητήσει σόν « Σκοτωμένο Ταύρο », τού όποιου βρήκε μονάχα τά έρείπια, άκούθησε τά ίχνη μου από τη Σιγουνένσα ως τη Μαδρίτη και με ζήτησε, πίνε κάμποσες μέρες τώρα, στή διεύθυνσι του-Λυκείου. Η ήγουμένη τού έπέτρεψε να με δει, γιατί, καθώς είπε, έρχόταν από τη γαργία μου.

... Αυτός ο άνθρωπος ήταν άγνωστος σέ μένα. Μου είπε στην άρχή ότι έρχόταν να μου φανερώση μεγάλα μυστικά. Ήμουν, κατά τό λέγειν του, ή κόρη ένός ανθρώπου πολύ ισχυρού κι έπρεπε να τόν ακολουθήσω. Άφήνοντάς με, με άποκάλεσε Μαρκεζίττα «Μικρή Μαρκησία» και μου είπε πώς θά μπορούσα να τό σκάσω.

... Την ίδια νύχτα, από τό ύπνρητήριο του Λυκείου και να πάω στήν πόρτα του κήπου, όπου έν άμάξι θά με περίμενε για να με φέρη στήν οικογένειά μου και στήν περιουσία μου.

... Όταν αυτός ο άνθρωπος έφυγε, συλλογίστηκε: Έγώ δεν έχω άλλη οικογένεια, από τόν προστάτη μου τό Λοχαγό. Έξήγησε να δώ την ήγουμένη και της φανέρωσα όλα όσα μου είχε πη αυτός ο άγνωστός. Άμέσως είδοποιήθηκε ή 'Αστονομία κι ο δρομάκος που φέρνει στήν πορτίτσα του κήπου περιεκυλώθηκε κρυφά από τά όργανά της.

... Ο άγνωστος δ. δ. ποιος έφτασε την ώρα που μου εί-

χε όρίσει με άμάξι, κατώρθωσε να διαφύγη, αλλά τό άμάξι έμεινε στή χέρια της έξουσίας. Βρήκαν μέσα ένα φιατόν, ένα μαχαίρι κι ένα πορτοφόλι, που είχε πολλές λίρες 'Αγγλικές. Μεσ' σό πορτοφόλι υπήρχε μία μολυβένια μεντάγια, αυτή έδω...

Ο Κάισαρ έπηρε τη μεντάγια που τού έτεινε ή Λίλιας. Ήταν μία σκέτη πλάκα από μολύβι, με γράμματα επάνω χαράγμένα με τη μύτη ένός μαχαίριου. Κι ίδου τί έγραφαν αυτά τά γράμματα, τά όποια ήταν 'Αγγλικά:

«Τό αίμα του, τη γυναίκα του, τις άδελφές του, τ' ανόσφι του. » Ο Κάισαρ έμεινε για μία στιγμή άφωνος. Ήταν τά ίδια λόγια του μυστηριώδους χρησμού. Κι ένώ σήκωσε τό κεφάλι του για να κυττάξη τη Λίλιας, μία άλλη έκπληξις τόν έπείριμε. Τού φάνηκε πώς ποτέ δεν την είχε δει έτσι.

— Έχει τά χαρακτηριστικά της Λευκής! ψιθύρισε μ' άπόγνωσι, γιατί ή σκέψις του είχε βυθιστή μέσα σ' ένα άδιέξοδο λαθούρη.

Έξήγησε πληροφορίες από την ήγουμένη και όλη την ημέρα γύριζε στά διάφορα άστονομικά γραφεία της Μαδρίτης. Δεν κατώρθωσε να μάθι τίποτε. Παρ' όλες τις άναζητήσεις, δεν μπορούσε να συλλάβουν τόν άγνωστο.

Τό ίδιο βράδυ άποχαίρετσε τη Λίλιας. Μά την άλλη μέρα, την ώρα που θάφευγε ένας κομψός νέος, ζήτησε να τόν δει. Ήταν ή Λίλιας, ντυμένη άνδρικά.

— Κύριε, τού είπε ίκετευτικά, πάρτε με μαζί σας. Μακρυά σας, φοβάμαι πολύ.

Έτσι ή Λίλιας τόν άκολούθησε ως τό Παρίσι, όπου την έμπιστεύθηκε σέ κάποια είμια οικογένεια.

Στό σώμα του ο στρατάρχης Σούλτ υπεδέχθηκε κατόπι τόν Καίσαρα σάν πατέρα και τού είπε:

— Κόμη, μπορούσατε να είχατε γλυτώσει τά τρία τέταρτα τού ταξείδιού σας, γιατί σέ λίγο θά βρísκμαστε στή Μαδρίτη.

Πράγματι, Ο πόλεμος Γαλλίας και 'Ισπανίας είχε κηρυχθί κι ο στρατάρχης Σούλτ, δούξ της Δαλματίας, είχε άναλάβει τη διοίκισι της στρατιάς της Δύσεως.

— Κύριε, συνέχισε ο Ταχυδρόμος, δεν θά σας έξιστορήσω αυτή την έκστρατεία των Γάλλων, οι όποιοι διάσχισαν σάν κεραυνός τούς επαναστατημένους 'Ισπανικούς πληθυσμούς. Είνε περσινά γεγονότα και τά ξέρετε όλοι. Κι έσείς οι ίδιοι, ευγενείς μου Σκώτοι, δόξαστήκατε σ' αυτή την έκστρατεία, όπου ο ένδοξος και άτυχής συμπατριώτης σας στρατηγός Μούρ, πέθανε, υπερασπίζοντας σας.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

(Άληθινή Ιστορία)

Σ Φ Α Λ Ω Σ ποτέ άλλοτε ή απέραντες βρετανικές 'Ινδίες δεν είχαν διουκνήσει τόσο καλά, όσο κατά την εποχή που ήταν αντιβασιλείς των ό σέρ Καδουαλάδεσ 'Αδαμιοταί-δης !

Στρατάρχης του βρετανικού στρατού, ο 'Αδαμιοταί-δης, ενδοξός ο, από τους διαρκείς πολέμους, τον στίς αποικίες, ανεδαμνένος στο άνωτατο σαλικάτι της στρατιωτικής ιεραρχίας με την προσωνυμία 'Εξία του απ' το βαθμό του μονίμου έθελοντού δεκανέως, ήταν ά-κόμη προσωρινός και για άλλα αξιώματα. Γι' αυτό κι ή κυβέ-ρνησις του Λονδίνου, έκτιμώντας τις σπάνιες αρετές του και την ά-καμψη δραστηριότητά του, τον δι-ώρισε στο ύψιστο αξίωμα του 'Αντιβασιλέως - Γενικού Διοικη-τού των 'Ινδιών !

Τόν Έκανε δηλαδή άνώτατο άρ-χοντα τριανκοσίων εκατομ-μυρίων ηνδών, κι ήμαιο προί-στάνενο των βασιλεύοντων μαχα-ραγιάδων και των λοιπών Ναβά-βηδων και ήγεμόνων της απέραν-της έκείνης άποικίας !

Λίγον καιρό μετά την άφιξί του και την εγκατάστασί του στα άνα-κτορα της πρωτεύουσής του Βομ-βάης, ο αντιβασιλείς κάλεσε, μια ήμέρα, τόν λοχιαρχίατά του πολ-ιτικού γραφείου του ταγματάρχη Μόσπ, και του είπε εμπιστευτικά :

— Στην τελευταία άποστολή των νεοσύλλετων έθελοντών, που μās ήσαν απ' την 'Αγγλία, ξεχώρισε το μάτι μου έναν δεκανέα, τόν Γε-ώργιο Μεδδάβ... Είπε γινός του περιφήμου τραπεζίτου Μεδδάβ, και πολλές φορές τόν είδα στις πιο έ-κλεκτες συγκηνωρώσεις του Λονδί-νου... 'Απορώ, πώς ο νεαρός αὐ-τός άρρησε τό άπειρα οικογενειακά πλούτη του και την άνεσι της θέ-σεώς του, για νάρηθ να κατατα-χθί έθελοντής στις 'Αποικίες... 'Υπομάζομαι κάτοιο οικογενειακό δράμα !...

— Θά μάθω, έλλαμπρότατε, ξε-κρίνοντας διακριτικά, και θα σās άναρέσο ! Αποκρίθηκε ο ταγματάρ-χης Μόσπ, με σεβασμό.

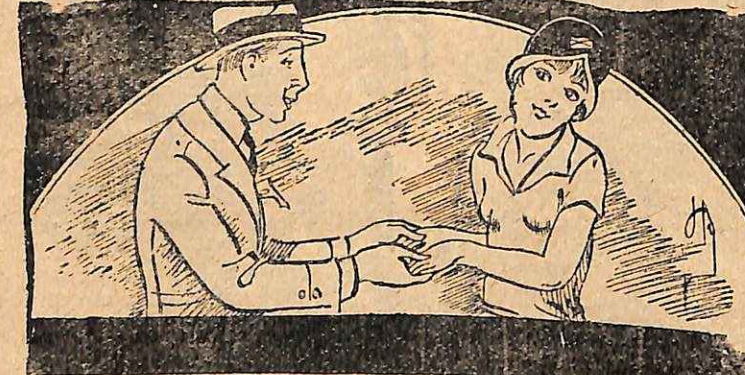
Ο σέρ Καδουαλάδεσ, όταν έμει-νε μόνος, στήριξε το κεφάλι στο χέρι του κι άλμυε σκεπτική. Τη μελαγχολία του όμως τη διέ-κοψε άξαφνα ή χαρούμενη είσοδος της μονακίλης κι δοφανής από μητέρα κόρης του 'Ελένης, μιάς δροσερής κοπέλλης, ή οποία έδω-τας διαρκώς κοντά στον πατέρα της από μικροίνα άζωμη, είχε άνατα-φί σήματα με τις αντίληψεις του τιμίου κι εύληρονους χαρακτήρος του.

— Καλέ μου μπαμπά ! Ξεφύρισε ή 'Ελένη άγαλλιάζοντάς τον τρυ-φερά. Πάλλι σκεπτικός είπα : ... Πάλλι θλιμμένος ; ... 'Ελα να κά-

νοιμε έναν περίπατο στον κήπο, να ξεσκάσεις λιγάκι !...

Ο αντιβασιλείς δεν έφερε αντίσ-τασι, στην παράκλησι της λατρευ-τής του κόρης. Κι' όταν σε μια ώρα έπείσσεψαν μαζί άν' τόν πε-ρίπατό τους, ο ιαγματάρχης Μόσπ τόν πλησίασε και του άνέφερε τό έξης :

— 'Εξήτασα, σύμφωνα με τις διαταγές της 'Υμετέρας 'Εκλαμ-πρότητος και δυστυχώς ή ύποψις σας βγήκαν άληθινές... Ο τραπε-ζίτης Μεδδάβ κατεστάρη έντελώς στο χρηματιστήριο, κι' ούκοντη-σε. 'Όλη ή περιουσία του άπορο-φθίθηκε απ' τις άπειρήσεις των δα-νειστών του, κι' ή χήρα του με τό παιδί του έμειναν στους πέντε δρό-μους... Φαίνεται όμως, ότι ο νε-αρός Μεδδάβ είχε κωμωμένους από θαυμασία ηνική πύστα... Πρώ ό-λιγον τόν είδα κι' άντελήφην ότι ύπάρχει την σκληρή συμφορά του με ήρωισμό άσυνήθιστο... Καθώς μαντεύω δέ, κι' αυτό θα τό εξα-κριβώσω άργότερα απ' τις ταχυ-δρομικές έπιταγές, το μεγαλύτερο

μέρος του γλίσχου μισού του τό προορίζει για την συντήρησι της δυστυχισμένης μητέρας του !...

Με κυνήφ συγκίνησι στη φωνή της, ο αντιβασιλείς, σ' έτρεξε στον ταγματάρχη Μόσπ να ξεσκωλουθή-σιν την έπιβλεπή του πάνω στον νεαρό δεκανέα. 'Η κόρη του, ή ό-ποια άκουγε έντοματάς όλη αυτή την σύνταξη αλλά και τόσο δρα-ματική ιστορία, δεν έβγαλε ούτε μιλιά απ' το στόμα της. 'Όταν χω-ρίστηκε ήμως απ' τόν πατέρα της, αποτραβήχτηκε σκεπτική στο ίδι-ο τέρας διαμερισμά της, χωρίς να βγάξη απ' το μυαλό της τόν άγνω-στο άνδρα γι' αυτήν, αλλά και τό-σο ενδιαφέροντα νέον.

'Απ' την ήμέρα εκείνη κύλησαν άρεστοί μήνες. Στο διάστημα αὐ-τό, ή ανδραγαθία του δεκανέως Γεωργίου Μεδδάβ — σε άρετικές συγκηνωρώσεις με φιλές ιδιαιτερώ-νες — τόν έκαναν γρήγορα γνωστό στους στρατιω-τικούς κύκλους της Βομβάης. Κι' ή-ταν ανθυπολοχαγός πείδι, όταν έπα-ναγύρισε στην Ινδική πρωτεύουσα για να θεραπευθί στο νοσοκομείο, πρώτα, τα τραυματικά τραύματά του, και να επιδείξει, ύστερα, στους περιπατούντες τα άνταξίως κερδομέ-να στίς μάχες γλώνα του.

— Ανθυπολοχαγέ Μεδδάβ, δοκί-

μάστιγες σκληρά στη φωτιά των μάχων, του είπε μια μέρα, που τόν κάλεσε, στο γραφείο του, ό σέρ Καδουαλάδεσ. Δέκα είνε τώρα να δοκιμαστής και στα γραφεία, για ν' άντιληφθώμε τις διοργανω-τικές σου ικανότητες... Στην πρω-τή δοκιμή σε δοθήσε ή άνδρεία ηνική σου... 'Ελπίζω και στη δεύ-τερη να σε βοηθήσει ή μεγάλη μόρ-φωση σου κι' ή γνωστή φιλοπο-νία σου !...

Με συγκίνησι ο νεαρός ανθυπο-λοχαγός χαϊρέθηκε τόν ύψιστο έ-κείνον κρατικό λειοφόρο και στρα-τάρχη του. 'Ενοώθε, πώς από την αξιοσημείων αυτή ήμέρα θά γινόταν ό στόχος του φθόνου άρεκτών συναδέλφων του καθός κι' άνοτέριον του. Δεν ήταν καθό-λου συνηθισμένο πράγμα, ένας βρετανός στρατάρχης κι' αντιβα-σιλείς των 'Ινδιών να προσέξη έ-τσι ιδιαίτερος έναν άπλό ανθυπο-λοχαγό, και να τόν τιμήσει με τέ-τοια κολακευτικά λόγια υποστά ος τόσους άλλους άνωτάτους στρα-τωτικούς και κρατικούς ύπαλλήλους!

Τό αμάζε ό τίμιος νέος απ' τα πειράγματα αυτά, τό όποια συγ-χρόνος άποτελούσαν και μια εξα-φνική άσκαλίστη της όλης πραγ-ματικότητας μπροστά στα σαστι-μένα μάτια του. 'Ενοώθε, ότι θά ήταν μια φρωτή άχαριστία εκ μέ-ρους του να καταχρασθί έτσι την άδωότητα της κόρης του εύρεγ-γόν του, και να έμμενύση στην ά-φελή ηνική της έναν έρωτα τόσο άτελειομένην. Γιατί, ξεστάζοντας τώρα πό ψύχραμα τό γεγονότα, άντελήφθη ότι ή μονακίλη του αντιβασιλέως τόν άγατούσε βαθειά και σταθερά.

Μά μήπως κι' αὐτοῦ ή καρδιά ήταν ελεύθερη πείδι ; 'Ανατρίχια-σε μόλις άντελήφθη κι' αυτήν την πραγματικότητα. Ναι, ή 'Ελένη τόν άγαπούσε, κι' αὐτός, έπίσης άπυσίασθη, της είχε χαρίσει για πάντα την καρδιά της. 'Ηταν ό-μως δυνατή μια τέτοια ένωση; Αὐτός ένας πλάστηρας άπλός αν-θυπολοχαγός, γινός ενός κατε-στραμμένου κι' ούκοντησαντας τραπεζίτου τόν Λονδίνου, να παν-τρευθί την μονακίλη ενός στρα-τάρχου της Μεγάλης Βρετανίας και κρατικού αντιβασιλέως τών ά-περάντων 'Ινδιών ;

Κατάλογος απ' την δόδνη ό νέος, έξομολογήθηκε την τραγική θέσι του στον όρχιστρο των άνα-κτόρων, έναν ηρωικό σοφό και φρόνιμο έπιστήμονα, ζητώντας του να τόν βοηθήσει. 'Αν έταρνε μια άναρωτική άδεια γι' την 'Αγγλία, απ' την 'Ελένη και θα είχε τόν άπαιτούμενο καιρό να άπορήνη αὐ-τό που θεωρούσε ως άτίμωσι του.

Ο άρχίατρος Σόδρες με συγκίνη-σι άναγνώρισε ως βιοάμους τοῦς λόγους αὐτούς του εύγενικού νέου και του έδωσε 40 ήμωρον άδεια γι' την 'Αγγλία. 'Υποκρίνοντας ό-μως στις πείσεις τού αντιβασιλέως, στον όποιο παρουσίαζε τόν έπομέ-νη τήν άδεια πρὸς έγκρισιν και έμπιστευθί την κυνήφ έξομο-βάι !

Ο αντιβασιλείς τόν άκουσε χα-μόγελαντας. Φώναζε κατόπιν την κόρη του, της έκανε, άξιαφορά δι-νού να γι' την έπιθυμία του απ' την έαρινή χλωμάδα της άν-τελήφθη, πόσο ή έδωσις αυτή την έκανε να ύποφέρει. Χαιρογελώντας κάλεσε άμέσως μπροστά του τόν

προτιμώσε έκείνος, σιόλιζαν πάν-τοτε τα τριφερά της στήθης.

Η εξαίρετική αυτή προτίμησις της κόρης τού αντιβασιλέως, στη συντροφιά του νεαρού άνθυπολοχα-γού, δεν άργησε να προκαλέσει τό κυνήφ σχόλια της άνωτάτης κοι-νωνίας της Βομβάης. Κι' έπειδή οι καθοληλταί δεν λείπον ποτέ από πονθενά, τα σχόλια αυτά ό μὲν σέρ Καδουαλάδεσ τάραξε από χυ-δαίες κι' άνανδρες άνώνητες έπι-στολές, ό δέ Μεδδάβ απ' τα γε-μάτα ύποληψή χολή πειράγματα με-ρικῶν άσπόνδων φίλων του !...

Τό αμάζε ό τίμιος νέος απ' τα πειράγματα αυτά, τό όποια συγ-χρόνος άποτελούσαν και μια εξα-φνική άσκαλίστη της όλης πραγ-ματικότητας μπροστά στα σαστι-μένα μάτια του. 'Ενοώθε, ότι θά ήταν μια φρωτή άχαριστία εκ μέ-ρους του να καταχρασθί έτσι την άδωότητα της κόρης του εύρεγ-γόν του, και να έμμενύση στην ά-φελή ηνική της έναν έρωτα τόσο άτελειομένην. Γιατί, ξεστάζοντας τώρα πό ψύχραμα τό γεγονότα, άντελήφθη ότι ή μονακίλη του αντιβασιλέως τόν άγατούσε βαθειά και σταθερά.

Μά μήπως κι' αὐτοῦ ή καρδιά ήταν ελεύθερη πείδι ; 'Ανατρίχια-σε μόλις άντελήφθη κι' αυτήν την πραγματικότητα. Ναι, ή 'Ελένη τόν άγαπούσε, κι' αὐτός, έπίσης άπυσίασθη, της είχε χαρίσει για πάντα την καρδιά της. 'Ηταν ό-μως δυνατή μια τέτοια ένωση; Αὐτός ένας πλάστηρας άπλός αν-θυπολοχαγός, γινός ενός κατε-στραμμένου κι' ούκοντησαντας τραπεζίτου τόν Λονδίνου, να παν-τρευθί την μονακίλη ενός στρα-τάρχου της Μεγάλης Βρετανίας και κρατικού αντιβασιλέως τών ά-περάντων 'Ινδιών ;

Κατάλογος απ' την δόδνη ό νέος, έξομολογήθηκε την τραγική θέσι του στον όρχιστρο των άνα-κτόρων, έναν ηρωικό σοφό και φρόνιμο έπιστήμονα, ζητώντας του να τόν βοηθήσει. 'Αν έταρνε μια άναρωτική άδεια γι' την 'Αγγλία, απ' την 'Ελένη και θα είχε τόν άπαιτούμενο καιρό να άπορήνη αὐ-τό που θεωρούσε ως άτίμωσι του.

Ο άρχίατρος Σόδρες με συγκίνη-σι άναγνώρισε ως βιοάμους τοῦς λόγους αὐτούς του εύγενικού νέου και του έδωσε 40 ήμωρον άδεια γι' την 'Αγγλία. 'Υποκρίνοντας ό-μως στις πείσεις τού αντιβασιλέως, στον όποιο παρουσίαζε τόν έπομέ-νη τήν άδεια πρὸς έγκρισιν και έμπιστευθί την κυνήφ έξομο-βάι !

Ο αντιβασιλείς τόν άκουσε χα-μόγελαντας. Φώναζε κατόπιν την κόρη του, της έκανε, άξιαφορά δι-νού να γι' την έπιθυμία του απ' την έαρινή χλωμάδα της άν-τελήφθη, πόσο ή έδωσις αυτή την έκανε να ύποφέρει. Χαιρογελώντας κάλεσε άμέσως μπροστά του τόν

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΦΙΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Παρίσι. Τό φίλημά της πρὸς τόν Ναπολέοντα Γ', που προκαλεί τόν πανύβουλο τών Γάλλων. 'Όπου, χά-ριν μιάς ψήφου, μια ώραία δούκισσα φιλάει έναν χασ άπη. Τό φίλημα μιάς βασιλίσσης πρὸς έναν ποιητή.

'Ενα δέλεριο φι λημα, κτλ.

συγχοιμένους.

Παράδεισο είνε δυ-πάρχει άκόμη άπά-σο ! 'Η 'Εδμ έαναξή στο πρώτο έρωτικό φίλημα !...

Ο ύπεροχος αὐτός ήμνος πρὸς τό φίλημα άνήκει στον λόρδο Βύ-ρωνα, ό όποιος άγλήπρησε τη ζωή και τ' άγαθά της κι' όλη τη δύναμι της εύαίσθητης καρδιάς του. 'Αλλά και κάθε πραγματικός ποιητής δεν πα-ρέλκει να ήμνήσθι τό φίλημα.

Ο Βολταίρος, παραδείγματός χά-ριν, γράφει στο έργο του «'Υπο-κόμης Βάλες» :

«'Όταν φλέγεται από έρωτικό πά-θος, μάτια φίλας κρινέους λαίμους και τορνευτά μπράτσα ! Φίλα τό στό-μα ! Αὐτό μόνο έπικοινωνεί άπευθείας με την ψυχή ! 'Η καρδιά συνδέεται με τα ρόδινα χείλη, με τα μαργαριταρένια δόντια και τη φλογερή γλώσσα. Κι' ή καρδιά μόνον όταν έρωτεύεται με μια άλλη καρδιά είνε εύτυχισμένη. 'Η δύο

Μεδδάβ, και του είπε με στοργή :

— Παιδί μου, είδα την αίτησις της άναρωτικής άδείας σου... Πιά-σχεις, λέγει, από πυρετούς κι' έ-χεις άνάγκη άλλαγής άέρος !... 'Εγώ όμως σε βεβαιώ, ότι προτι-μάς τόν άέρα της Βομβάης απ' τόν άέρα χιλίων Λονδίνων !... Γιατί θέλησες λοιπόν να μās ξεγελί-σας και να φύγης μακριά από έ-κείνους που σε άγαπούν ;...

— Μές... με άγαπούν; ιρακίσις ό Μεδδάβ σαστισμένος. Κι' όμως, έλλαμπρότατε, άμυβόλλω άν θα μ' άγαπάτε, μόλις μάθετε...!

— Την ξερω, παιδί μου, την αι-τία της άναχωρήσεώς σου, από καιρό !... Αποκρίθηκε με συγκίνησι φανερό ή αντιβασιλείς. Κι' έκαί-νει την παρρησίαν σου, κι' όχι την άναχωρήσί σου... Κάποτε σου είπα, ότι δοκιμάστιγες στη φωτιά έπι-τυχώς... Μά, καθώς άντελήφην, τώρα δοκιμάστιγες λαμπρά και στον άγώνα της ζωής... Είσαι άξιος λοιπόν να γίνης παιδί μου, κι' εύ-χαια τα προσόντα σου κι' ή έπι-ροή τού πενθερού σου να σε άνα-δείξουν στη ζωή, όπως άνδείξαν κι' έμένα τα προσόντα μου κι' ή έπι-ροή τού πενθερού μου !... Κό-ρη μου, πέσε στην άγκαλιά τού ήμισυήρωος σου... Παιδί μου, φί-λησε τό μέτωπο της μηστής σου...

Καί άφού είπε τα λόγια αυτά, ό αντιβασιλείς, έταρνε διακριτικά από τό γραφείο του. Δεν ήθελε να δούν τα άκρονα της συγκινήσεώς του οι δυο νέοι, τοῦς όποιους τό πλημύ-ρισμα της έαρινής εύτυχίας τόν τοῦς κρατούσε άκόμη σε άπόστασι, άφώνους και χλωπούς...

καρδίες στο φίλημα ένώνονται, γίνον-ται ένα, μια καρδιά εύτυχισμένη, όπως ό Παράδεισος !...

Γιά τό φίλημα έχουν γραφή χι-λιάδες χιλιάδων ήμνων. Είνε τό προσφιλέστερο θέμα της ποιήσεως. Αὐτό τό ξερούμε όλοι. Πόσοι όμως ξερούν ότι άρισμένα φίλήματα εί-χαν σπουδαίες ιστορικές συνέπειες ;

Τό έπισμύότερο φίλημα, τό όποιο άναγράφει ή βρετανική ιστορία, ήταν έκείνο που έδωσε ή βασιλίςσα της 'Αγγλίας 'Ελισαβέτ στον δού-κα τού 'Αλανσόν, μέσα στάν άνάκτο-ρα τού Γκρήνουιτς, στις 22 Νοεμ-βρίου 1581.

Ο δούξ τού 'Αλανσόν ήταν ένας από τοῦς μνηστήρας της καρδιάς της νεαρής και άνιπαντης βασι-λίσσας. Την ήμέρα, λοιπόν, που ά-ναφέραμε, στ' άνάκτορα τού Γκρή-νουιτς συγκεντρώθηκαν όλοι οι εύ-γενείς, που διεκδικούσαν τό χέρι της βασιλίσσας, ή όποια, συνοδευ-μένη από τοῦς συμβούλους της δού-κας τού Γόλσιγγχαμ και Λάιτσε-δόντια και τη φλογερή γλώσσα. Κι' ή καρδιά μόνον όταν έρωτεύεται με μια άλλη καρδιά είνε εύτυχισμένη. 'Η δύο

Η βασιλίςσα άρ-χισε την έπιθεώρησι των μνηστήρων βαδίζοντας άργά, κατ'άσποντες τους κατόπις. Πίε-ρασε μπροστά απ' τόν πρώτο, τόν δεύτερο, τόν τρίτο, τόν τέτα-το, τόν πέμπτο, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή. Πρίν φτάσει όμως στον έκτο, στα-μάτησε και γύρισε στους άκολούθους της. Κι' άφού τοῦς έόρεξε μια ματιά άδιάφορη, προχώρησε και στάθη-κε μπροστά στον έκτο από τοῦς διεκδικητάς της καρδιάς της. Ο μνηστήρ αὐτός ήταν ό δούξ τού 'Αλανσόν, ό όποιος την κτύπαε συγκνημένος, αλλά με βλέμματα πειθήνια, όπως ένας ήσως τού πολέμου κατ'άσποντες τόν άρχιστάτηρό του, που πρόκειται να τόν πα-ρασημοφορήσει. 'Η 'Ε-λισαβέτ διάστασε μια στιγμή, αλλά κατόπιν, με σταθερό βήμα, πή-γε κοντά του, τόν ά-γάλλασε κι' άπόθεσε έπάνω στα χείλη του ένα θεμότατο και πα-ραδοσιακό φίλημα !

Καί κατόπιν τού πέ-ρασε στο δάχτυλό του τό δαχτυλίδι της. Ο δούξ τού 'Αλανσόν ά-πό εκείνη την ήμέρα

έγινε μνηστήρ της βασιλίσσας 'Ε-λισαβέτ, άσέτως άν δεν έγινε ποτέ σύζυγός της.

'Ενα άλλο φιλή ιστορικό, έπίσης βασιλικό, είνε τό φίλημα της βα-σιλίσσας Βικτωρίας της 'Αγγλίας πρὸς τόν Ναπολέοντα Γ'.

Μετά τό τέλος τού Κρημαϊκού πολέμου, ή Γαλλία και ή 'Αγγλία βρισκόντουσαν σε έγκαρδιότατες σχέσεις και ή βασιλίςσα Βικτωρία έπισκέφθη έπαισίως τόν Ναπολέ-οντα Γ' στο Παρίσι.

Η ύποδοχή που γίνηκε στη Βι-κτωρία ήταν κάτι περισσότερο από ένδοξιάς, άλλ' ό ένδοξισμός των θερμώων Γάλλων μετετάστη-σε τρελλό παραλήρημα, σε πανύβου-λισμο, όταν ή χαριτόβουτος βασι-λίςσα της συμμάχου θαλασσοκρα-τίας άρρησε κατά μέρος κάθε κα-νόνα έθιμοτιπίας κι' έδωσε ένα ή-χηρότατο φίλημα στο μάγουλο τού Ναπολέοντος τού Γ'.

— Άλλο περίφημο φίλημα ήταν έ-κείνο που έδωσε ή δούκισσα του Ντεβονσάιρ σ' ένα...χασάπη !

Τό ιστορικό του φιλήματος αὐ-τού, που όμολογουμένως δεν είνε καθόλου ποιη-τικό, είνε τό έξης :

Κατά τό 1784 ό φι-λελεύθερος πολιτικός Φόξ είχε αντίπαλο τόν δούκα τού Ουέστμιν-στερ. Κι' οι δυο πολι-τεῖται ήσαν έξ ίσου ί-σχυροί, τόνον μάλιστα, ώστε προβλέπετο ότι θα έξησφάλιζε την έπι-τυχία της εκλογής αὐ-τός, που θα καταδύθαι-να πάση απ' τόν άλλον έστω και μόνον μια δε-κάδα ψηφών. Ο Φόξ μετάξυ των φανακώ-τερων ύποστηρικτών του είχε και την έξαι-ρετικά ώραία δούκισσα τού Ντεβονσάιρ, ή ό-ποια, χωρίς στην έδ-γλωταί της και τα γλυ-κίστα μάτια της, κα-τόρθωσε γ' άποσπάζει άρεκτους όπαδούς από τόν δούκα τού Ουέστ-μινστερ. Κάποια μέρα, λοιπόν, ή άμορφη προ-αγαθήστρια μπήκε μέ-σα σε μια μπασορία και κατόρθωσε να πείσθ ό-λους τοῦς όπαδούς τού Ουέστμινστερ ότι έπρε-πε να ψηφίσουν τόν Φόξ. Εκτός από έναν. Ο εκλογεύς αὐτός, που δεν ήθελε με κανένα λόγο να άποχωρήσει ά-πό τις τάξεις των συν-τηρητικῶν, ήταν χασά-πης.

— Γιατί έμμενός έ-σθ ; Δεν παραδέχεσαι

την όρθότητα των έπιχειρημάτων μου ; Τι θέλεις για να ψηφίσης τόν Φόξ ; τόν ρώτησε, επιτέλους, πειραγμένη από τό πείσμα του ή ώραία δούκισσα.

— Τά λόγια έμένα δεν με πεί-θουν. 'Εγώ πιστεύω μόνο -τε έργα ! Για να δώσω την ψήφου μου, είμαι συννησμένος να πάγω άνταλλά-γματα, και προκαταβολικά μάλι-στα...

— Καί τί θέλεις ; Πές μου το, και σ' όρκίζομαι πως θα στο δώ-σω, άν μπορώ !...

— 'Α ! δεν είνε δύσκολο ! 'Αρκεί να τό θελήσετε !... 'Ενα μονάχα φίλημα !...

Ο φανατισμός της διοκίσεως ύ-περ τού προστατευμένου της πολι-τικού ήταν τόσο μεγάλος, ώστε, χωρίς να χάση στιγμή, άγκάλιασε τόν χοντρούλαμο χασάπη και τό έ-σπασε ένα δροσερό φίλημα άπάνω στα σαρκώδη χείλη του. 'Εδωσε έ-να φιλή για μια ψήφο !...

'Ενα από τα ποιητικότερα φιλή-ματα άνάφερε ή ιστορία, είνε άναμ-φισητήτως τό φιλή που έδωσε ή περιφήμη Μαργαρίτα της Σκωτίας στον Γάλλο ποιητή 'Αλαιν Σαρτιέ. Μία μέρα, κατά τό σύνορο, ό ποιητής, κορυαμένος από ένα μα-κρόν περίπατο, ξεπλώθηκε άπάνω σ' ένα πάγκο ενός δημοσίου κήπου τού Παρισιού και άποκοιμήθηκε.

Ένα λοιπόν κοιμόταν μακαρίως ό ποιητής, πέρας απ' εκεί μαζί με την άσολούθια της, ή Μαργαρίτα της Σκωτίας, ή σύζυγος δηλαδή τού Λουδοβίκου ΙΙου. Η Μαργαρί-τα μόλις είδε τόν ποιητή, τόν άγα-πημένο της ποιητή, τού όποιου δια-σχεδόν τα τραγούδια τά είχε άπο-στηρίσει, τόν άνεγνώρισε και πήγε άσπαστάτως κοντά του, έκοιμη-σε πάνω από τό γαλήνιο πρόσωπό του κι' άπόθεσε στο μάγουλό του ένα έλαφρό, άγνέλο φίλημα !...

— Άν όχι ιστορικό, άξιοσημείωτο όμως, είνε και τό έξης φίλημα :

Ο φτωχός ποιητής Παύλος Βέν-δελμπερ, όταν έταρσε στην άτελι-στικώτερη στιγμή της ζωής του και άγωνιζόταν με τα δόντια ν' άποφύ-γι την έμνην ιδέα της αυτοκτο-νίας, που τόν είχε κυριεύσει, σπρί-στης κι' έβαλε στοίχημα με μερι-κούς πλούσιους συνάδελφους του, ότι θά έταρνε ένα φιλή από την πα-νέμορη 'Ιγκεβοργ Βίνδην. Ο φτωχός ποιητής, όταν έβαλε τό στοίχημα, πήγε και βόηκε την ώ-ραία κοίτα, που για ένα της χαμό-γελο ήσαν πρόθυμοι να μονομαχή-σουν χιλιάδες κύριοι, μέσα στον κή-πο της, την πλησίασε και κατακό-κινος σαν παπαρούνα, της μίλησε για τό στοίχημά του. 'Εκείνη τόν άκουσε σιωπηλά, κοκκίνισε κι' ή έ-δω, αλλά τούδωσε τό φιλή που της έήτησε, κι' έτσι ό ποιητής κατόρ-θωσε να τελειώσει τις σπουδές του.

Ο κύριος λείπει! είπε ο θυρωρός, άκίνητος στο κατώφλι, κοιτάζοντας κατάματα τον δειλό έπισκεπτή.

—Μήπως ξέρετε πότε θα έπιστρέψει; ρώτησε ο 'Ανδρέας Μαυροσίλας.

—Να σας πω, αυτό δεν το ξέρω. Ίσως σήμερα, ίσως κι αύριο...

Ο 'Ανδρέας αναστέναξε, έδωσε το έπισκεπτήριό του κι ένα γράμμα:

—Δάβετε την καλωσύνη να του τα δώσετε αυτά, όταν έπιστρέψει... Έπειτα, μελαγχολικός, πήρε το δρόμο για τον σταθμό.

Πεπατισμένος σκιμυμένος, μελαγχολικός, αδιάφορος για την όμορφιά της φύσεως διόγυρά του, χωρίς ν' άκουη τα πρόχαλα, ζωντά τραγούδια των πουλιών μέσα στα πυκνά κλαδιά των δένδρων.

Και όμως ήταν ποιητής ο 'Ανδρέας, ήταν ένας από αυτά τα άνοητα ίσως, μια προνομία που αλάσματα, που συγκινούνται μπροστά σε λίγα λουλούδια... Τώρα όμως η ψυχή του έμενε ελασμένη... Γιατί να θαμιάση τη γοητεία του Μαίου, αφού έπρεπε να γυρίσει πίσω στη σκοτεινή πολιτεία και να ξαναβάλει τη μονότονη κι άσπικτηνική εργασία του; Γιατί, αλλόμονο, για να ζήσει, ήταν υποχρεωμένος, για ένα κομμάτι ψωμί, να δουλεύει βοηθός λογιστού σε κάποιο εργοστάσιο.

Από το πρωί ως το βράδυ άρδαιε άνηκους αριθμούς σ' ένα χοντρό βιβλίο κι ένοιωθε να μπαράινται μέσα στην ψυχή του κάθε ένθουσιασμός, κάθε χαρά. Ξαφνικά, μια μέρα, έμαθε πως ο κ. Λαρός, ο περίφημος ιστορικός και φιλόλογος, ζητούσε γραμματέα για να τακτοποίηση τη βιβλιοθήκη του στο κτήμα του του Μορβού.

Ο νέος αναρρίχθηκε από έλπίδα. Αυτό ήταν τ' όνειρό του: Να καταγίνεται με τα βιβλία, να ζή μέσα σ' ένα περιβάλλον πνευματικό, κοντά σ' έναν άνθρωπο, που άφιέρωσε όλόκληρη τη ζωή του στα Γράμματα, στην Τέχνη!

Μ' ένα συστατικό γράμμα στην τέση, ξεκίνησε για το Μορβό, πλάθοντας τα γλυκύτερα όνειρα. Χρειάστηκε πολύ θάρρος για ν' άπορρίψη αυτό το ταξίδι. Ο οικογενειακός φίλος, που τοίδωσε το συστατικό γράμμα, δεν παρέλειψε να του περιγράψει τον χαρακτήρα του κ. Λαρός. Ο μεγάλος λογοτέχνης είχε άποτραβηχτή στο πατρικό του κτήμα, με την άπόφαση να ζήσει μακριά απ' τον κόσμο, με μόνη συντροφιά την κόρη του, άνάμεσα στα βιβλία και στα λουλούδια του. Οι περίεργοι χωρικοί όμως βοήριαν θέμα για φιλονικίες. Και παρ' όλο τον σεβασμό, που νοιώθανε για τον έξαρετικό σκηνατρού του, όλος ο κόσμος είχε μάθει από τις φημίες τους την πραγματική αλήθεια, που έκανε τον κ. Λαρός ν' άποτραβηχτή στο έξοχό κτήμα του: Η κόρη του, ή Διονυσία, καλλιτέχνης κι αυτή με μεγάλη πρωτοτυπία, άνέφερε από ένα τρομερό πέσιμο που έκανε όταν ήταν μικρό κορίτσι. Της άφησε, μάλιστα, λέγανε, και κάποιο έλάττωμα στο πόδι, κι άπόφρανε τον κόσμο, ήταν δύσπιστη προς όλους, άπόφρανε τους έζους και τους άδιόφορους και ζήσους άρροισμένους στη ζωγραφική, κοντά στον πατέρα της, που την λάτρει.

Μ' αυτούς τους όρους, πατέρας

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΑΛΑΝΚ

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ άπαιτητικοί στην έκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Διό - τρεις νέες, που είχαν προσληφθή δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο 'Ανδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, κι άπαρ' όλη του τη δειλία, άπεφάσισε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα σκεπτόμενος, θα έπειθε τον κ. Λαρό. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έσθιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει άλλον στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόρη του, στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες που ήλιου. Ο 'Ανδρέας μτήγε στην αθούνα και ολίγηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις πέντε μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-

εκφρασι της νέας, κίνησαν την προσοχή του 'Ανδρέα. Σήκωσε μηχανικά το κεφάλι του κι είδε μια άδύνατη, χλωμή μορφή, δυο μεγάλα μαύρα μάτια, γεμάτα λάμψη και καλωσύνη κι έπειτα το βλέμμα του έπεσε στο ζωφιο, που συγκέντρωνε την προσοχή της άγνωστης νέας.

Κι' αλήθεια, χάρω στο πάτωμα, ένα μικρό κοκκινόμαυρο πραγματάκι σάλευε με μεγάλη δυσκολία κι ήτανε συγκινητική ή μεγάλη προσπάθεια εκείνου του τίποτε, του ζωντανού αυτού άτόμου, που κάποιο ένστικτο το ώδηγούσε προς την άνοητη πόρτα, για να πεθάνει τουλάχιστον άνάμεσα στη δροσιά των λουλουδιών...

Τό έντομο άγωνιζόταν, σερωνότανε, έφερνε, ξανασηκωνότανε, όλο και πιο οχρικόσε, αλλά με μεγάλη δυσκολία. Τα πορφυρά φτερά του τώρα που ήταν βάρος άχρηστο, καθώς κρεμόντουσαν σκαμμένα, βρομωμένα, μέσα στη σκόνη!

—Άλλομονο!

Τί δύσκολο που είναι να σέρνεται να πετά άεθέρως και χαρούμενος! Ένας στεναγμός της νέας τράβηξε πάλι το βλέμμα του. Τα καλωμένα στο ένταμο που άπορη-ελξαν μια θλιμμένη έκφραση.

—Κι' αυτή ίπποφύει από κάποιον πάλι ο 'Ανδρέας.

Και τα μάτια του φανέρωσαν, νοχώρησε την ζέση, γιατί άμέσως άποφάσισε να την άγγίσει, από φόβο μη την άποτελώσει. Την παρακολούθη όμως άρετική ώρα... Βλέπεις πόσο άγωνιζόταν, πόσο συγκινητόναι τις δυνάμεις της, κλάινει να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως!

Τά λόγια κι' ή ζοφερή και θεομή

την πατήση κανείς από τη μια στιγμή στην άλλη. Η καρδιά του νέου γέμισε όλοτο μπροστά στην άφρονή εκείνη άγονία. Έσκυψε, πήρε προσεκτικά το έντομο, και βλέποντας μια τριανταφυλλιά πλάι στην πόρτα, πήγε κι' άκούησεν την πεταλούδα μέσα στην καρδιά ενός τριανταφυλλίου. Έτσι, θα πέθαινε άνάμεσα στα ρόδινα πέταλα.

Καθώς όμως έκανε αυτές τις σκέψεις, ο 'Ανδρέας κοκκίνισε: Τα μαύρα μάτια είχαν παρακολουθήσει τη μικρή εκείνη σσηνή και τον κίταξαν με μια παράξενη έκπληξη.

—Είμαι γελοίος! έλεπε από μέσα του ο νέος σαστισμένος.

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή σταμάτησαν τα δύο τράινα, που διασταυρώνονται σε κείνο το μέρος. Ο 'Ανδρέας όμως σ' ένα διαμέρισμα της τρίτης δέσεως για την πόλη. Οι ταξιδιώτες της άλλης άμαξοστοχίας κατέβηκαν από το αντίθετο μέρος και ξαφνικά ο 'Ανδρέας δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή, βλέποντας άνάμεσα σ' αυτούς τον κ. Λαρό, που τότε ήξερε από τις φωτογραφίες του.

—Η άωνία άτυχία μου! ψιθύρισε, δυστυχισμένος. Δεν σκέφτηκα να τον περιμένω... Άν κατέβαινα τώρα πάλι...

Δεν ήξερε τί ν' άποφασίση, όταν είδε τη νέα με το λευκό φόρεμα στο μπράσο του 'Ακαδημαϊκού...

—Είλε ή κόρη του!... Πώς δεν το κατάλαβα;... Δεν βλέπω νάχη κανένα σωματικό έλάττωμα... Τα μάτια της είναι θεία!...

Όλη τη νύχτα τον παρακολουθούσε ή λάμψη εκείνων των ματιών με την περφόρνη και θλιμμένη έκφραση τους. Ποτέ δεν ένοιωσε τόσο βαθιά τη δυστυχία και τη φτώχεια του, την άδυναμία του.

Τό άλλο βράδυ όμως τα πράγματα άλλαξαν μοναχιά. Ένα γράμμα από το Μορβό του χάρισε μύριες έλπίδες, με τις λίγες αυτές λέξεις:

«Παρακαλείται ο κ. Μαυροσίλας να παρουσιάσει την προσεχή Κυριακή στο σπίτι του κ. Λαρός».

—Ο 'Ανδρέας έγινε όχι μονάχα βοηθός, αλλά και μαθητής του μεγάλου λογοτέχνη και ιστορικού. Κοντά σε κείνον, το γόνιμο ταλέντο του άναπτύχθηκε. Έγερσε από τρία χρόνια, ή άπιτυχία ενός θεατρικού έργου που χάρισε όχι μονάχα την δόξα, αλλά και την άπερίγραπτη χαρά μιας τρυφερής έρωτολογίας...

Την άτυχία του τη χρωστούσε σε μια πεταλούδα:

—Ναι, σ' εκείνη την πεταλούδα! ψιθύριζε ή άπαλή φωνή της Διονυσίας, καθώς κρατούσε το χέρι του άρραβωνιστικού της. Έκείνη ή τόσο άπλη πρόξις, μ' έκανε να καταλάβω άμέσως την καρδιά σου!...

Ένοιωσα την περιέργεια να γυρίσω τον άνθρωπο, που άσθάνθηκε όλοτο για το άδύνατο εκείνο έντομο. Κατάλαβα εύκολα από το έπισκεπτήριό σου και την περιγραφή του θυρωρού πως ήσουν έσύ... Τότε σιμωόλυσαν τον πατέρα μου να σου γράψω, κι' έτσι...

Την κούτσε γεμάτος άγάπη. Έκείνη ήταν τόσο διάφανη, τόσο άπλη, με τό ούρανο χαμόγελό της... Κι' όλόγυρά τους φτερούγιζαν ή πεταλούδες μιας καινούριας άνοίξεως, κάτω από τις θριαμβευτικές άχτινες του 'Απριλιάνου ήλιου...

ΜΕΡΕΣ πολλές τώρα, ο νεαρός τένορος της μόδας Μαξίμ λέ Πλετριέ, που τον έλεγαν χαϊδευτικά Κιζι, φανόταν θλιμμένος, νευρικός, άνήσυχος.

—Κιζι, τί έχεις; Είσα άρρωστος; τον ρώτησε μια μέρα ο φίλος του Λιονέλ Μαυροσίλας, ο χορηγόγραφος της «Ρεβύ Μόδ».

—Κανείς δεν ξέρει τον πόνο μου, καλέ μου φίλε, άπάντησε ο τένορος. Σ' έσένα όμως θα τον άποσπεύω, θα σου άνοιξω την καρδιά μου... Ξέρεις τί θα πη έκολησίδας; Άκου λοιπόν: Θα πη μια γυναίκα που σου κολλά στο σέρο σου σαν δόδρα και δεν ένοεί να ξεκολλήσει. Μια τέτοια κολλησίδα είχα την άτυχία να γνωρίσω εδώ και τρία χρόνια. Ήταν κάποια γυναίκα ώριμη, όχι γρή, αλλά ούτε και νέα. Δεν έξω άν την άγατούσα. Γρήγορα όμως τη θαρήθηκα, από τις σσηνές που μου έκανε και από τα δάκρυά της. Γύρνα με κάθε τρόπο να ξερύνω από τη χείρα της... Ο φόβος όμως του σκανδάλου με συγκρατούσε πάντα.

Μια μέρα, που λίγο έλειπε να μου έδω τη θύλα, είπα της «κολλησίδας» μου, ενώ εκείνη άπειλούσεν ότι θα έπερτε από το παράθυρο: «Τά λέει αυτά τα πράγματα, δυστυχώς, όμως δεν τα κάνουν».

Τί ήθελα πάλι της τότε; Δεν έπρόλαβα να τελειώσω την φράση μου και ή κυρία Χέλλ βρισκόταν στον δρόμο με τα δύο της πόδια τσακισμένα.

—Φαντάζομαι την σσηνή σου θα δοκίμασε!

—Να σου πω την αλήθεια; Όχι. Δεν σσηνήθηκα... Σου δοκίμασα όμως, πως έγινε έξω φρενών. Φαντάσου ν' άποτρίνησες κάτω απ' τα πόδια μου. Αναγκάστηκα να δώσω τ' όνομά μου και τ' όνομά της στην άστυνομία και να τρέξω σης έφημερίδες για να πωλάσω το σκάνδαλο. Όχι, δεν μπορώ να σσηνήσω την κυρία Χέλλ για το κακό που μου έκανε!...

—Είσα λίγο σκληρός, τό ξέρεις;

—Τί θέλεις, τί γυρεύεις... Είμαι τόσο κορυαμένος!

—Είλε ώρα τολάχιστον;

—Όχι! Έχει όμως κάποιο ένδιαφέρον...

Οι δυο άνδρες χωρίστηκαν. Ο Λιονέλ Μαυροσίλας, ο όποτος δεν είχε θέμα για χρονικό, έάθησε κι' έγραψε ένα με τον τίτλο: «Η κολλησίδα». Τό άρθρο έδημοσιεύτηκε το επόμενο Σάββατο και έτελείονε με αυτά τα λόγια:

«Άφρο ο άνδρας είναι σκληρός, άχάριστος και άτιμος. Καμιά φορά, πάρτε το άπόφαςι, φτωχές μου έρωτιάρες, και πάψετε να έρωτεύεσθε, άφρο κινδυνεύετε να γίνετε σκλάβες, ενώ πριν είσατε βασιλίσσες. Τά άσπρα σας μαλλιά, που είναι τόσο άπαλά, όταν τα χαϊδεύει το χέρι του παιδιού, τρομάζουν τον έρωτα, τον κάνουν να φεύγει μιλία μακριά!»

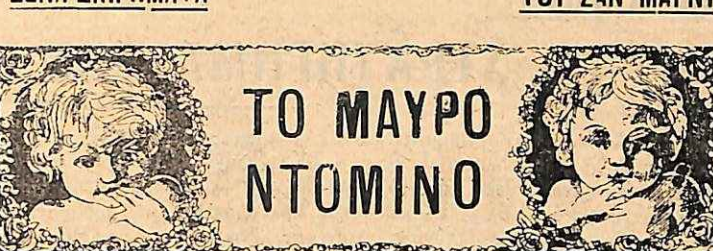
Αν ήμερες ύστερ' από τη δημοσίευση του χρονικού, ο Λιονέλ Μαυροσίλας έπρεπε την έξη έπιστολή:

«Κύριε,

Την έρχομένη Πέμπτη γίνεται ο τελευταίος χορός της «Οπερας». Άν θέλετε να μιλήσετε λίγες στιγμές με μια γυναι-

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΥ

ναίκα, που δεν είχε ούτε άνόνη-Πήτε μου όμως, είσατε μελα-τη, ούτε άσχημη, ούτε σσηνθι-σμένος τύπος, χτυπήστε κατά το μεσάνυχτα στο θεωρείο της πρώτης σειράς άριθ. 22».

Τό γράμμα αυτό του έκαμε έντόπιο και χωρίς σσηδόν να θέλη, την Πέμπτη βρέθηκε στην «Οπερα, μετμημενισμένος σε σσηματοφύλακα.

Πρώτα - πρώτα σσηνάντησε εκεί τον Μαξίμ λέ Πλετριέ.

—Δεν μπορείς να μαντεύσεις ποιάν περιμένω, του είπεν ο μον-ταίν τένορος.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

—Μά δεν έσπασε το πόδι της; Φαίνεται πως ήταν μικροπράγμα.

Έγινε δυστυχώς πολύ γρήγορα καλά. Την σσηνάντησα πριν από λίγες ήμερες και ή καλή σσηπάθεια που την έπίστενα νεκρή, άναβηκε πάλι.

—Ποιά;

—Την κυρία Χέλλ!

τι πρέπει να τελειώσουν όλα μεταξύ μας, τόσο σύντομα, ώρα μου άγνοηση;

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Έτσι πρέπει!

ΑΙΟΝΕΑ. — Δώστε μου άκόμα μια φορά να γρήσω το χέρι σας, κυρία, και αφού το θέλετε, θα σας ύπακούσω!

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Θα σας δώσω κάτι καλύτερο απ' το χέρι... Νά! ('Ανασηκώνει τις δαντέλλες ως το μέτωπο και παρουσιάζει έμπρός στα χείλη του νεαρού λογίου, ένα μάγουλο βλόδρου και ρόδινο).

ΑΙΟΝΕΑ. — Τί όμορφη που είσατε! (Την φιλεί πάλι, κι' αυτή τη φορά στο βλόδρο στοματού με τα κάτασπρά του δόντια).

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Ω, τί κάνετε! (Ξέρε όμως τώρα, δείξετέ μου τα χείρα σας!)

(Τό ντάμνο βγάει τα γάντια της και παρουσιάζει δυο χείρια βλόδρου, με ρόδινα νυχάκια).

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Όρίστε!

ΑΙΟΝΕΑ. — Είλε πολύ τρυφερά αυτά τα χείρια! Χαριτωμένα, λεπτά, έξυπνα... Και τί θεία μυροδιά!... (Φιλεί τα χείρα, άναβήνοντας σσηγά-σσηγά στα μπόρσα, άρετά ψηλά). Πήτε μου τώρα σο-βαρώς, είσατε ξανθή;

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. Μαντεύσατε, κύριε ψυχολόγε.

Έχω το χρώμα της φρονής μου.

ΑΙΟΝΕΑ. Τό τε θα έχετε το χρώμα της φλόγας... (Προσπαθεί ν' άνασηκώσει τις δαντέλλες απ' σσηπάσουν το πρόσωπο).

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. (τον σσηνώνει). — Όχι, δεν σας έφάνε-ξα γι' αυτό!...

Ακούστε με μια στιγμή ήσυχα... Θέλετε... Είσατε ο μόνος σσηγγραφός που άγα-πώ... Ήθελα, λοιπόν, να σας έρω-τήσω ποιά έλα όλα τα έργα σας άρέσει περισσότερο. Έγώ σση-πώ ένα και θα ήμουν άτυχής πολύ αν έσσηγγραφούσατε!

ΑΙΟΝΕΑ (άπέλως). — Δεν ξέρω... Ή κυρία Μάρθα μου φαίνεται λίγο περίεργη ψυχολογικά... Ή «Ήμερας» τα ίδια... Τό «Σοβαρό Σφάλμα» δεν είναι και τόσο άσχημο...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Και ή «Αλήθεια»;

ΑΙΟΝΕΑ. — Μ' άρέσει και σση-τη πολύ!...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Α, τί ωραίο βιβλίο! Τό λατρεύω! Έχει μέσα του μεγάλη πνοή, εύγενικές σσηψεις... Συνεπάρνει τις ψυχές χωρίς να θέλουν!

ΑΙΟΝΕΑ (κολακευόμενος). — Είλε το έργο της νεότητός μου, και γι' αυτό είναι γεμάτο πίστι και έλ-λαρίνια... Οι έπανοί σας με κο-λακεύουν πολύ, κυρία!

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (σηκώνεται ζο-φιο). — Αυτό ήταν όλο που ήθελα να δοκιμάσω... Ήθελα να έξω άν σας άρέσει πάντα ή αλήθεια και ή ταπεινή ψευδή... Τώρα είσατε έλενθερος, κύριε, μπορείτε να φύ-γετε!

ΑΙΟΝΕΑ. — Όχι, να μείνετε, ή

ΑΙΟΝΕΑ. — Είσατε, όμως, ότι τώρα θα βγείτε άνωγεινώντας στο μπράσο μου με το πρόσωπο ξε-σκεπο...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Πώς θέ-λετε...

ΑΙΟΝΕΑ. Θέλω ή άποκατάστα-σής μου να είναι πλήρης!

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ. — Ίσως έχετε δίκιο... Ίσως είσατε σεις ά-ξιος να φτιάξετε μια καινούρια ά-μορφη ζωή...

ΑΙΟΝΕΑ. — Κι' έπειτα θα είναι πολύ διασκεδαστικό να δοίμε τί μούτρα θα κάνει ο Κιζι!

(Άνογει την άποφα του βόθρου και θγαίνουν μαζί και χώνονται στο κήθος των άλλων μετμημε-νισμένων, ενώ ο Μαξίμ λέ Πλετριέ τους παρακολουθεί κατάκλιτος).

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΩΡΕΛΤΙΝ

ΤΟΥ F.E.BAILY

Πέρασαν μερικές στιγμές άφωνης αγωνίας...

Στην εμφάνισή του νεαρού ταγματάρχη Ντέβενς, η χαριτωμένη Λώρελτιν κατέβασε το ένα πόδι της που το είχε σπασήσει επάνω στο άλλο, και συμμάζεψε σιμνά το κοντό της φουστανάκι.

—Αλλοίμονο, δεσποινίς! ψιθύρισε θλιβερά ο ταγματάρχης, χαϊδεύοντας την. —Έχετε τα πόδια του κόσμου, και σήμερα αύριο θα μάς τα κρίνετε για πάντα απ' τα γονιμμένα μάτια μας... Μην τ' σκεπάζετε, τουλάχιστον, τώρα!

—Πώς σ' ήθελε αυτή η ιδέα, ταγματάρχα μου; ρώτησε παιχνιδιάρικα η Λώρελτιν.

—Απλούστατα, θα συμπληρώσατε τα δεκαοκτώ ορόνια χρονιά σας... Θα γίνετε η πιο κοσμική δεσποινίς της περιφέρειας... Και φυσικά θα μάς φανέστε κομψές υπαξιωματίσες, μακρινές δυστυχώς ως τον αστραγάλιο!... Είπε λοιπόν να μη θλιβόμαστε γι' αυτό!...

Τα μάτια της Λώρελτιν που είχαν το χρώμα της βιολέττας, κ' ήταν διαρκώς ήρεμα και μυστηριώδη σαν τα βαθιά νερά του πλαγινού ποταμού, άστραψαν τη στιγμή εκείνη από κρυφές πράσινες φλόγες. Σοβαρεύτηκε προσποιητά, κ' είπε:

—Αν τα λόγια και τα φρονήματα δείχνουν την ανδρική ηλικία, ταγματάρχα μου, έσείς έχετε καταδικαστή να είστε αιώνια παιδί!... Όσο, όμως, έμενα δεν με πολενδιάφρεσε αυτό, γιατί είδα παντομίμα... Ένδιαφέρει, όμως, τη σύζυγό σας, που είναι και φίλη μου!... Έπειτα, βλέποντας την κατάπληξη στο όμορφο πρόσωπο του νεαρού ταγματάρχη, τον λυπήθηκε και πρόσθεσε βιαστικά:

—Ασφαλώς θάχετε συχνές συζυγικές σπινές, ταγματάρχα μου... Είπε τόσο όμορφα και χαριτωμένα και καλή νέα η σύζυγός σας, ώστε να ν' ακουράζε έτοιμα δεξιά κ' αριστερά τα κολλημένα σας, θα πή πως ζητάτε ν' αποκοιμιστείτε από κρυφές στενοχωρίες... Έλάτε, λοιπόν, ταγματάρχα... Τι σ' συμβαίνει με τη Μάρσια;... Ξέρετε πόσο την αγαπώ και πόσο σ' αγαπώ... Έρωστηρεντίτε μου λοιπόν ελεύθερα, να δούμε τι μπορεί να γίνει!...

Σε κάθε άλλη στιγμή, ίσως ο ταγματάρχης Ντέβενς νύσταζε στα γέλια. Άνδρας τριάντα χρόνων, ψηλός στον κόσμο και στα σα-

νικά ο κόσμος μαύρος!...

—Τι είδους λόγια ήταν αυτά, που έβαφαν τον κόσμο μαύρο; ρώτησε η Λώρελτιν με σοβαρότητα μητέρας, έτοιμης να συμβουλέψει τον μπερλέκο της.

—Νά... Σήμερα το πρωί, βλέποντας την Μάρσια με το έννευσιμένο ύφος των τελευταίων ημερών, της είπα να ντυθεί να κάνουμε καμιά επίσκεψη για να πάρη τον αέρα της... Ντύθηκε μουμουρίζοντας γκρινιάρικα, και μόλις βγήκαμε απ' το σπίτι μου είχε κοροϊδευτικά: «Χαρά σ'όν περιπάτο μας που θα κάνουμε στα μεγάλα βουλεβάρτα... Μιμι!... Χαρά στο παλαιοχωριό που βρεθήκαμε... Κοντεύουμε να γίνουμε άγρια, έδω στη ζούγκλα που μάς περιτριγυρίζει!...»

—Χι... χι... Κι' έσείς τι της είπατε; Έκανε η Λώρελτιν σκεπτική.

—Εγώ της είπα με θλίψη: «Γιατί, Μάρσια, με πικραίνεις έτσι;... Σε πικράζει ποτέ, εγώ;... Άλλοτε είμαστε οάν δυο τριγωνάκια...»

—Χι... χι... Κι' εκείνη τι σ'ας είπε; Ξανάπε η Λώρελτιν πιδ σκεπτική.

—Εκείνη τότε μου είπε οάν άποκαρδιωμένη: «Τι τ' θέλεις, φίλε μου;... Βαρέθηκα τη μοναξιά... Ζούμε δύο πέρα έναν χρόνο, οάν να μ' έχης στην τσέπη σου και οάν να σ' έχω στο τσαντάκι μου... Μα την αλήθεια σ'ε βαρέθηκα... Και θ' άρξω από σήμερα να ψάχνω, υπ' όποιον κανένα φλερτάκι έδω τριγύρω, για να περνάω ευχάριστα την ώρα μου τουλάχιστον!...»

—Φλερτάκι;... Σ'ας είπε πως θα βρή φλερτάκι;... ρώτησε βια-

στικά η Λώρελτιν. —Αχ, τη μουσίσσα!... Η Μάρσια, τι κάθεται και σ'ας λείπει, ταγματάρχα μου!... Μα αυτή τρελλανέται για σ'ας, και σ'ας φοβερίζει με φλερτάκια!...

—Και νάφταιγα τουλάχιστον, ο φτωχός; συνέχισε με παράπονο ο ταγματάρχης. Ψέμματα είναι όλα, όλα λείπει... Την προσέχω και φροντίζω γι' αυτήν, ίσως όσο κανένας άλλος σύζυγος στην οικογένή!... Καί... αλλά... «σας»!... να την... έρχεται... Πόσο άγευτε έσείς η γυναίκες να ντυθείτε, τέλος πάντων, δεσποινίς Λώρελτιν... Φανταστείτε να περιμένετε μόνη τόση ώρα, την εμφάνισή της Μάρσιας!...

Η Μάρσια, η χαριτωμένη αλλά και εγωιστική για τον άτιχο σύζυγό της οικοδόκονα, φανόταν τώρα νύχτα προς τη γωνιά εκείνη του γραφικού κήπου, στην οποία καθόταν η φιλεναδούλα της και την περιέμενε.

—Πηγαίνετε σεις, και θα την ψάλλω καταλήγας!... μουμολούσε πεταχτά η Λώρελτιν στον ταγματάρχη.

—Μερσι, δεσποινίς!... μουμολούσε πιδ πεταχτά ο ταγματάρχης. Σ'ας είδατε συγχρόνως, ότι μπορούσε πάλι να δάλετε τ' ένα χαριτωμένο ποδαράκι σας επάνω στο άλλο, και να καθάσετε πιδ αναπάντικα και πιδ ενεργητικές, έρδουν θα λείπω έγώ και θα είστε τέτ-α-τέτ με τη γυναίκα μου!...

Τού χαμογέλασε καθησυχαστικά, της έγεννε με φιλική ευγνωμοσύνη κ' έξαφανίστηκε με επιδεικτική, προσποιητή ψυχρότητα πίσω από κάτι δένδρα. Κι' η Μάρσια πάλι, κάνοντας πως ούτε παρατήρησε καν αυτό το καμώματά του, ξεφώνισε χαρούμενα στη Λώρελτιν:

—Ω, καλωσόρισες, αγαπητή μου!... Τι χαριτωμένο κατελλάκι που φορείς!... Και τι όμορφα σου πάει αυτό το χρυσόμαλλο κοτσίδάκι, που αναπαύεται στη ράχη σου με τόση άρελή ταχυτητα!...

—Εσφίζαν εγινάρδια τα χέρια τους η δυο φίλες... Κάθισαν η μια απέναντι στην άλλη... Και δεν άσχησαν να φέρουν άνω-κάτω την Παριζιάνικη μόδα, εκεί στη γωνιά της... άρκεσαν να ζούγκλας που βρισκόταν οάν!...

Αιώνες γυναίκες... Άφου ήταν κ' απόπαιν το τσάι τους, τραγουδώντας βουτήματα, μουμολώντας για φινιουρίνια, και μουμολώντας τις δυο-τρείς, όλες-δύο, φιλενάδες που είχαν στην έρημιά εκείνη, έβρεσαν επί τέλους και στους άτυχους τους άνδρες. Και φυσικά, πρώτη η Μάρσια οάν πιδ άρκεσαν να πετάξε το σχετικό φαρμακερό κεντρί της:

—Αχ, αγαπητή μου, είνε άπεριγραπτο το τί τραβά με τον δικό μου σύζυγο... Έπληξα μαζί του, έδω στη μοναξιά... Κάνει τάχα να μ' εύχαριστήσει... Μα δεν βαρύνεται... Όλα υποκρισίες είναι... Μου φαίνεται νερόβραστο... Χα-μουριέμα... Χαμουριέμα... Χα-μουριέμα... Ένα φλερτάκι ίσως να νοστήμει τη ζωή μου, δώ πέ-

ρα... Βαρέθηκα μαζί του, ξέρεis!... —Μήπως... βαρέθηκε... αυτός... μαζί σου; είπε άργά και μ' έμβριθή τσαχνιά η Λώρελτιν, σουφρώνοντας τα γραμμοτά φρυδάκια της.

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε η Μάρσια, σκιρτώντας ζωηρά. —Έχει γούστο!... Αυτό τούλειψε, να μ'ήν του άρεσσο κιόλας!...

—Έχω κ' εγώ; άποκρίθηκε με προσποιητή άφέλεια η Λώρελτιν. —Αλλά σ' άκούω να λές, πως ψάχνεις για φλερτάκια... γιατί... γιατί βαρέθηκες μαζί του... Κι' έτσι άν όσοι ψάχνουν για φλερτάκια, έχουν βαρεθή προηγουμένως τον σύντροφό τους, θα πη πως κ' εκείνος βαρέθηκε μαζί σου!...

—Πώς;... Τι;... Λέγε γρήγορα, Λώρελτιν... Τι ξέρεis... πετάχτηκε με άσυνήθιστη όρη η Μάρσια, ένώ τα μάτια της έλαμπαν παρά-ξενα.

—Ε, ναι, λοιπόν! Έκανε άποραστικά τάχα η Λώρελτιν. —Ο προ-καμμένος σύζυγός σου... άφ' με έάλισε πρώτα μ' ένα σωρό γλυκό-λογα, ύστερα με φίλησε στο στόμα!...

—Κι' εσύ;... Εσύ... τι έκανε; ρώτησε λαχανιασμένη, έξαλλη η Μάρσια.

—Εγώ; Τούδωσα έναν μπάτσο, έγώ! άποκρίθηκε η Λώρελτιν, σκίζοντας σε άκρότητα γέλια, επί τέλους.

Πέρασαν μερικές στιγμές, άφωνης αγωνίας και λαχτάρας για τη Μάρσια, κ' άπεριγράφτης εθιμίας για τη Λώρελτιν. Η δυο νεαρές φίλες κυτταζόντουσαν κατάματα, και φανόταν οάν να ψάχνουν άμοιβαία η μια στα μάτια της άλλης, για να έξιχνιάσουν από αυτά το τί πραγματικώς γινόταν στις ψυχές τους.

Έξαφνα, η γλωμάδα του προ-σώπου της Μάρσιας έβρασε σιγά-σιγά, οάν συννεφάει με έσπετερο οφρανό. Τα όμορφα μάτια της γυάλισαν από δούρομα, παιχνιδισαν από κάποια μυστική ντροπή, κ' έστερα χαμήλωσαν στέ χόμια. Κι' ένώ τα χέρια της έσφιγγαν τώρα με διάχυση το χέρι της Λώρελτιν, τα χέρια της μουμολούσαν άργά:

—Σ' εύχαριστώ, μικρούλα μου φίλη... Σε περνάω λιγάκι στα χρόνια, μα με περνάω πολύ στη φρονιμάδα... Με το άδωο κ' έξυπνο φρενιάδα σου, μούδειξες καθαρά πόσο αγαπώ πραγματικά τον άντρα μου... και... και πόσο κάνω τυραννική τη ζωή του με την άδικαιόληγη γριόνα μου!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

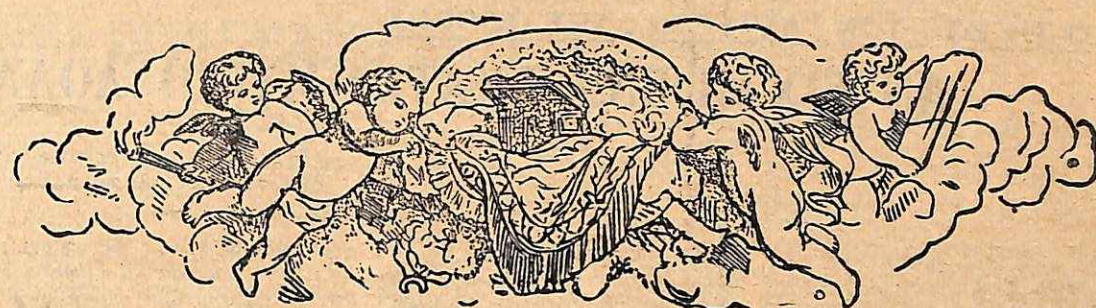
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Είνε δύσκολο ν' αγαπάμε τους άνδρες που δεν τους έχουμε σε ύπόληψη, αλλά έξ ίσου δύσκολο είνε και τ' αγαπήσουμε εκείνους, που τους έχτιμουμε περισσότερο από τον ίδιο τον εαυτό μας.

(Α ΑΡΟΣΦΟΥΚΙ)

Αγαπούν πάντοτε όλους γενι-κώς τους θαυμαστές μας, μα δεν αγαπούν πάντοτε όλους γενικώς εκείνους που έσεις θαυμάζουμε.

(Α ΑΡΑΓΤΙΝΟΣ)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο διάπλους της Μάγνης. Ποιές πρωτοπέρασες έπικινδυνό αυτό στενό. Τά περιεργότερα βιβλία του κόσμου. Βιβλία δεμένα με άνδρ'όπινο δέρμα. Η κληρονομία μιάς θαυμαστρίας του Φλαμπαριών. Ένας σιδηροδρομικός σταθμός από τον όποιον δεν περνάει ποτέ τρέινο.

Όπως μ'ας πληροφορούη η άθλητικέ ευρωπαϊκέ εφημερίδες, οι κολυμβητά θ' άπχειρήσουν και πάλι να διαπλεύσουν αυτόν τον μύ-να το στενό της Μάγνης.

Πρώτος διέπλευσε την Μάγνη το 55 π. Χ. ο Ιούλιος Καίσαρ, με πλοίο έννοείτα.

Με άτιμόπλοιο διέπλευσε πρώ-τος ο πλοίαρχος Ούέιτ το 1835. Το άτιμόπλοιο του έκανε την δια-δρομή σε πενήντα λεπτά.

Το πρώτο ένάεριο τ'αξείδι πάνω απ' τη Μάγνη πραγματοποιήθηκε με άερόστατο το 1788, από τον άεροναύτη Μ. Μπλανσάρ.

Ο Μπλανσάρ πέταξε με το άερο-πλάνο του πάνω από το στενό της Μάγνης το 1799 και έκανε την δια-δρομή αυτή μέσα σε έικοσι λε-πτά.

Το 1927, ο Ρενέ Λαβάρ έσκήνη-σε από το Καλαί στο Ντόβερ μ' ένα ποδήλατο με πέδιλα, και διέ-πλευσε την Μάγνη σε έξιμισι ώ-ρες.

Τόν επόμενο χρόνο ένας άδστρι-ακός, όνομαζόμενος Έδεμάρ, έπλε-σε με έαροκα. Το κατό-βημά του αυτό το έπανάλαβε και κάποιος Κοζέ.

Ένα άξιόλογο οεκό έπετεύχθη από την Βικτωρία Μπούς: Διέ-σχεσε την Μάγνη, από το Ντόβερ στο Καλαί με άτιμάτο και επέ-στρεψε πίσω μέσα σε μιά ώρα και 41 λεπτά.

Μετά δύο χρόνια, η μες Κέθ Ντόνς κατέρριψε το έργο της προ-ηγουμένης: Πραγματοποίησε την ίδια διαδρομή σε 69 λεπτά 24 δε-υτερόλεπτα.

Αν μιά μέρα, όπως ισχυρίζον-ται πολλοί, πραγματοποιήθ' το έ-ννευρο της κατασκευής ύπογειου σή-ραγγοσ στην Μάγνη, την διαδρομή αυτή θα έπρεπε θ' την κάνουν σε 40 λεπτά.

Στη Βιβλιοθήκη του Πανεπιστη-μίου της Όξφόρδης άπχει ένα βιβλίο τόσο μικρό, ώστε μπορεί έ-να παντά να το άνη μιά υπο-κιά. Το βιβλίο αυτό το χάρισε στη Βιβλιοθήκη κάποιος συλλέ-κτης.

Έν'ον Τσάμπερλαν ό-νομαζόμενος κ' είνε μιά άγγλι-κή μετάφρασις

των κυριότερων τραγουδιών του Όμαρ Καγιάμ. Έχει 114 της έν-τας ύψος, 3)10 πλάτος και ζυγί-ζει όσο κ' ένας σπόρος σαριού.

Το μικροσκοπικό αυτό βιβλίο έ-χει τριάντα τέσσερες σελίδες πυ-κνотυπωμένες και εϊνάναγνώστες, μόνον με την βοήθεια ζυγατού φα-κού.

Το Βρετανικό Μουσείο έχει έ-πισης στην κατοχή του δύο άλλα μικροσκοπικά βιβλία: ένα Εύαγγέ-λιο κ' ένα γεωαναγγλικό λεξικό. Όστόσο τα δύο αυτά βιβλία συγ-κρινόμενα με το προηγουμένο, είνε γίγαντες.

Ένα άλλο βιβλίο — τελείως δι-

δαία συγγράμματά του.

Η βέλγισ της κραματοποιήθη-κε και το μακάβριο αυτό βιβλίο βρίσκεται σήμερα στην Βιβλιοθή-κη του Φλαμπαριών.

Ο Γάλλος λόγιος Άντρέ Λέ Ρουά είχε κάποτε κ' έκεινος στην κατοχή του έναν τόμο, ό οποίος ή-ταν δεμένος με το δέρμα του ποιη-τού Ντελάιν.

Αυτογύς όμως το βιβλίο αυτό κάρκε σε μιά πυρκαϊά, η όποια ά-πετέφρωσε όλη την Βιβλιοθήκη του Λέ Ρουά.

Επίσης ένα άλλο βιβλίο, το ό-ποιο φέρει τον τίτλο «Στοιχεία Πρωκτικής Άνατομίας», του καθη-γητού Λέιντν του Πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας, είνε δεμένο με δέρμα ανθρώπου. Σήμερα δέ βρί-σκεται στην Βιβλιοθήκη Ρουά, της Βάσιλνκτον.

Ένας νεαρός Άμερικανός φυσι-οδφης, τελευταίος άνέλαβε κ' έ-φερε εις πέρας ένα καταπληκτικό κατόρθωμα, σχετικό με την βιολο-γία:

Ξεφλούδισε λίγο ένα αυγό και από το μικρό αυτό άνοιγμα κα-τόρθωσε, με την έλθθεια ενός μι-κροσκοπικού φωτογραφικού φακού, να φωτογραφήσει όλη την βαθμιά άνάπτυξη ενός κοτόπουλου!...

Στην Άγλία άπχει ο πιο προ-τότυπος σιδηροδρομικός σταθμός.

Ο σταθμός αυτός, τέλειος καθ' όλα, με ένδοξη αίσιση, με άθουσες άνακτορες, άποθήκες, έχει μεγάλη κίχνα και κάθε χρόνο περ-νούν απ' αυτόν χιλιάδες έπιβάτες.

Το περίεργον όμως είνε ότι ποτέ δεν πέρας απ' τον σταθμό αυτόν, το τρέινο!

Η αίτια αυτής της άνωμαλίας είνε ένας ποταμός, ό οποίος χωρί-ζει τον σταθμό απ' την σιδηροδρο-μική γραμμή, και έτσι όλοι οι έπιβάτες με τις άποσκευές τους, παύνουν στις...

άκρες κ' από αυτές στο τρέινο. Ο σταθμός ά-τ'ός βρίσκεται στο Νταρκινσόν, της έπαρχίας Ντεβόν.

—Πώς σ' ήθελε αυτή η ιδέα, ταγματάρχα μου!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΑΝ ΕΙΧΑΝ ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ!...

(Μία περίεργη έρευνα της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Μόντ Μακ Άλλαν μεταξύ των «αστέρων» του Χόλλυγουντ)

μανία του χρήματος δεν κυριεύει μόνο τους θνητούς που παλεύουν για να κερδίσουν τη ζωή τους. Κι' αυτοί ακόμη οι «αστέρες» του Χόλλυγουντ που ζουν μέσα σε μία μηδωδή πολυτέλεια, κάνουν πολλές φορές... «χρυσά».

—Τι θα κάνατε αν είχατε ένα εκατομμύριο δολάρια;

—Η Μαίρη Καρλάιλ, η οποία εκείνες τις μέρες «γύριζε» ένα φίλι, στο οποίο υπέθετο την κόρη ενός διασημένου δικαστογράφου μου απάντησε χωρίς να διστάσει:

—Θ' αγόραζα μία βίλλα και θα περνούσα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου τρώγοντας κρέμας, παγωτά, γλυκάσματα και μπισκότα, γιατί είναι τα μόνα πράγματα... που δεν τα χορταίνω!

Αυτή η εξωφρενική επιθυμία της δημοφιλούς «βεντέτας» ως μη σάς φαίνεται περίεργη. Η χαριτωμένη ηθοποιός του κινηματογράφου τρελαίνεται τόσο πολύ για τα παγωτά και τα γλυκάσματα, ώστε, αιώνας, έχει καλασμένο το στομάχι της. Μά με την απάντησή της, αυτή ήθελε να πει ότι θα ήσυχάζε από τα δάσκαλα του «στοιβάτισ», γιατί δεν θα υπήρχε ανάγκη να εργάζεται. Να το πιστεύουμε;

Παραδόξως όμως την ίδια επιθυμία έχει και η χαριτωμένη ηθοποιός του κινηματογράφου Φλόριν Μάκ Κίνεϊ, η οποία υποφέρει τόσο από τη ζέστη, ώστε τις φορές της αναπαύσεώς της, τις περνάει μέσα σε μία... παγωνιά!

Η Φλόριν Μάκ Κίνεϊ λοιπόν μου έδωσε την εξής απάντηση:

—'Αν είχα ένα εκατομμύριο δολάρια, θα έπαιζα μία βίλλα-ψηγείο για να μη υποφέρω καθόλου από τη ζέστη. Έπειτα θα έξασφάλιζα σε κάθε μέλος της οικογένειάς μου μία άνετη ζωή και τέλος θα έδινα πολλά λεφτά στους ανθρώπους που γνωρίζω προσωπικά ότι υποφέρουν. Θα ήμουν ευχαριστημένη, αν κατόρθωνα να τους κάνω ευτυχείς!

Η Τζέιν Κρόουφορντ, πριν απαντήσει σ' αυτή την ερώτησή, έμεινε λιγάκι σκεπτική. Έπειτα έδωσε με το φανερότερο ύφος του κόμικ, σαν να είχε πιάσει το ζαχαρώδη:

—Θ' αγόραζα ένα σωρό δημοφιλή σπιτικά για να ικανοποιήσω έτσι έναν πόθο της παιδικής μου ηλικίας που ακόμη και σήμερα με θα-

σάνει. Έπειτα, θα έκανα ένα μεγάλο ταξίδι στον Βόρειο Πόλο. Έτσι δεν θα ήξενα πια τη φίλη μου, την «μίσση» Κλάντυς Μέρβιλ, η οποία κάθε τέτοιο καιρό ξεκινάει με την ευθυμη συντροφιά της για να επισκεφθή τους Έσκιμους και να περάσει μαζί τους το καλοκαίρι της.

—'Αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ τους Έσκιμους; την ερώτησα με άπορρο.

—Κάθε άλλο! μου απάντησε η Κρόουφορντ. Ούτε τους ξέρω διόλου. Μά έχω επιθυμήσει να ξήσω ένα καλοκαίρι μακριά από τις κοσμικές «πλάς» των λουτροπόλεων. Θα ήθελα να ξήσω σαν μία άσημη γυναίκα που δεν συγκινεί κανέναν και για την οποία δεν ενδιαφέρεται κανείς!...

Η Γκρέτα Γκάρμπο, η πιο αλκοτική «δάμπε» του Χόλλυγουντ, όπως την ονομάζουν τώρα στην πόλη του κινηματογράφου, μου δήλωσε ότι το έχει ήδη αυτό το εκατομμύριο κι' ότι θα το έδινε εξαργιστώ ως δαρείο στον άνθρωπο που θα της απελευθέρωνε τη θέλησή της ζωής και θα την έκανε ευτυχισμένη. Ποτέ της δεν μπόρεσε μόνη της να νιώσει την ευτυχία της ζωής.

Η Ντολότες ντέλ Ρίο έχει με-

γάλη αδυναμία στις ταυρομαχίες. —'Αν μπορούσα να διαθέσω ένα εκατομμύριο από την περιουσία μου, μου είπε, θα καλούσα τον καλύτερο ταυρομάχο της πατρίδος μου να κάνει μία συνταγματική επίδειξη της τέχνης του. Έτσι θα ικανοποιούσα μία παλιά νοσταλγία μου που τόσο με βασανίζει! Η ταυρομαχίες κι' ο χορός είναι τα μόνο πράγματα που αγάπησα στην ζωή μου. Όταν ήμουν μικρή, ελάγινε η σκιά των ταυρομάχων. Τους ήξερα όλους με τα μικρά ονόματά τους. Ήξερα τις περιπέτειές τους, τις αδυναμίες τους, όλη την ιδιωτική ζωή τους. Κάθε Κυριακή ξεγλυτστούσα, με χίλια τεχνάσματα, μέσα στο πλήθος των «αφίονιδες» για να παρακολουθήσω το αματωχόσμο των «τόρως» από διάσημους ταυρομάχους! Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα το πάθος μου για τις ταυρομαχίες.

Η Μαίρη Γουέστ, η μοιραία των μοιραίων γυναικών του Χόλλυγουντ, μου απάντησε, ότι δεν την συγκινούν τα εκατομμύρια.

—Οι θαιμιαστές μου, μου είπε, μου κάνουν παραπολιτά δωρά κι' είναι πάντα πρόθυμοι να εκπληρώσουν κάθε επιθυμία μου. Δεν έχω λοιπόν να επιθυμήσω τίποτε! Το μόνο που θα μπορούσα πραγματικά να με συγκινήσει, είναι το να έχω πάντα

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

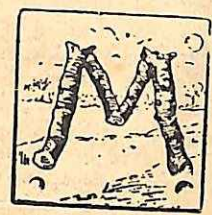
—'Αν είχα αυτό το εκατομμύριο, μου είπε, θα ξαναγόριζα άμειψος στην Νέα Υόρκη και θ' άρροισιγόμουν στο θέατρο! Ο κινηματογράφος μ' αφήνει άσημη, γιατί με στερεί από τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό του Κοινού.

Η Γκρέτα Γκάρμπο ως βασίλισσα Χριστίνα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟ...

ΑΣ αφήνει πια το καλοκαίρι, γι' αυτό ο Φραγκίσκος Ντεσέν. Το ευγενικό και μελαγχολικό ο φθινόπωρο άπλώνεται πάνω απ' τα βουνά και ξεραίνει τους θάμνους. Τα έντομα φεύγουν... Ο θάνατος γλιστράει άνομα στα φύλλα... Σου φαίνεται πως η άνοιξη χτυπάει με βαρεία στο ψηλό καμπαναριό και το νερό κυλάει με θόρυβο. Κάθε τέτοια εποχή μου φαίνεται πως φέρνει στον νου μου ένα παρόμοιο επεισόδιο της ζωής μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

Ήταν Ιούνιος. Πλανιόμουν στο «Πέραμα των Δύκων» — μία μικρή κοιλάδα, όπου δρόμοι, βράχοι και νερά σμίγουν σ' ένα ώραο ταπεινό. Είχα σταθιά πάνω σ' ένα γαβύρι, σκεπασμένο από περιπλοκάδια και βρύα. Το ρυάκι από κάτω έτρεχε, άρροισιγόμουν πάνω στις πέτρες και τις ρίζες των ιτιών.

Ο αέρας ευδοκίαζε από ρετινί, δούλο και άγρια ρόδα. Ήμουν έτοιμος να ξεκολλήσω την πορεία μου, όταν είδα ναρχώνται προς το μέρος μου δυο γυναίκες — η μία γρηνή με πρόσωπο λαμπερό, κι' όμορφα λευκά μαλλιά κι' η άλλη νέα με ανήσυχα μάτια, με πρόσωπο θλιμένο και με μία κομψή χάρι στο κορμί της. Η υπαίτις μας διασταυρώθηκαν, η γρηνή έκανε ένα κίνημα εκπλήξεως, μόλις με είδε, ενώ η νέα γίνιρε όλοσπορη κι' έ-

καί σπάνια πράγματα.

Ο Τζόννι Βαϊσμούλλερ πάλι, θ' άνοιγε μία πρότυπη Κολυμβητική Σχολή.

Ο Ραμούν Νοβάρο θ' αγόραζε ένα πιάνο τόσο τέλειο και τόσο... πολυτελές, ώστε να είναι το μαγαζάκι στον κόσμο!

Ο Κλάτφ Τζάκσον θ' άφειγε άμειψος για το Παρίσι, όπου είχε μείνει κι' άλλοτε έξη όλοσπορη χρόνο, για να πραγματοποιήσει το ναυαγικό όνειρο της ζωής του: Νά σπουδάσει ζωγραφική και γλυτική!

Ο Ρουσσέλ Χάρντν θ' αγόραζε μία έπαυλη στους πρόποδες ενός γύφου του απόκοσμου και πανύψηλου βουνού, όπου η μεγάλη λίμνη! Έτσι, όταν θα ήθελε να ξεκουρασθή, θα καθόταν στην πόρτα της βίλλας του και θα θαύμαζε το τοπίο που θ' απλωνόταν μπροστά του: τ' απόκοσμο βουνό, τη λίμνη και τα καταρράσματα δάση!...

Όμολογώ ότι μία τέτοια επιθυμία την έβριμα πολύ λογική και πολύ ανθρώπινη.

Η όμορφη λοιπόν «βεντέτα» κι' οι γόνιμες της δρόνιες, καθώς βλέπετε, έχουν παραπολιτά επεντριάσει τον πόθο μου για να ξαναγίνω ένας από τους «αστέρες» της ζωής τους!...

ΜΟΝΤ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

βγαλε μία φωνή μουγγή και πινιμένη.

—Είπε αυτός! φώναξε... Είσαι σύ, Τζωρτζ! είπε.

Έκανε ένα βήμα για να πέσει πάνω μου, κι' η συνείδησή της την κράτησε κι' εγώ ταραγμένος κι' όλο σύγχυση, έβγαλα μηχανικά το καπέλλο μου κι' άπομακρυνήκα.

Μερικές ώρες άργότερα, μέσα στο σπίτι μου, σκεπτόμουν την παράδοξη αυτή συνάντησή, όταν η σπιτονοικοκυρά μου μου άνήγγειλε μία επίσκεψη. Βρήκα στο σαλόνι τη γρηνή με τα όμορφα, άσπρα μαλλιά. Μόλις τοίμοισε να με κατεβεί κι' είχε ένα ύφος συγκινημένο και δειλό. Ήταν φανερό πως άγωνίζονταν να μου μιλήσει.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

μορφή μου, ξεχωριστό και θλιβερό.

—Κύριε, είπε τέλος, ήλθα για να κάμω ένα διάδημα πολύ τολμηρό. Θα κρίνετε και μένος σας, αν μπορούσα να τ' άποφύγω. Η κόρη μου (είνε αυτή που με συνόδευε προς όλιγγο) ύστερα από τον θάνατο του άρροισιγόμους της τον ό-

ΚΟΝΤΑ σ' ένα όρεινο χωριό της Νάντης ήταν χτισμένος ο πατέρας του Κουεχόν, ιδιοκτήτης κ' αυτός και το χωριό του κόμητος ντε Κερδελάν. Ο κόμης είχε τόσο μεγάλο πάθος στο κυνήγι, από τότε που χάσε την αγαπημένη του γυναίκα, ώστε ενώ ήταν ελεύθερος και μεγαλόψυχος στους φτωχούς κολλίγους του, δειχνόταν αντίθετα απάνθρωπος και σκληρός προς τους λαθροθήρας !...

Έκείνο το χειμωνιάτικο πρωί του 1788, ενώ ο κόμης καθόταν μπρος στη φωτιά του τζακιού και ξεστάνονταν καπνίζοντας την πίπα του, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα με σεβασμό ο αρχιδουκός-κάς του Παλιέ. Ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπος, με ύπουλα φροσύμια και με μάτια, γεμάτα μοχθήσια.

—Τι τρέχει, μαστρο-Παλιέ; τον ρώτησε ο κόμης.

—Αιθέντα μου, απάντησε εκείνος με δουλοπρέπεια, έπιασα, έπ' τέλους, τους δυο λαθροθήρες, που μιάς άφανίζονταν τό κυνήγι... Τους έχω δεμένους κάτω στην αλλη... Δεκαοκτώ μεκάστες βάρη στο σακακιού τους, και αν δέν...

—Τους άχρειους !... τον διέκοψε κατακρίνοντας άπ' τον θυμό του ο κόμης. Μου ρήμαξαν τ' άσχημα... Να τους δώσης έκατό ραβδισμούς στην πλάτη τους, μαστρο-Παλιέ, και να τους ρίξεις κατόπιν γιά μιά δομάδα στο μπουντρούμι του πυργου... Κι όταν τους ξεναπίσεις, κρέμασέ τους χωρίς πολλές διατυπώσεις, άπ' το πρώτο δένδρο που θα σου τύχη μπροστά... Ποιοι είναι αυτοί ;... Πώς τους έπιασες ;...

—Αιθέντα μου, είνε ο Μαρσάλ με τον γιό του τον Ζάν ! απάντησε ο Παλιέ, λάμποντας από χαρά θηριώδη. Είχα στήσει στο δάσος κονρά άφθονες λυκοπαγίδες, και δυο άπ' αυτές τους τσάκωσαν πέν από λίγη ώρα... Ή πάγκες των ποδιών τους είνε σπαραγμένες άπ' τ' άδόντια της λυκοπαγίδων...

Μιά ο κόμης στάθηκε άπότομα, γιατί την ίδια στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο ή Λευκή κ' ή Ναννεσού, ή δυο μικρές κόρες του κόμητος, με μάτια δακρυσμένα.

—Τι συμβαίνει, μικρούλες μου; τίς ρώτησε ο κόμης, χαϊδεύοντάς τους με στοργή τ' άναθά κεφαλάκια.

—Έλεος, μπαμπά, γιά τον καϊμένο τον μπαμπά - Μαρσάλ, είνε ή Ναννεσού, που ήταν μεγαλύτερη δυο - τρία χρόνια άπ' την δεκαετή άδελφούλα της. Αντίστοιχ τον, μπαμπά, κ' αυτόν και τον καϊμένο τον Ζάν, που τόσες φορές παίζουμε μαζί του... Δέν ξέρεις πόσο μιάς προσέχει, πόσο φροντίζει γιά μιάς και πόσο μιάς περιποιείται... Και τώρα ο καϊμένος είνε μαζί με τον πατέρα του σφιχτοδεμένοι κάτω στην αλλη... Τους είδαμε άπ' τό παράθυρο της βιβλιοθήκης... Τό χόνι γύρω άπ' τ' άδόντια τους, είνε κόκκινο άπ' τό αίμα τους... Τρέμουν άπ' τό κέδρο... Συγχώρεσέ τους, μπαμπά !...

Κι ή δυο άδίδες και καλολαφές παιδοθήρες κόνταζαν λιερευτικά τον πατέρα τους.

Ο άποτος θηώς του κόμητος σιγά - σιγά μαλάωνε.

—Έσείς να κιντήτε τ' μαθήματά σας, και τή μουσική σας ! τους

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Ιστορικό έπεισόδιο της Γαλλικής Έπαναστάσεως)

Είπε, στο τέλος, προσπαθώντας να δώσει άυστηρό τόνο στην φωνή του. Αυτά είνε δικές μου υποθέσεις...

—Μπαμπά, ξανάπε ή Ναννεσού με θάρρος. Δέν μιάς συμβούλευσε πολλές φορές δακρυζοντας, να παύσουμε τής μιάς μας ; Έτσι δεν ήταν κ' εκείνη. Καλόκαρδη ;... Πονετική ;... Συγχώρεσέ τους λοιπόν, κ' ή μιά θ' ά μ' χαμογελά άπό τον ουρανό !...

—Άς ξοθούν άπάνω αυτού οι ξεροκεφάλοι ! είνε με φωνή πνιγμένη ο κόμης, προσπαθώντας να κρύψει τή βαθιά συγκίνησή του, την όποια του προξένισε ή άνάμνησις της αγαπημένης του συζύγου.

Μουρμουρίζοντας με κρυφή δυσσέσκεια ο Παλιέ, άναγκάστηκε όστόσο να εκτελέσει τή διαταγή του κυρίου του, κ' άδήγησε με δυσκολία τους δυο πληγωμένους, και μισοπαγωμένους άπ' τον βορρά, λαθροθήρες, έπάνω στο δωμάτιο.

—Ωραίο έπάγγελμα διάλεξες κ' έσύ και τό μαθαίνεις και σ' όν γιό σου ! είνε άυστηρά ο κόμης στόν Μαρσάλ.

—Πεινούσαμε, αιθέντα μου ! φθάνει εκείνος.

—Πεινούσατε ; φώναξε καταγανακτισμένος ο κόμης. Και πότε άφησα εγώ τους κολλίγους μου να πεινούν ;... Δέν ήξερες νάθης σ' όν πύργο να σέ βοηθήσω, όσο να περάσουν οι δύσκολοι καιροί ; Ή είνε σι ηηλομύτης ;

πολλές φορές ο άδός ; Ούντόλ μου μίλησε γιά τήν έξυπνάδα και τήν έπιμελεία του... Άς εξακολουθήσει λοιπόν με δική μου έξοδα τίς σπουδές του... Ασφαλώς κάτι θα γίνη μιά μέρα...

Πέρασαν λίγα χρόνια κ' ήθε το 1793. Ή άματηρή επανάστασι άναστάτωσε τή Γαλλία. Παλιές άξίες έσθυσαν άπότομα, κ' άλλες — καινούριες — έλαμψαν έξοχά, κ' άλλες — παλιές — άν στην περιφέρεια της Νάντης, όπως και σ' άλλες περιφέρειες, έγιναν πρόσωπα πανίσχυρα διάφορα ύποπτα ύποκείμενα, όπως ο Παλιέ. Αυτά συμβαίνουν σ' όλες κοινωνική μεταβολή !

Ένα πρωί, λοιπόν, τό γραφείο του παντοδυνάμου επαναστατικού επ' όντος της Νάντης, που άχρειού δηλαδή Παλιέ, παρουσιάστηκε ένας ψηλός και στιβαρός νέος με ευγενικό πρόσωπο, και τού ζήτησε ιδιαίτερη άφρόσι.

—Μπ' ;... Ο Ζάν ;... Ο γιός του Μαρσάλ ;... Ξεφώνησε με κατάντηξη και άγρια χαρά ο Παλιέ, μόλις τόν είδε.

—Άκουσε, πολιτά έπίτροπε ! τού απάντησε σοβαρά ο Ζάν. Νοιώθω τή χαρά σου... Θέλεις να μου πής, δηλαδή, ότι ήθα μόνος μου και τρυπώσα στην φωλιά τ' όφιδίου... Ξέρω τί άχρείος είσαι, πολιτά Παλιέ... Ξέρω ότι άθλιο - μεθαιόριο θ' άτείλης στην λαμψή του άμοιρη οικογένεια του κόμητος Κερδελάν... Ξέρω πώς τους κοπάς άκόμα φυλακισμένους, γιά να παρατείνης τό μαρτύριό τους και να ικανοποιήσης τό άγριο μίσος σου... Ξέρω πώς κυνηγάς κ' έμένα, και πώς βγαίνοντας άπ' τό χρησφύγετό μου κ' έχομαι κ' έμένα, και πώς βγαίνοντας άπ' τό χρησφύγετό σου, ήθα π' όν θάνατο... Μά... είνε ο... έπίσης, πολιτά Παλιέ, ότι διψάς γιά κοήματα !... Κάνουμε μιά συμφωνία ;

—Τι είδους συμφωνία είνε αυτή, και γιά ποιά κοήματα μου μιλάς ; άποκρίθηκε ο Παλιέ, άνοιγοκλείνοντας τ' άουθούνια του με άπληστία.

—Άπλούστατα, ξέρω σ' ποιά μέρος τού πύργου του έχει κρύψει ο κόμης ντε Κερδελάν τους θησαυρούς του π' όν πιάσετε... Ή πυρκαϊά κατέστρεψε τον πύργο, μ' άφησε άθικτη τήν κρύπτη... Άγαπή τη ζωή μου, πολιτά Παλιέ, κ' ήθα να τήν εξαγοράσω από σένα, γιατί άργά ή γρήγορα θ' ά με πιάνατε... Με σκοτώνεις κ' έμένα ; Θ' ά σου ξεφύγη ο θησαυρός... Δέχεσαι να τόν μοιραστούμε ;... Μου ύπογράφεις ένα διαβατήριο γιά τήν Άγγλία ; Τότε πηγαίνουμε άλλοι οι δυο μας σ' ά ερείπια τού πύργου, μοιραζόμαστε τόν θησαυρό, φεύγω γιά τήν Άγγλία πλουσιώτατος, και είνε και σ' όπως θέλεις, έπίσης πλουσιώτατος !...

—Κι αν μου κούβεις καμιά παγίδα, σκέλε ; μουρμούρισε τό άπληστο π' όντος με δισταγμό.

—Είμαι άποτος, πολιτά... Φυλάκισέ με τώρα... Πάρε με μαζί σου τό δρόμο, και νάσαι ώπλισμένος !... Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

—Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

—Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

—Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

—Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

—Άν έπίσης δέν σ' μέλει και γιά τ' ά μερίδια τού θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις άπ' τούς άνθρώπους σου... Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

32

θείας τους είχαν εξαφανιστή. Νόμιζε π' ό λογισμός τ' όν ρατούσε μήπως φοβόταν να εξακολουθήσουν τήν άναγνώρισι χωρίς άκολουθία κ' απάντησε με μ' ά διάφορη κίνησι.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

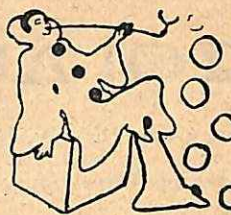
—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

—Τόσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σ' σκέψεις.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Το μεγαλύτερο θήλυτρο της Καλιφορνίας. 40.000 περιστερία και 500.000 περιστερόπουλα. Πώς ιδρύθη το μεγαλύτερο περιστεροτροφείο του κόσμου. Τι απογόνους μπορεί ν' αποκτήσει ένα ζευγάρι περιστερία. Πώς ελύθη μία διαφορά μεταξύ αδελφών. 'Η επίδρομές και η καταστροφές των αετών.

Η Αμερική, καθώς ξέρετε, είναι ή κατ' ἐξοχήν χώρα των... ρεκόρ. Κάθε πολιτεία της έχει να επιδείξει και κάτι το εκπληκτικό: "Άλλη τους ουρανοξύστες της, άλλη τα διοικητικά της κτίρια, άλλη τους... γιάγκωστες της, κλπ. Το πιο περίεργο όμως ρεκόρ ανήκει ασφαλώς, στην Καλιφορνία. Η χώρα αυτή έχει καταστήσει, ούτε λίγο, ούτε πολύ, το ρεκόρ των... περιστεριών!

Εξηγούμεθα άμείωτος:

Η Καλιφορνία δεν στερείται θηλγίτων για τον περιηγητή. Μάδες ή όμορφες είναι τίποτε υπαρκτό στην «Αγροικία των Περιστεριών» του Λος Άντζελες.

Για να λάβετε μία ιδέα της, αρκεί ν' αναφέρουμε ότι η αγροικία αυτή περιλαμβάνει πάνω από... σαράντα χιλιάδες περιστερία!

Σημειώστε, ότι ο αριθμός που δίνουμε, δεν είναι απολύτως ακριβής, για τον απλούστατο λόγο ότι ο ιδιοκτήτης της κτηνότητας αυτής αγροικίας... είναι αδύνατον να υπολογίσει με πλήρη ακρίβεια τον αριθμό των περσιώντων κατοίκων της. Πώς να καταμετρήσει κανείς, τόσες δεκάδες χιλιάδων πουλιά που φτερουγίζουν σαν διαβόλοι;

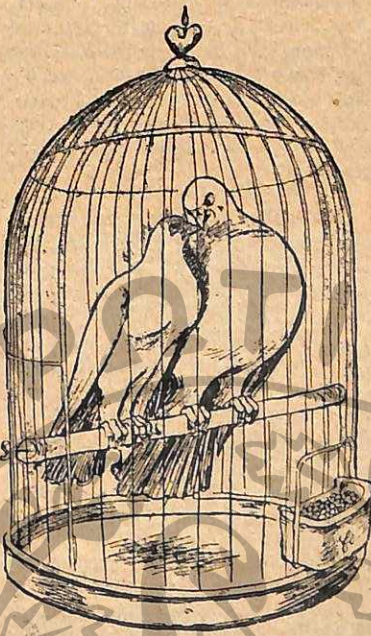
Η αγροικία αυτή έχει μία ιστορία πολύ περίεργη. Θα φανταζόσαστε ποτέ, ότι οι σαράντα ούτες χιλιάδες των περιστεριών, καθώς και μισό εκατομμύριο περίπου άλλων μικρών περιστεριών που έφτασαν ως τώρα τις κουβίνες της Καλιφορνίας, κατάγονται... από ένα και μόνο ζεύγος πουλιών; Όχι, βέβαια... Κι' εν τούτοις, έτσι έχει το πράγμα...

Κατά το 1872, ένας Ισπανός που είχε πάει στην Καλιφορνία, παρασημειώθηκε, όπως άλλωστε τόσοι και τόσο σύγχρονοί του, από το θάμνωμα του χουρού, είχε την ευχυνάδα να αντιληφθεί, πώς, αντί να ακολουθήσει τους συντρόφους του στην επικίνδυνη εκστρατεία τους προς άνευρεσιν χρυσουρείων, θα κέρδιζε περισσότερα, έχμεταλ-λευόμενος την πείνα τους.

Την εποχή εκείνη, η γαίες της Καλιφορνίας ανήκαν δικαιοπα-κώς στον... πρώτο που θα τις κα-

λεις στην Αγγλία. Κι' αν ηγαί-νατε, κατά το 1830 περί, στον πα-λιό πύργο του Κουαδόν θα τον βρίσκατε επιδιορθωμένο και κατο-κνημένο απ' τον γηραιό κόμητα ντε Κερβελέκ, τον παλιό λάτογό του δηλαδή. Επίσης ο μικρολοδοθί-ρας Ζάν, ο σωτήρας αυτών της οικογενείας ήταν πάλι ο ένδοξος στρατηγός 'Ορβό, έμπιστος του βασιλέως Λουδοβίκου - Φίλιππου - κατά την πολιορκία των Βουρ-βώνων στην Γαλλία — κι' είντης σύζυγος της Ναννέσς...

Την επομένη νύχτα, στον μικρό δρομο του Σαιν - Ζιλ, ένα ταχύ καράβι παρέλαβε τους τέσσερες δροατέτες και τους διδύγησε ασφα-

«Αδελφάνεσθε και πληθύνεσθε!...»

Φαίνεται μάλιστα πως το ρητόν αυτό ανέλαβαν να το εφαρμόσουν μέ... υπέροτρο έθλο, γιατί σε λί-γο, οι αδελφοί του κυρίου τον αρ-χισαν να παρατηρούν ότι τα σπαρ-τά των αγρών τους πλάταναν κάθε τόσο πραγματική λεηλασία από τα περιστερία, που είχαν πληθυνθεί τόσο πολύ, ώστε, αφού κατέφαγα τόσα βοήματα στο κτήμα του κυρίου τους, πετούσαν προς άγρον, τρο-φής και στους γειτονικούς αγρούς.

Οι γιοι του 'Ισπανού παρ' όλί-γον να φτάσουν στα δικαστήρια για να λύσουν την διαφορά τους.

Ο μεγαλύτερος τότε, βλέπον-τας, ότι το περιστεροτροφείο που είχαν ιδρύσει για διασκέδασι στην αρχή, του απέδιδε τώρα πραγμα-τικά κέρδη και φοβούμενος μήπως το δικαστήριο καταδικάσει εις... σφαγήν τα πολύτιμα πουλιά του, Αιθέρος!...

Εκάλωσε τους αδελφούς του και τους έφρότεινε να εκμεταλλευθούν μαζί την πράγματι χρυσοφόρο αυ-τή σπηλή. Οι αδελφοί του δεχθή-κανε.

Αυτά υπήρξαν η άσκαρη της «Αγροικίας των Περιστεριών» που θεωρείται σήμερα ως ένα από τα καταπληκτικότερα αμερικανικά θαύματα.

...

Εκείνο που κάνει την αγροικία αυτή να διαφέρει από τις άλλες παρόμοιες επιχειρήσεις, είναι ότι έ-κει τα περιστερία... αφήνονται έ-γκαταλελειμένα στον έαυτό τους. Διανομή κόπων στασιού δεν τους γίνεται παρά μόνον, και αυτό έξαι-ρετικώς, πώς περιόδους της υπερ-βολικής ξηρασίας. Όλες τις άλλες εποχές του έτους, τα περιστερία ό-φείλουν... να πηγαίνουν μόνο τους να βρίσκουν την τροφή τους.

Αντιθέτως προς ό,τι γίνεται σε άλλα μέρη του κόσμου, στη Γαλ-λία π. χ. όπου κάθε δήμαρχος ό-ριζει επίσημως το αδυνάμιμα και το κλείσιμο των περιστερώνων, οι περιστερώνες της καλιφορνέζικης «Αγροικίας» μένουν ανοιχτοί όλον τον χρόνο διαρκώς πάντοτε!

Και είναι πράγματι γοητευτικό-τατο το θέαμα των χιλιάδων περι-στεριών που πετούν χαρούμενα στις όχθες των λιμνών και στα γύρω βουναλάκια για να κορέσουν την λαμαργία τους και που, αφού χορ-τάσσον, γυρίζουν ένα-ένα στα «σπι-τάκια» τους, για να κοιμηθούν.

Τα περιστερία λοιπόν του Λος Άντζελες ζουν έτσι ήρεμα κι' ευ-τυχισμένα. Και ή εδνγία τους θα ήταν πλήρης, αν δεν είχαν ανιρστή την παρουσία τους οι τρομεροί τους εχθροί, τα μεγάλα σαρκοφάγα που-λιά.

Αυστυχώς όμως αντίληφθηκαν την ύπαρξή της «Αγροικίας» τους και... δεν άνοιξαν να τ' αφήσουν σε ήσυχία. Πληθος από αέτοια και από γυπες έχουν εγκατασταθή στα γύρω βουνά, και κάθε τόσο κάνουν εμφόδους έναντιόν των ανυπερασπί-στων θημάτων τους. Η διεύθυν-σις, ωστόσο, της «Αγροικίας» φροντίζει και προς καταπολέμη-σιν των αδηφάγων θηλαστικών θε-ρων, που στο κάτω-κάτω, ζημιώ-νουν και τα συμφέροντά της. Έχει στρατολογήσει ειδικά... απόσπασμα κυνηγών, που έχουν ως έργον μόλις βλέπουν κανένα απ' αυτά να όρμα- έναντιόν κανενός ελεγκτικού περιστε-ριού, να το χτυπήν αλύπητα.

Παρ' όλον όμως τον πόλεμον αυτόν, στα έθλια της «Αγρο-ικίας» και στην μερίδα «ζημίας» ά-ναγοράσονται επίσης ήλιο των χι-λιων περιστεριών που εξαφανιστή-καν. Είναι ό φόρος του αίματος που πληρώνει ή στερωτή «Αγροικία» στους Άρπακτικούς Βασιλείς του Αιθέρος!...

παίξουν μπριτζ με τον Τελί, ρώτησαν τον Έρμιπυιόν αν ήθελε να τόν αντικατα-στήσει.

—Ο Μαρμπό, έκεινη τη στιγμή τους φώναξε!

—Ελάτε να ήθτε, ό Μαρβ γυρίζει.

—Ξαναγυρίζει μάλιστα πολύ περιεργά, είπε ό Νεβίλ, φαίνεται οα να τον κό-πηκε το γκάκι.

Τό δερσινόκο κατέβαινε άργά, άνεπιτόητα, οα να φ-όδων ό πλάτος μή-πως χάσει πάλιν γρήγορα το ύψος του.

—Σίγουρα έθιπε καίμιά ζημιά, είπε ό 'Αμαρμπό.

Μία χροιάμενη κραυγή τους έξφυγε, όταν είδαν να έφαινη από το άερο-πλάνο, που επνέελους είχε προσγειωθεί, ό Τελί και ό Μαρβ. Ο λοχαγός μιλούσε ζώηρα:

—Περιήγη ή προσγείωσις, έλεγε, με έκει πάνω κάναμε πολύ άργά τους έλνγμούς, τ' αυτό μάς χτυπήσανε.

—Σας έπισημαναν οι Έρμιανοί, ρώτησε ό Μαρμπό.

—Με την πρώτη άπάντησε εύθιμα ό Τελί. Τέσσερα φοκέκε άνωμώθηκαν και μάς κυλήγησαν. Μας τινάξαν το ραντιέτερ. Εύτυχώς είμαστε πολύ ψηλά κι' ό Μαρβ τό κατέφερε να γυρίσουμε μία χαρα.

—Έχει τύχη, είπε ό Έρμιπυιόν. Παλέμησε με την πρώτη του πτήση.

—Μην κλάεις, νεαρό μου, το έφερε ό Μαρμπό. Τέτοιες τύχες θα τις έχης πολύ γρήγορα και οα και δεν θα περπατήσας καθόλου γι' αυτές. Άκουέ με που σου τό λέω!

—Πάμε να φάμε! φώναξε ό Τελί. Περπατώ της πεινας και...

Μα στήθηκε έξαφνα και προσέθεσε άηέουχα:

—Έφυγε από έμός τετάρτου της άρας για να οα συναντηθή...

—Θα πείσω άπάντα οα φοκέκε. Άν ήταν άλλος, θ' άνηυόδα. Μα αυτός θάμνει καθαρά.

Μέσα στο μπάρ είδε τα μοραμένα χαρτιά.

—Αρχίστε την παρτίδα, είπε. Έρμιπυιόν, άντικατέστητέ με όσο να φάω και μη με άμείωνε...

Ο Ζάν κέρδισε και με περιφάνεια τό είπε στον Τελί, ό όποιος σηκωνόταν απ' το τραπέζι του.

—Περιήγημα, παιδί μου, το άπάντησε έκείνος. Τώρα άφαι με να ύπερσχη-σώ την τύχη μου.

Και καθώς καθόταν στη θέα του, πρόσθεσε:

—Ο Ντεσάν θα μ' άναγκάση άκόμα έκει ψηλά.

Ενώ τό παγνίδι έξακολουόουσε, ό Έρμιπυιόν πλησίασε τό Μαρβ.

—Ποιές είνε ή έντυπώσεις σας απ' την πρώτη σας μάχη; τόν ρώτησε:

Ο Κλάιν έτοιμάόταν ν' άπαντήση, με ένα τρυφερό χαμόγελο φάνηκε οα ήλπιε του και μίθουσε:

—Συνωόηστε με που δεν θα οας τις πω. Είπε κάποιος άλλος που θέλω να το τις έμπιστευθή πριν απ' όλους... ή άγαστημένη μου...

Ο Ζάν έαναγύρισε κοντά σ' αυτούς που έπαίζαν μπριτζ. Ο Τελί έπαίξε μ' αδη τη φλογερή και παιδαίστικη όρμη με την όποία έκανε τα πάντα. Όπως πάντα, ή όρμη του έδινε τόν τόνο στους άλλους και τό παγνίδι, μαζί του, φα-νόνταν πιο ζωηρό και πιο πλούσιο σε θέληγητρα.

Ο Μαρμπό, που στεκόταν μπρος στην πόρτα, τόν διέκοψε λέγοντας:

—Άκου, Τελί... Ο Ντεσάν δεν γυρίζει.

Μία ρυτίδα φάνηκε στο μέτωπο του λοχαγού, με άμέσως είπε:

—Έχει μία δουριά να πετάξει κι' έχει όρεξη για περίπατο...

Μία διαδολεμένη τύχη προσάτεψε το Νεβίλ κι' ό Τελί έχει λυσοσάξει να τόν νικήση. Μία άρα πέρασε γρήγορα σ' αυτή την πόλη. Έξαφνα, τό μείλ χρώμα, που ό ούραός έρχηκε απ' το παράθυρο στο τραπέζιόλητο, έγινε πάλιν θαμνό. Όλοι ύψωσαν τα μάτια τους προς τόν ουρανό. Πικρά σίννεφα τόν σκέ-παζαν.

—Όπου νάται, θα γυρίση ό Ντεσάν, είπε άφηρημένα ό λοχαγός.

Μα ή φωνή του είχε ένα παρόδο τόνο που τόν έξάνασε και τόν ίδιο, φα-νέρισε μία άνηγία, της όποιας δεν είχε ως έκεινη τη στιγμή συναισθήσει και την όποια ένοιωσε έξ ίσου ζώηρη και, στους άλλους, κανέναν όποιο δεν την έδειξε, γιατί ήξεραν στη μορφή πως όταν φοέεται κανείς τη δυστυχία, την προ-καλεί.

Τό παγνίδι τους άπορρόφησε και πάλι, με έπαίζαν νευρικά μ' έναν θαυό φόδο. Τα δαχτυλά τουάκωναν τα χαρτιά.

—Δεν έλέπομε πιά, είπε έξαφνα ό γιωτρός.

—Νύχτωσε γρήγορα, άπάντησε ό Έρμιπυιόν.

—Γιατί φάγαμε πολύ άργά, παρατήρησε ό Σαρανοό.

Χαμήλωσαν τα μάτια τους, για να μην δολάζουν, έτω και με τό θάμνιμα, μία σκέψη τους που την ένοιωσαν κοινή. Όλοι ήξεραν την άκατονικήτη άπένθετα του Ντεσάν να πετάη με τα σκοτάδια του δελνίου, κι' όμως δεν άκούγαν, έτω κι' από μακριά, να θολείη τό δερσινόκο του.

Η σιωπή δεν διακοπτόταν παρά από τα χτυπήματα του λοχαγού Ρεγνάρ, ό όποιος προσπαόουσε να μείη τα σημάτια Μόρς, στο χειριστήριο του άουμά-του. Ο Τελί, γυρίζοντας προς αυτόν, το έφερε πολύ σιγά:

—Δεν πούετε, φίλε μου. Μοδ φαίνεται πως άκούω οα χτυπήματά σας με τα τρυκίησι άπελπίσις...

Έπειτα πρόσθεσε νευρικά στους άλλους παίκτας:

—Γιατί σπαταήτε οεί; Δεν τελειώσατε άκόμα... Παίξτε, λοχαγέ!

Τα πρόσωπα έσκιφαν πάλι πάνω απ' τα χαρτιά που ήσαν άνοιγμένα σαν θεντάλες. Έντοματάξυ τα τελειωτά φωτα της ήμέρας έόδωναν... Χοντρές στα-γόνες βροχής έπεσαν έπάνω στη λαμρανένια στέγη, όπως σ' ένα τύμπανο.

—Έρμιπυιόν, έλάτε δώ! είπε έξαφνα ό λοχαγός.

Και, όταν έκείνος πλησίασε, το μίθουσε οα αυτό:

—Ηλθελώητε — όχι από δώ, άλλ' από τό γραφείο — ηλθελώητε στις πυροβολαχίες, οα παρατηρήτηρα, στη στρατιά, παταού, για να μάθουμε νεό-τερα.

Όταν ό νέος, άφού ηλθελώησε, έαναγύρισε, τα ήλεκτρικά φωτίζαν τό μπάρ. Άν και ό Τελί δεν είχε πη τίποτε, όλοι έφριξαν προς τό Ζάν ένα θαύμα-τορικό μείνο.

—Δεν έξερουν τίποτε, έιν' έκείνος με μία χειρονομία που δεν μπόρεσε να την κάνει δώδιφρη.

—Τέσσερα ήσαν τα φοκέκε, Τελί, ρώτησε ό Μαρμπό με σδυμένη φωνή.

Ο λοχαγός δεν άπάντησε καθόλου. Ο θάνατος είχε μπη μέσα στο μπάρ. Μα ό Νεβίλ, μέσα στον όποιο γλυστοόουσε ό τρόμος, θέλησε να φέρη έναν άντισπερισσοαρό.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΤΡΕΛΛΟ ΤΟΛΜΗΜΑ

ΤΟΥ Μ. Β. GAUNT

χυδρομικής 'Υπηρεσίας'.

—Ω! Θεέ μου! Πώς με τρομάξατε!... Ήθελα να γράψω το όνομά μου πάνω στο αεροπλάνο σας!... Είπε μια συνήθεια που έχω να...

—Αυτό καταντάει τρέλλα να γράψω κανείς τ' όνομά του πάνω στο αεροπλάνο; Δεν ξέρετε πώς απαγορεύεται;

—Μά ήρθαμε... με κάποιον, απάντησε η νέα μ' ένα πρόσχαρο χαμόγελο και μόλις είδα το όνομά μου, αλλά δεν έβγαλα τίποτα, μέσα στο αεροπλάνο; Δεν ξέρετε πώς απαγορεύεται;

—Ναί! Απάντησε ο Τζάκ άποπλισμένος από το χαμόγελο της νέας.

Και θέλοντας να ούσση την εντύπωση του απότομου τρόπου του, πρόσθεσε:

—Θα κάνω μια δοκιμαστική πτήση. 'Αν καί δεν επιτρέπεται, ωστόσο ίσως θα σας διασκέδαζε να πετάξετε μαζί μου; Κανείς δεν θα το μάθει.

—Ω! αλήθεια θα με είχαρι- στούσε τόσο πολύ!

—Ελάτε λοιπόν! Μόνον που δεν θα καθήσετε και πολύ ανασπαι- ντικά μέσα στον θάλαμο των τα- χυδρομικών σάκων...

Ο Τζάκ βοήθησε την νέα να μπη μέσα στο μικρό διαμέρισμα, έβλεπε την πόρτα, κατόπιν πήγε κι αυτός στην θέση του, έβαλε έμπρός και το αεροπλάνο άρχισε να γλιστρά πάνω στον διάλο κατη- φορικό δρόμο, ώσπου σε λίγο άρ- χισε ν' ανιψώνεται στον άέρα.

Αποροφημένος από τον χειρι- σμό της μηχανής ο Τζάκ έβλεπε την επιβάτιδα που είχε πάρει μαζί του κι άρχισε να κάνει διαφόρους έλιγμούς και να διαγράφει κομπι- λες στον άέρα. Μετά μισή ώρα, άρχισε να κατεβαίνει. Την στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να προσγειω- θή, είδε έναν ύψιλο τών στεκό- τον κοντά στο ύπστερο και φαι- νόταν σαν να τον περιέβαλλαν. Τότε μινάλο θυμήθηκε την επιβάτιδα, πού είχε πάρει μαζί του κι ή υπέλ- πους του κορυφώθηκε, ήταν άντε- λήκη πώς μεταβή των άλλων σε- κόντων κι ο ίδιος ο διευθυντής της 'Εταιρείας, ο σερ Στίπλετον Λίν- τεν. 'Αλλά οι άεροπόροι έχουν τα χύπητα σκέψεις και εινε άνα- σπαι- ντικά. Καθώς λοιπόν ο Τζάκ βοηθούσε την νέα να κατεβή από τη θέση της, της ψιθύρισε γρή- γορα:

—Ο,τι αν πω, μη με δια- φρεύσετε! Θα τα κανόνισω εγώ...

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, πλησίασε με θάρρος τον διευθυντή του:

—Καλή μέρα, σερ Λίντεν! του είπατε. Ξέρω πώς εινε φαντασία του κανονισμού να παίρνοιε επιβάτες μαζί μου, αλλά σκέφτηκα πώς ή 'Εταιρεία δεν θα έφερνε άντιρη- σι αν έκανε ένα - δυό γύρους με την αδελφή μου...

Ο σερ Λίντεν άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, και τόν κούταξε με άπορία.

—...Η αδελφή σας, είπατε;

—Μάλιστα! Η μικρότερη αδε- λφή μου, ή Μάργκαρετ...

—Φτάνει, παλληκάρι μου! είπατε δ διευθυντής γελώντας. Μη προχω- ρείτε περισσότερο! Χμ! Μπορεί να ύπηρξα ίσως λίγο ζωηρός στα νεύρα μου, αλλά δεν ήξερα πώς είχα ένα γιού... άγνωστο σε μένα! Φυσικά αυτό θα προκαλέσει την κα- τάπληξη της λαίδης Λίντεν, όταν το μάθει...

Ο Τζάκ ρίχτηκε στο κενόν...

σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό πά- νο από τα Βραχώδη όρη και στις άκτές του Ειρηνικού ύπάρχει φο- δερή διήχλη...

—Όποτε εινε έντελώς άπίθανον να με ζητήσουν για ύπηρεσία από- ψη, είπα ο Τζάκ. Θα περάσω λοι- πόν από το γραφείο της διευθύν- σεως να παραδώσω τα βιβλία μου! Κι' από αύριο, φίλε μου, βοήσκο- μαι χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Περίμενε να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθη ο άντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοίμα πολλή, Τζάκ, που φεύγεις από κοντά μας...

Ο Τζάκ αναστέναξε πάλι και ξανακάθισε για να περιμένη τον φίλο του. 'Αλλά σε λίγο το κου- δοίνι του τηλεφώνου χτύπησε δυ- νατά, έπλημονα. Ο Βίκτωρ πήρε το άκουστικό.

—'Αλλά! Μάλιστα! 'Εδω, 'Ε- ταιρεία 'Αγγλο - Καναδικής 'Αε- ροπορίας... Ω! λυπούμαι... Είπε άδύνατον, 'Αδελφά! Αυτό που ζη- τάτε δεν γίνεται! Κανένα αερο- πλάνο δεν μπορεί άπόψε να πετά- ξη πάνω από τα Βραχώδη όρη...

—'Οχι! 'Οχι! Δεν γίνεται!... Ού- τε κι αν πρόκειται περί ζωής και θανάτου!... Θα σκοπεύονταν άδικα ο πιλότος... Τό πρωί, ναι, αν ο καιρός διορθωθεί... Πολλή άσγά, είπατε;... Τι να γίνει!...

—'Εκείνη τη στιγμή, ο Τζάκ ψιθύ- ρισε στο αυτί του φίλου του:

—Τι συμβαίνει λοιπόν; Μην

—Πόσο λυπούμαι κι' αυτό που συνέβη! Θα προσπαθήσω να με- τατεσω τον πατέρα... 'Αλλά τί σας ήθε να πητε πώς είμαι ή ά- δελφή σας!... Καί γυρίζοντας προς τον Τζάκ, έπροσθεσε:

—Νά, τί συμβαίνει! Το νοσοκο- μείο έλαβε τηλεφώνημα διά του ά- σπυρνάου από την 'Αλβέρτα, της λίμνης Μόμπερλεϊ 'Ο γιατρός εκεί ζήτηί έπείγοντως να σ' στείλουν άντιφθοροτικό όρόο. Μία νέα αν- δυνεύει αν δεν τόν λήθουν ως τό πρωί! Καί ή 'Αδελφή ζητεί να τόν στείλει άεροπορικώς 'Αλλά αὐ- τό δεν γίνεται...

—Θα δοκιμάσω να τόν πάω ε- γώ!...

—Τρελλάθηκες μήπως;... Δεν ξέρες πώς εινε άδύνατο να περά- σης τα Βραχώδη όρη... Σκέφου καλά, Τζάκ! Θα έπρεπε ν' άνεβής σε ύψος άνω χιλιάδων ποδιών! Εί- νε άπολύτως άδύνατον ν' αυτή την πυκνή διήχλη να περάσης μέσ' ά- πό τίς χαράδρες... Θα πετούσες στα τυφλά... Είπε δέβαιος θάνα- τος!...

—'Ακουσε, Βίκτωρ! 'Αφησέ με να δοκιμάσω! Είπε ή τελευταία μου έλπίς! Γιατί αν επιτύχω, ή 'Ε- ταιρεία δεν θα τολμήσει ποτέ να με παύσει μετά ένα τέτοιο κατόρθωμα! 'Ελα, βοήθησέ με σαν καλός φί- λος, όπως με βοήθησες κι' άλλες φορές!...

—'Αδελφή!... 'Ακούτε! 'Α- δελφή! 'Εχουμε έδώ ένα παλαδό πιλότο, ο οποίος δέχεται να δοκι- μήσει! Στείλτε άμέσως τα γάρμα- κα στο γραφείο, όπου να έτοι- μασιή το αεροπλάνο!...

—Ο Θεός μαζί σου, Τζάκ! 'Αλ- λά τί να σου πω! Αυτό εινε κάτι παραπάνω από ήρωϊσμό!... Είπε τρέλλα!... 'Όσοδο θα μένω από- ψη στο γραφείο για να βοήσκο- μαι σε διαρκή έπικοινωνία μαζί σου διά του άσπυρνάου. 'Ισως μπορέσω να σου φανώ χρήσιμος. Θα σε καλώ κάθε δύο λεπτά! Φό- ρορες τού άλεξιπτατο; 'Όρα σου καλή, Τζάκ!...

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, δ- ταν ο Τζάκ ξεκίνησε για τό τρα- χυλά άνάμεσα σε πυκνά σύννεφα βελόνες της πυξίδος και των δια- σκότων του. Σε λίγο μίλησε στο στό- μα του άσπυρνάου που ήταν ά- ναρτημένο πάνω στο στήθος του:

—Χέννεσο καλεί σταθμό C. X. C. Ρ. αεροπλάνο 1425. Περνώ την εργάξεται καλά. 'Ορατότης μηδέν! 'Υψος τέσσερες χιλιάδες πόδες!... —Σε λίγο ο Τζάκ άκουσε τη φωνή του Κρόφτ:

—C. X. C. Ρ. ζητώ Χέννεσο, αεροπλάνο 1425. Βρίσκομαι σε έ- νταση! Φοτα άναρτηται για να δει- κωμολύνουν προσγειώσει σου! Εά- ρος! Σε παρακαλώ σου! Εά- ρος!...

—'Η δοκιμασία πέτυχε, όσο πλησιάζω στα Βραχώδη όρη. Θα Τζάκ.

—'Ο Τζάκ κάθισε καλά στη θέση

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

(Αληθινά επεισόδια απ' τον πόλεμο των Αμερικανών κατά των Ερυθροδέρμων)

TAN οι 'Αμερι- κανοί είχαν κη- ρύξει έξοντωτικό πόλεμο κατά των ερυθροδέρμων. 'Εν- τη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, έ όποιος είχε διακό- νησι πς άματηρές έξδροπραξίες. 'Ο ίδιος του πήγαινε το φαγητό του, κι' είχε άπαιτήσει από όλους τους ύπηκόους του, να τόν σέβον- ται και να τόν περιποιούνται όσο μπορούσαν. 'Ενα μόνο πράγμα ά- νησυχούσε κάπως τόν νεαρό άξι- οματικό. 'Ότι συχνά ο γηραιός φύλαρχος στεκόταν άφωνος ώπε- ναντί του, κι' άφου τόν κοιτούσε πολλή ώρα με βαθεία προσοχή, δά- κρυζε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στενάχοντας!

—Είσαι είχαριστήμένος μαζί μας; τόν ρώτησε μία μέρα με γλυ- κιά, χαϊδευτική φωνή.

—Σου είμαι εγγνώμων, γέρον- τα! ψιθύρισε ειλαδικά ο νέος. Σου χρεωστώ τη ζωή μου πολλές φο- ρές... Μά δεν μπορώ, βέβαια, και να είμαι κι' ένθουσιασμένος... 'Εχω πατέρα και μητέρα, που με περιμέ- νουν άνυπόμονα κοντά τους!...

—Ζή ο πατέρας σου;... Ζούν οι γονείς σου, λοιπόν; ψιθύρισε ο φύ- λαρχος δακρύχοντας ξαφνικά.

—Ζούν... Ζούν τοιλάχιστον, όταν έφυγα άπ' την Άγκυαλιά τους για τόν πόλεμο! τραύισε ο νέος. Πέρασαν μερικέες στιγμές βα- θείας σιωπής. 'Επειτα ο φύλαρχος σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του και του είπα:

—Σ' άρέσει να βλέπης τόν άμορ- φο ήλιο να λάμπη ψηλά;

—'Αληθινά, σιωπάει ή ψυχή μου! άποκρίθηκε δ άξιοματικός.

—'Αχ, παλληκάρι μου!... Αίώ- νιο σκοτάδι εινε για μένα τώρα, αυτός ο λαμπρός ήλιος... Κι' ή ά- κνίτες του μου παγώνουν τό με- δομή!...

—'Εσπρωξε ξανά το κεφάλι του, πήγε πιο πέρα, έκοψε ένα λυλού- δάκι μισοκρένο της έξοχής, και ξαναγύρισε κοντά στον νεο.

—Σ' άρέσουν τα λουλούδια;... Σ' εύφραίνει τό άρωμά των;...

—Και ποιά ευγενική καρδιά, δεν άρέσουν τα ποτάρια αυτά της φύσεως; άποκρίθηκε ο νέος.

—'Οχι... 'Οχι... 'Εμένα δεν μ' άρέσουν! Ξεφώνισε με απαράμυδ ο φύλαρχος. Ούτε χρώμα έχουν για μένα άπόψε...

—Τόν προσκάλεσα κάπως προ- τού μου τό πής καί... Ξέρις, πα- τέρα, την τελευταία φορά που τόν είδα, μου είπα πώς είσαι... χοντροκέφαλος...

—'Ετσι έ;

—Ναί! Λοιπόν σκέφτηκα, είπα ή νέα πονηρά, για να τού άποδεί- ξω τό αντίθετο, μετά τό φαγητό, θα σε παρακαλέσω να κάνης καμ- μία βόλτα ως τη λέσχη σου! και να μās άρήσης μόνους:

Ο σερ Λίντεν κούταξε, μια στιγμή, την κόρη του και κατόπιν είπα γελώντας:

—Καλά! Καλά! Κατάλαβα, παιδά μου! Δεν είμαι δά και τό- σο...χοντροκέφαλος!...

του κι' άρχισε ν' άνεβαίνει. Με τό θλέμμα καρφωμένο στο ύψόμετρο παρακολουθούσε την άνάβασι του αεροπλάνου του. 'Αλλά όταν έ- φθασε σε ύψος πέντε χιλιάδων πο- διών, ένοιωσε στο πρόσωπό του κάτι κορρό και γλυώδες. Αυτό τόν έκα- νέ σκεπτικό. 'Ηξερε αλά τί ση- μαινε αυτό... Ο Κρόφτ μιλούσε:

—Πώς τα πάς, Χέννεσο;

—Βρίσκομαι σε πυκνή διήχλη.

Πετώ στα τυφλά. 'Εξακολουθώ να άνεβαίνω όσο μπορώ πιο γρήγορα, μά δεν θα τό βγάλω πέρα! Σχη- ματίζεται πάγος πάνω στις πτέρυ- γες!... 'Η κατάστασης χειροτε- ρεύει από στιγμή σε στιγμή. Βρί- σκομαι σε πέντε πεντακάσια... Τό αεροπλάνο βαραίνει όλοένα περισ- σότερο! Ο χειρισμός γίνεται δύ- σκολος... Τα χέρια μου πονούν!...

Μετά δύο λεπτά ο Χέννεσο έλε- γε:

—Χάνω διαρκώς ύψος! Τά χέ- ρια μου πονούν φοβερά! Προσπα- θώ να κρατηθώ ψηλά...

Μετά ένα λεπτό:

—'Επεσα σε χίλια πεντακάσια! 'Αδύνατον να προχωρήσω. Πέρατο διαρκώς. 'Η μηχανή δεν κυβερνά- ται! Θα ριχθώ στο κενό προτού τσακισθώ στους βράχους! 'Εχε γεύσι Κρόφτ!...

—Κρατήσου όσο μπορείς περισ- σότερο! 'Ασφαλώς έχεις περάσει τη χαράδρα! Ο Θεός μαζί σου, Τζάκ!... Καλή προσγειώσις...

Ο Τζάκ άρπαξε τόν σάκκο, δ- που βρισκόταν τό δευατάκι με τό πολύτιμο φάρμακο και τό πέραςε στον άμο του. Κατόπιν έγειρε πά- νο άπό την κοιμιστή και ρίχτηκε στο κενόν. Μέτρησε δέκα προτού τραβήξη τό σχοινάκι του άλεξι- πτώτου του, ώστε να έχη άπομα- κρυνθή άρκετά από τό αεροπλάνο του... Τό άλεξιπτατο άνοιξε κα- νονικά και σε λίγο ο Τζάκ προσγει- ώνταν, λίγο χαλσιμένος. Τό σώμα ήταν μαλακό και κατάλαβε πώς εί- χε πέσει άπάνω σε καλλιεργημένη γή. 'Όποτε βρισκόταν κοντά σε κα- τοικημένο μέρος! Σηκώθηκε και προσάργησε όλόσωο μπροστά του, ως ότου έφθασε σ' ένα ύποστατικό. Χτύπησε δυνατά την πόρτα και ξύ- τρησε τους ένόικους. 'Εκεί τόν πλη- ροφόρησαν ότι βρισκόταν σε πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τό Μόμ- περλεϊ. Ο χωριάς, όταν έμαθε τί είχε συμβή, προθυμοποιήθηκε να ζέ- ψη ένα άμείξασο κι' ανέλαβε να δ- δηγήση ο ίδιος τόν Τζάκ ως τη πολίχνη...

—Είπατε, ότι ο πιλότος Τζάκ Χέννεσο επέστρεψε, Βαρβάρα; ρώ- τησε ο σερ Λίντεν την κόρη του, την έπομένη τό απόγευμα.

—Ναί, πατερούλη, έφθασε τό πρωί με τό αεροπλάνο από τό 'Ε- δμοντον.

—Ξέρεις, Βαρβάρα πώς έλες ή έφημερίδες αναγράφουν με έπαινε- τικά λόγια τό κατορθώμά του; Χά- ρις στο τόλμημά του, ή άρρωστη νέα σώθηκε. Κι' αυτή τη στιγμή έλαβα είδοποίηση από την Κυβέρ- νηση, ή όποία πληροφορήθηκε τό γεγονός, ότι άναψάνει από τώρα την συμβία της μαζί μας για μία δεκαετία. Κι' αυτό τό χροστούμε στην γενναία διαγωγή του πιλότου μας...

—Τού πιλότου σας; 'Αλλά, πα- τέρα, ο Τζάκ Χέννεσο δεν ήταν παιδί στην ύπηρεσία της 'Εταιρείας,

από τη συμπλοκή στο άπόρρυγο λι- μέρι του.

Ήταν ο φύλαρχος των 'Ερυ- θροδέρμων. Τόν νεαρό αιχμάλωτο του τόν περιποιήθηκε με άνεξήγη- τη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, έ όποιος είχε διακό- νησι πς άματηρές έξδροπραξίες. 'Ο ίδιος του πήγαινε το φαγητό του, κι' είχε άπαιτήσει από όλους τους ύπηκόους του, να τόν σέβον- ται και να τόν περιποιούνται όσο μπορούσαν. 'Ενα μόνο πράγμα ά- νησυχούσε κάπως τόν νεαρό άξι- οματικό. 'Ότι συχνά ο γηραιός φύλαρχος στεκόταν άφωνος ώπε- ναντί του, κι' άφου τόν κοιτούσε πολλή ώρα με βαθεία προσοχή, δά- κρυζε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στενάχοντας!

—Είσαι είχαριστήμένος μαζί μας; τόν ρώτησε μία μέρα με γλυ- κιά, χαϊδευτική φωνή.

—Σου είμαι εγγνώμων, γέρον- τα! ψιθύρισε ειλαδικά ο νέος. Σου χρεωστώ τη ζωή μου πολλές φο- ρές... Μά δεν μπορώ, βέβαια, και να είμαι κι' ένθουσιασμένος... 'Εχω πατέρα και μητέρα, που με περιμέ- νουν άνυπόμονα κοντά τους!...

—Ζή ο πατέρας σου;... Ζούν οι γονείς σου, λοιπόν; ψιθύρισε ο φύ- λαρχος δακρύχοντας ξαφνικά.

—Ζούν... Ζούν τοιλάχιστον, όταν έφυγα άπ' την Άγκυαλιά τους για τόν πόλεμο! τραύισε ο νέος. Πέρασαν μερικέες στιγμές βα- θείας σιωπής. 'Επειτα ο φύλαρχος σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του και του είπα:

—Σ' άρέσει να βλέπης τόν άμορ- φο ήλιο να λάμπη ψηλά;

—'Αληθινά, σιωπάει ή ψυχή μου! άποκρίθηκε δ άξιοματικός.

—'Αχ, παλληκάρι μου!... Αίώ- νιο σκοτάδι εινε για μένα τώρα, αυτός ο λαμπρός ήλιος... Κι' ή ά- κνίτες του μου παγώνουν τό με- δομή!...

—'Εσπρωξε ξανά το κεφάλι του, πήγε πιο πέρα, έκοψε ένα λυλού- δάκι μισοκρένο της έξοχής, και ξαναγύρισε κοντά στον νεο.

—Σ' άρέσουν τα λουλούδια;... Σ' εύφραίνει τό άρωμά των;...

—Και ποιά ευγενική καρδιά, δεν άρέσουν τα ποτάρια αυτά της φύσεως; άποκρίθηκε ο νέος.

—'Οχι... 'Οχι... 'Εμένα δεν μ' άρέσουν! Ξεφώνισε με απαράμυδ ο φύλαρχος. Ούτε χρώμα έχουν για μένα άπόψε...

—Τόν προσκάλεσα κάπως προ- τού μου τό πής καί... Ξέρις, πα- τέρα, την τελευταία φορά που τόν είδα, μου είπα πώς είσαι... χοντροκέφαλος...

—'Ετσι έ;

—Ναί! Λοιπόν σκέφτηκα, είπα ή νέα πονηρά, για να τού άποδεί- ξω τό αντίθετο, μετά τό φαγητό, θα σε παρακαλέσω να κάνης καμ- μία βόλτα ως τη λέσχη σου! και να μās άρήσης μόνους:

Ο σερ Λίντεν κούταξε, μια στιγμή, την κόρη του και κατόπιν είπα γελώντας:

—Καλά! Καλά! Κατάλαβα, παιδά μου! Δεν είμαι δά και τό- σο...χοντροκέφαλος!...

(Αληθινά επεισόδια απ' τον πόλεμο των Αμερικανών κατά των Ερυθροδέρμων)

από τη συμπλοκή στο άπόρρυγο λι- μέρι του.

Ήταν ο φύλαρχος των 'Ερυ- θροδέρμων. Τόν νεαρό αιχμάλωτο του τόν περιποιήθηκε με άνεξήγη- τη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, έ όποιος είχε διακό- νησι πς άματηρές έξδροπραξίες. 'Ο ίδιος του πήγαινε το φαγητό του, κι' είχε άπαιτήσει από όλους τους ύπηκόους του, να τόν σέβον- ται και να τόν περιποιούνται όσο μπορούσαν. 'Ενα μόνο πράγμα ά- νησυχούσε κάπως τόν νεαρό άξι- οματικό. 'Ότι συχνά ο γηραιός φύλαρχος στεκόταν άφωνος ώπε- ναντί του, κι' άφου τόν κοιτούσε πολλή ώρα με βαθεία προσοχή, δά- κρυζε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στενάχοντας!

—Είσαι είχαριστήμένος μαζί μας; τόν ρώτησε μία μέρα με γλυ- κιά, χαϊδευτική φωνή.

—Σου είμαι εγγνώμων, γέρον- τα! ψιθύρισε ειλαδικά ο νέος. Σου χρεωστώ τη ζωή μου πολλές φο- ρές... Μά δεν μπορώ, βέβαια, και να είμαι κι' ένθουσιασμένος... 'Εχω πατέρα και μητέρα, που με περιμέ- νουν άνυπόμονα κοντά τους!...

—Ζή ο πατέρας σου;... Ζούν οι γονείς σου, λοιπόν; ψιθύρισε ο φύ- λαρχος δακρύχοντας ξαφνικά.

—Ζούν... Ζούν τοιλάχιστον, όταν έφυγα άπ' την Άγκυαλιά τους για τόν πόλεμο! τραύισε ο νέος. Πέρασαν μερικέες στιγμές βα- θείας σιωπής. 'Επειτα ο φύλαρχος σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του και του είπα:

—Σ' άρέσει να βλέπης τόν άμορ- φο ήλιο να λάμπη ψηλά;

—'Αληθινά, σιωπάει ή ψυχή μου! άποκρίθηκε δ άξιοματικός.

—'Αχ, παλληκάρι μου!... Αίώ- νιο σκοτάδι εινε για μένα τώρα, αυτός ο λαμπρός ήλιος... Κι' ή ά- κνίτες του μου παγώνουν τό με- δομή!...

—'Εσπρωξε ξανά το κεφάλι του, πήγε πιο πέρα, έκοψε ένα λυλού- δάκι μισοκρένο της έξοχής, και ξαναγύρισε κοντά στον νεο.

—Σ' άρέσουν τα λουλούδια;... Σ' εύφραίνει τό άρωμά των;...

—Και ποιά ευγενική καρδιά, δεν άρέσουν τα ποτάρια αυτά της φύσεως; άποκρίθηκε ο νέος.

—'Οχι... 'Οχι... 'Εμένα δεν μ' άρέσουν! Ξεφώνισε με απαράμυδ ο φύλαρχος. Ούτε χρώμα έχουν για μένα άπόψε...

—Τόν προσκάλεσα κάπως προ- τού μου τό πής καί... Ξέρις, πα- τέρα, την τελευταία φορά που τόν είδα, μου είπα πώς είσαι... χοντροκέφαλος...

—'Ετσι έ;

—Ναί! Λοιπόν σκέφτηκα, είπα ή νέα πονηρά, για να τού άποδεί- ξω τό αντίθετο, μετά τό φαγητό, θα σε παρακαλέσω να κάνης καμ- μία βόλτα ως τη λέσχη σου! και να μās άρήσης μόνους:

Ο σερ Λίντεν κούταξε, μια στιγμή, την κόρη του και κατόπιν είπα γελώντας:

—Καλά! Καλά! Κατάλαβα, παιδά μου! Δεν είμαι δά και τό- σο...χοντροκέφαλος!...

από τη συμπλοκή στο άπόρρυγο λι- μέρι του.

Ήταν ο φύλαρχος των 'Ερυ- θροδέρμων. Τόν νεαρό αιχμάλωτο του τόν περιποιήθηκε με άνεξήγη- τη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, έ όποιος είχε διακό- νησι πς άματηρές έξδροπραξίες. 'Ο ίδιος του πήγαινε το φαγητό του, κι' είχε άπαιτήσει από όλους τους ύπηκόους του, να τόν σέβον- ται και να τόν περιποιούνται όσο μπορούσαν. 'Ενα μόνο πράγμα ά- νησυχούσε κάπως τόν νεαρό άξι- οματικό. 'Ότι συχνά ο γηραιός φύλαρχος στεκόταν άφωνος ώπε- ναντί του, κι' άφου τόν κοιτούσε πολλή ώρα με βαθεία προσοχή, δά- κρυζε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στενάχοντας!

—Είσαι είχαριστήμένος μαζί μας; τόν ρώτησε μία μέρα με γλυ- κιά, χαϊδευτική φωνή.

—Σου είμαι εγγνώμων, γέρον- τα! ψιθύρισε ειλαδικά ο νέος. Σου χρεωστώ τη ζωή μου πολλές φο- ρές... Μά δεν μπορώ, βέβαια, και να είμαι κι' ένθουσιασμένος... 'Εχω πατέρα και μητέρα, που με περιμέ- νουν άνυπόμονα κοντά τους!...

—Ζή ο πατέρας σου;... Ζούν οι γονείς σου, λοιπόν; ψιθύρισε ο φύ- λαρχος δακρύχοντας ξαφνικά.

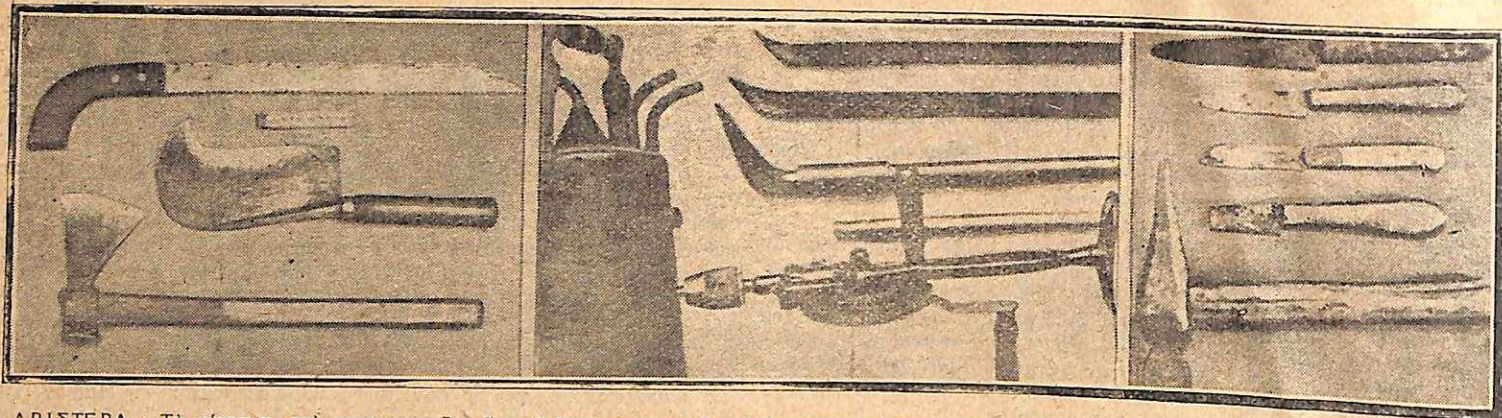
—Ζούν... Ζούν τοιλάχιστον, όταν έφυγα άπ' την Άγκυαλιά τους για τόν πόλεμο! τραύισε ο νέος. Πέρασαν μερικέες στιγμές βα- θείας σιωπής. 'Επειτα ο φύλαρχος σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του και του είπα:

—Σ' άρέσει να βλέπης τόν άμορ- φο ήλιο να λάμπη ψηλά;

—'Αληθινά, σιωπάει ή ψυχή μου! άποκρίθηκε δ άξιοματικός.

—'Αχ, παλληκάρι μου!... Αίώ- νιο σκοτάδι εινε για μένα τώρα, αυτός ο λαμπρός ήλιος... Κι' ή ά- κνίτες του μου παγώνουν τό με- δομή!...

—'Εσπρωξε ξανά το κεφάλι του, πήγε πιο πέρα, έκοψε ένα λυλού- δάκι μισ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Τά σύνεργα, που χρησιμοποιούσε ένας δολοφόνος γυναικών, ο Μπονώ, για να τεμαχίζει τα θύματά του. — ΜΕΣΩΝ : Διάφορα περίεργα διαρρηκτικά εργαλεία. — ΔΕΞΙΑ : Άλλα σύνεργα του δολοφόνου Μπονώ.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΛΥΩΝ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΟΝΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Μιά επίσκεψις στο περίεργο εγκληματολογικό Μουσείο της Λυών. Η αποκαλύψεως του αστυνόμενου Λοκάρ. Το μολυβένιο γουδοχέρι ενός «ποντικού» των ξενοδοχείων. Τα μυστηριώδη εγκλήματα του Λουί—Ζερρό. Το «κομπολόι» των άπαχων δυνάμεων. Ο ματωμένος πέλεκυς. Ένα μακάβριο φτυάρι. Το εγκλημα του πατροκτόνου Έλι Μπουργκιέν, κλπ. κλπ.

Οι στυγεροί εγκληματίες, οι μεγάλοι κακοποιοί, οι δολοφόνοι, μεταχειρίζονται πολλές φορές άλλα-κότα κι' αφάνταστα φονικά όργανα, με τα οποία θανατώνουν ή βασανίζουν τα θύματά τους.

Τα φονικά αυτά όργανα φυλάγονται από τις διάφορες αστυνομίες των μεγαλουπόλεων στα ειδικά Εγκληματολογικά Μουσεία. Κάθε λοιπόν επισκέπτης ενός τέτοιου φουριστικού μουσείου με τη βοήθεια ενός επεξηγηματικού καταλόγου μπορεί να φαντασθή τις διάφορες αποτρόπαιες τραγωδίες και τα συνταρακτικά δράματα, που έγιναν μ' αυτά τα «σύνεργα» των κακοποιών.

Τα Εγκληματολογικά Μουσεία της Νέας Υόρκης, του Λονδίνου, του Παρισιού, της Βιέννης, κηρύσσονται για τον... πλούτο τους! Μά έξ' ίσου όμως ενδιαφέρον είχε και το Εγκληματολογικό Μουσείο της Λυών. Είπε γνωστόν άλλωστε ότι η Λυών, βότερα από το Παρίσι, έχει τα καλύτερα λαγωνικά της αστυνομίας!

Ο διευθυντής του Εγκληματολογικού Μουσείου της Λυών, ο κ. Λοκάρ, σε μια συνέντευξη που μου έδωσε τελευταία, μου άπελάμψε μερικώς από τις πιο ανατριχιαστικές τραγωδίες που έγιναν με διάφορα φονικά όργανα του Μουσείου του.

—Κάθε όργανο του Μουσείου είχε και μια εγκληματική υπόθεση, που είχε ο αστυνόμενος κ. Λοκάρ. Οι μαθητά-αστυφύλακες παρακολουθούν καθημερινώς την αφήγησι των περιπετειών των διαφόρων αστυνομικών κι' έτσι τους δίδεται η ευκαιρία να μάθουν μέσα στο Εγκληματολογικό Μουσείο—ας μεθόδους και τα εργαλεία των κακοποιών. Είπε γνωστό άλλωστε, ότι το εγκλημα παρακολουθεί την έαυστηρη. Οι κακοποιοί σήμερα, για να εκτελέσουν το εγκλήμα τους, μεταχειρίζονται σατανάς μεθόδους, τις οποίες ποτέ πριν πάνα να έβρισκαν οι «κρυφοί αστυνομικοί». Το Εγκληματολογικό Μουσείο λοιπόν τους δίνει αυτή την ευκαιρία. Ίδού, παραδειγματός χάριν, αλ-

τό το μολυβένιο γουδοχέρι. Το είχε φτιάξει ένας επικίνδυνος «ποντικός» των ξενοδοχείων. Τον έλεγαν Λουί Ζερρό κι' ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος των ξενοδοχείων της Γαλλίας. Η κλοπές του μάζ στατώναν κάθε τόσο, να πουθενά δεν μπορούσαμε να τον ανακαλύψουμε. Κάθε μέρα βρισκόταν ανείσθητος από τους αστυνομικούς, ο ένοικος ενός ξενοδοχείου της Λυών με ένα τραύμα στο κεφάλι, ενώ το δωμάτιό του είχε κυριολεκτικά λεηλατηθή από τον άδοστο εγκληματία. Το μόνο δέ που κατορθώσαμε να διαπιστώσμεν με την έρευνά μας, ήταν ότι όλες αυτές ή απόπειρες δολοφονίας, είχαν γίνει από το ίδιο άτομο, που χτυπούσε τα θύματά του στο κεφάλι με ένα σιδηρό όργανο κι' βότερα τα λήστευε. Έπειτα λοιπόν από μια συστηματική παρακολούθησι πολλών κακοποιών που κατόρθωσε έναν ό-λιγότερο χρόνο, κατορθώσαμε να τον ανακαλύψουμε και να δι-αλευρώμεν τη μυστηριώδη υπόθεσι των παραδόξων αυτών

τραυματισμών. Έπαύσαμε τον Λουί Ζερρό.

Ο Λουί Ζερρό, λοιπόν, όπως άπελάμψε στην άνάκρισι, με κρημμένο κάτω από το παλτό ή το σακάκι του αυτό το μολυβένιο γουδοχέρι, γλυστορούσε και τρώγωνε στο ύπόγειο ενός ξενοδοχείου. Μαζί του είχε άκονη κι' ένα «πασπαρτού», ένα ειδικό κλειδί, για ν' άνοιγη δ-

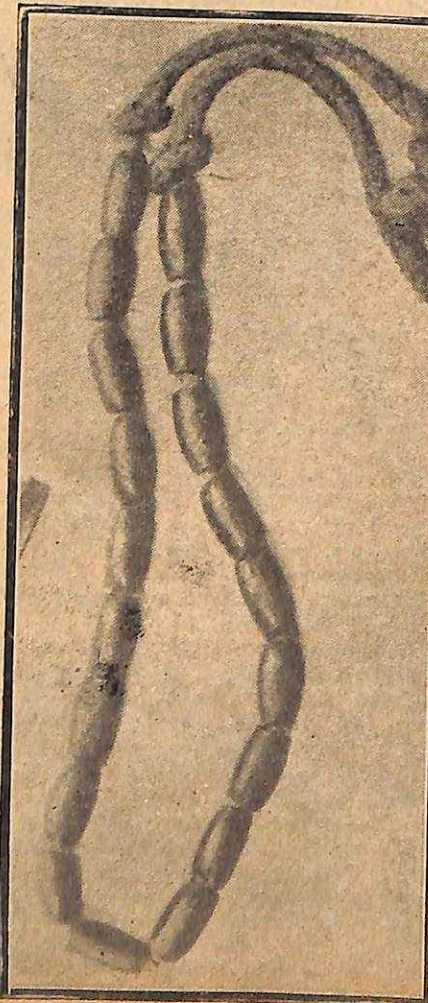
της «ποντικής» άνοιγε τις βαλίτσες του θύματός του, τις λεηλατούσε κι' έφρυγε ανένόχλητος. Όταν το θύμα συνήχετο από την λιποθυμία του, ο λωποδύτης είχε γίνει άφαντος.

Ο επικίνδυνος Λουί Ζερρό καταδικάστηκε σε έξι-οσι χρόνων φυλάκισης για τα εγκλήματά του. Μα καθώς βλέπετε, το παράξενο φονικό έαλο τον φυλάγεται έδω πέρα στο Εγκληματολογικό Μουσείο μας...

Νά τώρα κι' ένα «πάτερ νόστερ», ένα κομπολόι με μολυβένιες έλνες. Μη φαντασθήτε ότι το χρησιμοποιούσε κανένας εγκληματίας για να λή τις προσευχές του. Ήταν το τρομοκρατικό μέσον μιας επικίνδυνης συμμορίας άπάχων, που έλημαινέτο τα προάστεια της Λυών. Με αυτό ό άρχηγός της σπείρας βασάνιζε τους χωρικούς, ως ότου να του φανερώσουν που είχαν κρημμένο το καμποδέμα τους. Αυτή ή συμμορία «δούλευε» με τον άκόλονθο τρόπο:

Αργά τη νύχτα, έμπαινε κομμά σε μια άγροικιά, έφτανε στα δωμάτια, όπου κοιμόταν ή οικογένεια του πλουσίου κτηματία, την τρομοκρατούσε με τις φοβέρες, κι' έπειτα έδενε όλους, τον κτηματία, τη γυναίκα του και τα παιδιά τους ό-πως ήταν μισόγυμνοι, άπάνω σε καρέκλες. Ο άρχηγός τότε της συμμορίας μ' αυτό το μολυβένιο κομπολόι τους χτυπούσε πάνω στα νύχια των ποδιών και των χεριών ό-πλούσιος κτηματίας θά φανέρω-τον.

Η τρομακτική αυτή συμμορία, χάρις σ' ός προσπάθειες του Ζιλ Φλοτιέρ, ενός από τα καλύτερα λαγωνικά της Λυών, άνακαλύφθηκε γα. Κι' έτσι ήττήσαν κι' οι δυο στυχισμένοι χωρικοί, που είχαν χά-νει τον ύπνο τους, μήνες και μή-νες, περιμένοντας με άγονία τη σειρά τους για να ήπιεληθούν κι' αυτοί στα φουριστικά μαρτύρια

Το κομπολόι με τις μολυβένιες χάντρες, που χρησιμοποιούσε ο άρχηγός των άπαχων της Λυών, για να βασανίζει τα θύματά του.

της συμμορίας των άπαχών.

Όπως όμως σ' άνεφερα, τα «σύνεργα» των κακοποιών είναι άναρίθμητα. Νά ένας βασύς πέλε-κας. Έδω και μερικά χρόνια ήταν φυλαγμένος στο ύπόγειο ενός ή-συχου κτηματίου, στα περίχωρα της Λυών. Τον χρησιμοποιούσαν για να κόβουν ξύλα. Μα ό κτημα-τίας αυτός είχε έναν άσσοτο γιό με εγκληματικά ένστικτα. Είχε πα-ρατήσει τους γονείς του κι' είχε πάει να κερδίσει τη ζωή του, όπως έλεγε.

Πέρασαν έτσι άρκετά χρόνια. Ο κτηματίας κι' ή γυναίκα του γέροι-παιά, ζούσαν σε μια αφάνταστη δυστυχία. Ξαφνικά, μια μέρα, ξα-ναγύρισε ό άσσοτος γιός τους: ή-θελε να του δώσουν χούματα για να παντρευτή μια ήπιτη γυναίκα. Μάταια ό πατέρας του του περιέ-γραψε την τραγική κατάστασι του. Ο γιός του λίσσαζε από τον θυ-μό του κι' έξαλλος κατέθηκε στο ύπόγειο, πήρε τον πέλεκυν κι' έ-τρεξε στην τραπέζα για να ξανα-βρή τον γέρο πατέρα του:

—Θά μου δώσεις λεφτά; του φώ-ναζε.

Έκείνος θέλησε πάλι να τον ηε-βαύση ότι δεν είχε πενήταρα. Μα δεν πρόφτασε να τελειώσει τα λό-για του.

Ο εγκληματίας γιός του, τρα-λός από το πάθος του, του κατέ-φερε ένα δυνατό χτύπημα με τον πέλεκυν στο κεφάλι κι' ό άτυχος κτηματίας ανόλιστηκε κωματισμένος στο πάτωμα. Έπειτα ό στυ-γερός δολοφόνος έβαλε φωτιά στο σπίτι του για να έξαφανισή το έγ-κλήμα του. Μα ή φωτιά έγινε άν-τιληπτή από τους χωρικούς, οι ό-ποιοι έτρεξαν και την έσβυσαν. Έ-τσι άνακαλύφθη το άποτρόπαιο αλ-τό εγκλημα κι' ό άπαισιος πατρο-κτόνος, ό περίφημος Πιερόδ Τυρ-μαίης, καταδικάστηκε σε θάνατο και έξετελέσθη το φθινόπωρο του 1923.

Στο Εγκληματολογικό Μουσείο της Λυών άνάμεσα στα διάφορα παράδοξα κι' άνατριχιαστικά εγκλήματα, υπάρχει κι' ένα φτυάρι, που έχει, να την αλήθεια, μια υπερβολικά μακάβρια ιστορία.

Ένας άλλος επίσης εγκλη-ματίας γιός, ό Έλι Μπουρ-γιέν, για πε-ριορισμένες δια-φορές αυτή τη φο-ρά, είχε σκοτώσει την πατέρα του στο κτήματά τους κι' ένα πέλεκυν. Θέλη-σε όμως να έ-ξαφανισή το πτώμα. Το έ-κλεισε λοιπόν σ' ένα σακί, το φορτόθηκε στον όμο και

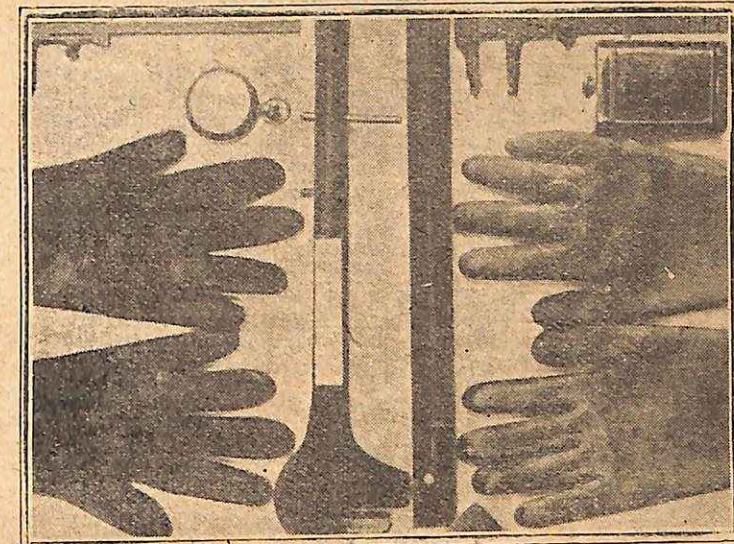
το μετέφερε στο σπίτι του. Έκει, κι' αυτό το άπαισιο φτυάρι, το έ-βαλε μέσα στον φούρνο της άγρε-παλώς τους και ήθελε να το κά-ψει. Μα ή μυσταδιά κι' ό γιός του κρέατος που ψηνόταν, κίνησαν την προσοχή των γειτόνων, οι όποιοι έ-τρεξαν να δούν τι συμβαίνει. Φαν-τασθήτε τώρα την κατάληξι τους όταν είδαν τον εγκληματικό γιό να προσπαθή να κάψει το πτώμα του πατέρα του!

Κι' αυτός δέ ό πατροκτόνος είχε

τρυπάνια, μάσκες, λαστιένια γάν-τια, έγχειρίδια, κλειδιά, μπατάδες και πράγματα, με τα όποια οι διάφο-ροι κακοποιοί ξεάστρεναν τα θύ-ματά τους.

Γι' αυτόν λοιπόν τον λόγο, το Εγκληματολογικό Μουσείο της Λυών θεωρείται ως ένα από τα πιο πλούσια και τα πιο ενδιαφέροντα Εγκληματολογικά Μουσεία του κό-σμου.

Στο Εγκληματολογικό Μουσείο

Τά σύνεργα, που χρησιμοποιούσε ένας περίφημος «ποντικός» των ξενοδοχείων

της Λυών, υπάρχει ακόμη ένα τε-ράστιο φουρισμάκιο, με το όποιο ένας νεαρός Γάλλος φοιτητής, ό 'Αβέλ Λεγκιάν, σκότωσε όλα τα μέλη της οικογενείας του.

Ο φοιτητής αυτός είχε πάει να περάσει, κατά το καλοκαίρι του 1914 τις διακοπές του στο άγρό-κτημα του πατέρα του, που βρι-σκότανε στην Νορμανδία. Όταν έ-χαν ένας υποδειγματικός νέος, που όλοι τον άγαπούσαν για την καλосήν του και για τις μετρη-μένες του σκέψεις. Μια νύχτα ό-

ΑΙΣ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙ ΦΩΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

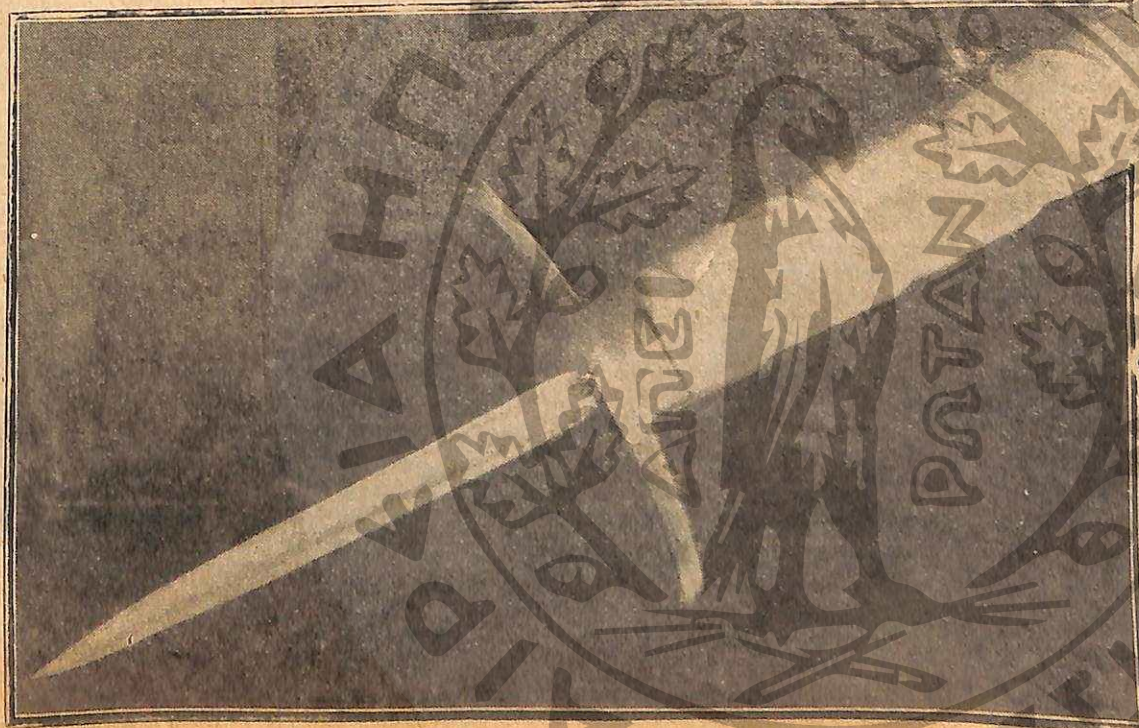
Οι περισσότεροι λαοί της γής θεωρούν ως πένθιμο το μαύρο χρώ-μα. Οι Κινέζοι όμως θεωρούν ως πένθιμο χρώμα το άσπρο. Το ά-σπρο χρώμα έθεωρείτο ως πένθιμο και στην Ίσπανία κατά τον με-σαιώνα. Οι κάτοικοι των νησιών του Νοτίου Παγαμένου Άρκαναού, όταν έχουν πένθος κρημνίσουν στα

ροούχα τους ά-σπρες και μαύ-ρες κορδέλες.

Οι Αιθίοπες πενθούν, φο-ρώντας κίτρινα ρούχα. Οι Αι-γύπτιοι και οι κάτοικοι της Βορείας πεν-θούσαν φορών-τας γαλάζο-χρώμα ρούχα.

Οι Σύριοι κι' οι Άρμένιοι θεωρούν ως πένθιμο το σι-εραι χρώμα.

Οι Ρωσσοί, ό-ταν πενθού-σαν, φορούσαν βαθυγάλαζα ρούχα. Κοι μό-νο οι βασίλεις και οι ιερείς της Ρώμης πενθούσαν φο-ρώντας πορφύ-ρες.

Ένα περίεργο μαχαίρι, που χρησιμοποιούσε ένας παράφων δολοφόνος γυναικών, ό Μ. Λοκάρ.

θά μπορούσατε να με πείσετε ότι έκανα σπουδαίο κατώρθωμα, αναγκάζοντας με τα χτυπήματα του σπαθιού μου μερικούς άθλιους τρυάνδους να τὸ βάλουν στα πόδια. Είμαι εὐτυχής, πού βλέπω ότι δεν πάθατε τίποτε σπουδαίο, κύριε... "Αν θέλετε να γυρίσετε στο σπίτι σας, είμαι στις διαταγές σας. "Εγώ κι' οί άνθρωποι μου θά τὸ θεωρήσουμε καθήκον μας νά σᾶς συνοδεύσουμε..."

—Οχι, εἶπε, ἐπεμβαίνοντας ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ. Γιά τὸν κύριο (καὶ ἔδειξε τὸν Γκιζ) δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε. Μὰ γιὰ σᾶς, κύριε, πού εἴστε πληγωμένος, σᾶς συμβουλεύω νὰ περάσετε τὴ νύχτα σᾶς ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς κάνετε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ δεχτῆτε τὴ φιλοξενία, πού σᾶς προσφέρουμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Γκιζ, ἐπρόσθεσε :

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ παρακλήσις, τὴν ὁποία ἀπευθύνω πρὸς τὸ φίλο σας, ἀπευθύνεται καὶ σὲ σᾶς, κύριε...

—Ὅσο γιὰ μένα, κυρία, βιάστηκα ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γκιζ, δέχομαι τὴν χαριτωμένην σας πρόσκλησι μ' εὐγνωμοσύνη, ἐφόσον ὁ κύριος φίλος μου δὲν ἀποφασίζει διαφορετικά... Πάντως, ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψω, ἂν καὶ τὸν συμβουλεύω νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί σας.

Ὁ διάδοχος ὅμως δὲν εἶχε τοὺς ἴδιους λόγους μὲ τὸν Γκιζ, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ παραμείνῃ στὸ σπίτι τῆς κ. ντὲ Μπανιολέ. Ἀπεναντίας, ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ἀνάκτορό του, ἐφόσον, ὅπως τὸ καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος, δὲν ἦταν σοβαρὰ πληγωμένος. "Ετοιμαζόταν λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι τῆς κ. ντὲ Μπανιολέ, ὅταν ἔξαφνα ὁ Σοπὲν εἶπε :

—"Α! νὰ ἡ ἀδελφὴ μου "Ε-λοιζα!

Καί ἡ Ἀλκιντόρ μπήκε μέσα. Φοροῦσε ἕνα ἀπλό μάλινο ἄσπρο φόρεμα μονοκόμματο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔκρυβε ἴσως τὸ ἀνδρικό κοστούμι της. Εἶχε τὸ λαϊκό της ἀνοιχτὸ καὶ τὰ ὠροῖα πόλλευκα μπράτσα της σεμνὰ ὡς τοὺς ἀγκώνες. Ἡ πλουσία κόμη της, πού ἦταν ἐκ φύσεως κυματιστὴ καὶ σγουρὴ, ἔπεφτε ἀπάνω στοὺς ὤμους της, σάν καταρράχτες ἀπὸ χρυσάφι. "Ενας μικρὸς φιάγκος μόνο τὴ στόλιζε. Κανέναν ἀπολύτως κόσμημα δὲν εἶχε ἐπάνω της.

Προχώρησε, ὅχι δειλὴ, ντροπαλὴ καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, μὰ μὲ χαριτωμένη ἄνσει, μὲ φυσικότητα καὶ μὲ μιά γοητευτικὴ ἀξιοπρέπεια. Κύτταξε κατὰματα τοὺς δυὸ ἐπισκέπτας, τοὺς χαμογέλασε θελκτικὰ καὶ ὑποκλίθηκε ἑλαφρά.

Καί τότε ἐνοιώσαν κι' οἱ δυὸ ἕνα θάμνωμα, ὅμοιο μ' αὐτό, πού προκαλεῖ ὁ κεραυνός.

Ὁ διάδοχος ἐν πρώτοις, σηκώθηκε ἐπάνω, σάν νὰ τὸν τίναξε ἕνα ἐλατήριο, ξεχνώντας τὴς πληγές του καὶ τοὺς πόνους

του. Τὰ μάγουλά του κοκκίνισαν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ αἷμα πού τὰ πλημύρισε. Μιά λάμψι περᾶσε ἀπὸ τὰ θολὰ μάτια του, πράγμα πού φανέρωνε σ' αὐτὸν μεγάλη συγκίνησι. Καὶ ὑποκλίθηκε πὺθ βαθεῖα, ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔκανε μπροστὰ στὴν ἴδια τὴ βασιλισσα.

—«Πῶς ; συλλογίστηκε. Αὐτὴ εἶνε ἡ μέλλουσα σύζυγος τοῦ Γκιζ ; Ἡ μητέρα της, πού μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή, θαύμα χάριτος κι' ὁμορφιάς, δὲν εἶνε παρὰ μιά συνηθισμένη γυναικὰ μπρὸς στὴν κόρη της. Αὐτὴ δὲν εἶνε γυναικὰ, εἶνε μιά θεά, μιά διπλὴ θεά, γιὰτὶ συγκεντρώνει τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς "Ηρας καὶ τὴ νεανικὴ χάρι τῆς Ἀφροδίτης... Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων, θὰ γίνῃ κτῆμα αὐτοῦ τοῦ βαναύσου Γκιζ ;... Αὐτοῦ μόνο ;... Θὰ τὸ δοῦμε...

Κι' ἔρριξε στὸ «βάνουσο ἐξ ἀδελφῶ» τοῦ ἑνα λοξὸ βλέμμα, πού θὰ προκαλοῦσε πολλὰ σκέψεις στὸ Γκιζ, ἂν τὸ ἔβλεπε. Μὰ ὁ Γκιζ δὲν τὸ εἶδε, γιὰτὶ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, εἶχε ὑποκλιθῇ βαθύτατα μπροστὰ στὴν Ἀλκιντόρ καὶ σκεφτόταν μέσα τὸ :

—«Αὐτὴ λοιπὸν θὰ γίνῃ γυναικὰ μου ; Μὰ τὴν τίσι μου, δὲν εἶδα ποτέ μου τόσα ἐλγυτρά ἐνωμένα στὸ ἴδιο πρόσω-

πο!... "Ω! Τί ἀσύγκριτη βασιλισσα, τί μεγαλοπρεπὴς αὐτοκράτειρα πού θὰ γίνῃ, καὶ πῶς ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί μου — κι' ἐγὼ πρῶτος ἀπ' ὅλους — θὰ τὴν λατρεύσουμε γονατιστοί. Μὰ θὰ μὲ θελήσῃ τάχα ;... "Αν ἔχω τὴν ἀνεπαρόρθωτη δυστυχία νὰ μὴ τῆς ἀρέσω, τί θὰ γίνω ἐγώ ; Τί θὰ εἶνε γιὰ μένα τὸ βασιλικὸ στέμμα, ἂν δὲν τὴν ἔχω στὸ πλάϊ μου ;...

Καί γιὰ νὰ μὴ παραλείψουμε κανένα, θ' ἀναφέρουμε ὅτι ὁ Σοπὲν, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ἔπαιξε περίφημα τὸ ρόλο του, τὸν ἔχεσας γιὰ ἕνα λεπτό, γιὰ νὰ ρίξῃ στὴν Ἀλκιντόρ ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀφωνή λατρεία. "Επειτα, ὀδηγούμενος ἀπ' αὐτὸ τὸ σίγουρο ἐνστικτο τοῦ ζηλότυπου θηρίου, πού δὲν τοῦ ξεφεύγει τίποτε, ἔρριξε διαδοχικὰ στὸ διάδοχο καὶ στὸ Γκιζ μιά ματωμένη ματιά. Καί, καθὼς τοὺς κύτταξε ἔτσι, ἔσφιγγε νευρικὰ μὲ τὴ γροθιά του τὴ λαθὴ τοῦ ἐγγχειριδίου του. Εὐτυχῶς, ἡ προκλητικὴ αὐτὴ στάσις του περάσε ἀπαράτηρη, γιὰτὶ ὅλοι ἦσαν ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴ δική τους συγκίνησι.

Κι' ἔτσι, ὁ Σοπὲν πρόφτασε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ρόλο του.

Ἡ Ἀλκιντόρ ἀντελήφθη πο-

λὺ καλὰ τὴ βαθεῖα ἐντύπωσι πού εἶχε προκαλέσει στὸ μέλλοντα μνηστήρα της καὶ στὸ διάδοχο τὸν ἴδιο. Καὶ ἐν' ἀδιόρατο χαμόγελο περᾶσε σάν ἀστραπὴ ἀπ' τὰ κόκκινα χεῖλη της.

Ἡ κ. Μπανιολέ πάλι εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἰδέα της. Καί τίποτε δὲν τυφλώνει περισσότερο, ὅσο μιά ἐπιμονὴ ἰδέα. Δὲν ἀσχολήθηκε καθόλου μὲ τὸ διάδοχο. Δὲν ἔκανε καλὰ, γιὰτὶ ἂν κυτοῦσε, θὰ πρόσεχε τὴ συγκίνησι τοῦ διαδόχου. Κι' αὐτὸ θὰ τὴν ἔκανε ἴσως νὰ μεταβάλλῃ τὰ σχέδιά της. Μὰ δὲν πρόσεχε, παρὰ μόνο τὸν Γκιζ καί, βλέποντας τὴ συγκίνησί του, ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἱκανοποιήσεως. "Οταν σκέφτηκε νὰ κυττάξῃ καὶ τὸ διάδοχο, ἦταν πεῖα πολὺ ἄργα, γιὰτὶ ὁ Ἑρρίκος εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸ θάμνωμα τοῦ κι' εἶχε ξαναπάρει μὴ ἀδιαπέραστη ἔκφρασι.

"Ηταν φανερό πῶς ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ περιμένα τὴν ἀφίξι τῆς κόρης της, γιὰ νὰ βάλῃ στὸ διάδοχο τὸν ἐπίδεσμο, πού μὲ τὴν φροντίδα τὸν προετοίμαζε.

—"Ελα, κόρη μου, νὰ μὲ βοηθήσῃς, εἶπε στὴν Ἀλκιντόρ. Πλησίασαν κι' ἡ δυὸ τὸ διάδοχο, τοῦ ἔπλυναν τὴς ἀμυχές του καὶ τοῦ ἔβαλαν τὸν ἐπίδεσμο. Ὁ Ἑρρίκος τὴς ἄρνησε νὰ τὸν περιποιούνται μ' εὐχάριστις, χωρὶς νὰ προσέχῃ ὅτι ὁ Γκιζ τὸν λοξοκύτταξε κι' ὅτι ὁ Σοπὲν δάγκωνε τὰ χεῖλη του.

—"Α! ἀναστένανε, χαμογελώντας, γιὰ νὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ μὲ περιποιοῦν τέτοιες θελκτικὲς ἀδελφές τοῦ ἐλέους, θ' ἄφηναν εὐχαρίστως νὰ μοῦ τρυπήσουν τὸ στήθος πέρα γιὰ πέρα. Ἀλήθεια, κυρίες μου, ἔχετε νεραϊδένια δαχτυλὰ. Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσο μινὸν καὶ τόσο ἀνάλαφρα χεράκια.

—Εἰμαι τόσο συγκινημένος ἀπὸ τὴ χαριτωμένη φιλοξενία σας κι' ἀπ' τὴς φροντίδες σας, ὥστε θὰ ἦταν ἀχαριστία ἐκ μέρους μου νὰ σᾶς ἀποκρύψω περισσότερη ὥρα τὴν ταυτότητά μου.

—«Κατὰρα! μούγκρισε μέσα τοῦ ὁ Γκιζ. Ὁ ἡλίθιος αὐτός, γιὰ νὰ θαμπώσῃ τὴ μνηστῆρά μου, θὰ τῆς ἀποκαλύψῃ ποιὲς εἶνε!...

Ὁ Ἑρρίκος εἶχε ἀποκαλέσει τὸ Φραγκίσκο «βάνουσο». Αὐτὸς τὸν ἀποκαλοῦσε «ἡλίθιο».

Ἦσαν κι' τ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξακολουθῆσε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ βλέπῃ τὴς ἐκφραστικὲς ματιές, πού τοῦ ἔρριχνε ὁ Γκιζ.

—Αὐτός, τὸν ὁποῖο ὁ γυιὸς σας ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο, αὐτὸς τὸν ὁποῖο περιποιηθήκαμε μὲ τόσο στοργή, τῆς ὁποίας θὰ κρατήσῃ μιά αἰώνια ἀνάμνησι, κυρία μου, εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας.

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ, ὅχι μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕφος, πού ἤξερε πολὺ καλὰ νὰ παίρνῃ ὅταν τὸ ἤθελε καὶ πού τοῦ πήγαινε περίφημα, μὰ μὲ μεγάλη ἀπλότητα...

Ἡ Ἀλκιντόρ κι' ἡ μητέρα

μὲ χάρι, χωρὶς νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴ ἐκπληξι. Καί ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, καθὼς ἀνορθώθηκε, ὡμολόγησε :

—Σᾶς εἶχε γνωρίσει, Ὑψηλότε, Κι' εἶμαι βεβαία ὅτι κι' ἡ κόρη μου σᾶς εἶχε κι' αὐτὴ ἀναγνωρίσει...

—Ναί, μητέρα μου, εἶπε ἡ Ἀλκιντόρ, μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο.

—Μὲ εἶχατε ἀναγνωρίσει! φώναξε ἑαφνιασμένος ὁ Ἑρρίκος. Καί δὲν τὸ δείξατε καθόλου!... Θεὲ μου, νὰ μιά διακριτικότης, πού εἶνε ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστη σὲ γυναῖκες...

Μὲ τὴν ἴδια κίνησι, ἡ Ἀλκιντόρ κι' ἡ μητέρα της γύρισαν πρὸς τὸν Γκιζ, καὶ κύτταξαν τὸν διάδοχο. Αὐτὸς κατὰλαβε περίφημα τὴν ἀφωνὴ ἐρώτησί τους. Καί διασκεδάζοντας ἀπὸ μέσα του μὲ τὴ στενοχωρία τοῦ ἔξαδέλφου του, εἶπε γελώντας :

—Καί τὸν κύριο δὲν τὸν ἀναγνώρισατε ;

—Δὲν ἀναγνώρισα τὸν κύριο, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι τὸν εἶδα πρὸ ὀλίγου γιὰ πρώτη φορὰ! ἀπάντησε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ.

—Εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς εὐγενεῖς μου, εἶπε φευγαλέα ὁ Ἑρρίκος. Καί ἀμέσως ἐπρόσθεσε :

—"Ενας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς μου καὶ τοὺς φίλους μου. Ὁ καλύτερος, ὁ πῶς ἀγαπητός ἀπ' τοὺς φίλους μου.

—Μὲ κολακεύετε, Ὑψηλότε, ἀπάντησε ὁ Γκιζ ὑποκλινόμενος.

Ἡ Ἀλκιντόρ κύτταξε τότε τὸν Γκιζ, εἰλικρινὰ, μέσα στὰ μάτια. Καί τοῦ ἔστειλε ἐν' ἀπ' τὰ πλάνια αὐτὰ χαμόγελά της, πού ἔδειχνε τὴ συμπάθειά της. Ὁ Γκιζ χλόμιασε ἀπὸ τὴν ταύραχὴ του καὶ τὴ συγκίνησί του. "Επειτα, ἡ Ἀλκιντόρ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της μὲ μιά χαριτωμένη κίνησι, πολὺ φυσικὴ. "Εντωμεταξύ, ὁ διάδοχος συνέχιζε μὲ εὐθυμία :

—Τώρα πού σᾶς παρουσιάστηκα, κυρίες μου, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιά μεγάλη χάρι... Ἀφήστε κατὰ μέρος τὴν ἐνοχλητικὴ ἐθιμοτυπία... Σᾶς ἱκετεύω, νὰ μὴ βλέπετε σὲ μένα, παρὰ ἕναν εὐπατρίδη, πού σᾶς εἶνε ὑποχρεωμένος καὶ πού δὲν ζῇ ἄλλο, παρὰ νὰ γίνῃ φίλος σας, ὁ πῶς ἀφοσιωμένος τῶν φίλων σας...

—Θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε, Ὑψηλότε, εἶπε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ. Θὰ τὸ κάνουμε μάλιστα χωρὶς μεγάλη προσπάθεια, γιὰτὶ, ὅπως θὰ προσέξατε, εἶμαστε πολὺ ἁπλές...

—Ὡραία! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Ἑρρίκος.

Τότε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ πῶς χαριτωμένο τῆς χαμόγελο καὶ μ' ἕνα ὕφος γλυκὺ κι' ἐπιτακτικὸ :

—Αφοῦ μᾶς κάνετε τὴν ὑψηλὴ τιμὴ νὰ μᾶς θεωρεῖτε φίλους σας, θὰ σᾶς πῶ, Ὑψηλότε, ὅτι δὲν θ' ἀνεχθῶ ἕνας φίλος στὴν κατάστασι πού βρισκόσαστε κι' ἔστω μὲ τὴν συνοδεία τοῦ γιου μου, νὰ ρωσικονδυλῇ στοὺς

δρόμους τέτοια ὥρα. Γι' αὐτό, Ὑψηλότε, σᾶς ἀνακοινῶν ὅτι εἰσθε αἰχμαλώτως μου, τουλάχιστον ὡς αὔριο τὸ πρῶτο...

Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ Ἑρρίκος δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φύγῃ. Μὰ τώρα ἤθελε νὰ μείνῃ. Ἐρρίξε μιά κρυφὴ ματιά πρὸς τὴν Ἀλκιντόρ κι' ἔπειτα ἀπάντησε, ὅσο πῶς πρόσχαρα μπορούσε :

—Κυρία, προκειμένου νὰ μὲ φυλάξουν δεσμοφύλακες, σάν ἑσᾶς καὶ τὴ δεσποινίδα κόρη σας, κι' ἡ χειρότερη φυλακὴ τοῦ κόσμου θὰ μοῦ φαινόταν ἀληθινὸς παράδεισος... Κάμετέ δὲ, τι θέλετε. Παραδίδομαι σὲ σᾶς, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια δεμένα.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπιτρέπατέ μου νὰ κανονίσω τὰ τῆς φιλοξενίας σας. Ζάν, Ἐλοῖζα, παρ' ὅλη τὴν εὐνοία πού μᾶς δείχνει ὁ Ὑψηλότερος, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε τίς τιμές, πού ὀφείλονται στὸ διάδοχο τῆς

Γαλλίας καὶ σ' ἕναν εὐγενεῖ τοῦ οἴκου του. Ἐπιθέλω, ὡς ἡ δυὸ σας γιὰ νὰ εἰμαισαστοῦν διαμερίσῃ μὲ τὰς ἀντάξιαν τῶν τῶσων λαμπρῶν ἔξων μας. Πηγαινέτε, παιδιά μου...

Καί συγχρόνως, μὲ μιά ματιά της μόνο, ἀνακοίνωσε μιά διαταγὴ στὸ Σοπὲν τὸν Ἀριστοκράτη, ὁ ὁποῖος γύρισε πρὸς τὸν Γκιζ καὶ τοῦ εἶπε :

—Κυρία, ἀφοῦ ἀνήκετε στὸν οἶκο τοῦ Ὑψηλότερου, θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς τὰ γούστα καὶ τίς συνήθειές του. "Αν ἔχετε λοιπὸν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς βοηθήσετε, κάμετέ μας τὴ χάρι νὰ μᾶς συνοδεύσετε...

Ὁ Γκιζ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας καὶ βγήκαν ἔξω κι' οἱ τρεῖς. Διέσχισαν πολλὰς αἰθούσας, ἐπιπλωμένες ὅλες μὲ τὴν ἴδια θαυμαστὴ πολυτέλεια καὶ πού τίς φώτιζαν γλυκὰ ἐπίχρυσες λάμπες. Σὲ μιά ἀπὸ τίς αἰθούσας αὐτές, ὁ Σοπὲν ὁ Ἀριστοκράτης στάθηκε καὶ ὑπακούοντας σὲ μιά ἀφωνὴ διαταγὴ τῆς Ἀλκιντόρ, εἶπε στενοχωρημένος στὸν Γκιζ :

—Κυρία, ἐπιτρέπατέ μου νὰ σᾶς ἀφήσω μιά στιγμὴ ἐδῶ... Καί γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀλκιντόρ, πού προσποιοῦταν θαυμάσια τὴν ἑαφνιασμένη, ἐπρόσθεσε :

—Συχωρεσεῖ με, ἀδελφὴ μου... "Εχω νὰ δώσω μιά ἐπιγενοῦσα διαταγή...

Καί βγήκε βιαστικά. Μόλις βρέθηκε ἔξω, ἄφησε νὰ φανῇ στὴν ἔκφρασί του ὅλ' ἡ λύσσα τῆς ζηλότυπης καὶ ἐρωτευμένης

ψυχῆς του. "Ωρμησε σάν τρελλὸς μέσα σ' ἕνα διάδρομο, μουγκρίζοντας :

—Θέλω νὰ μάθω... Θέλω ν' ἀκούσω!...

Διέσχισε κι' ἄλλους διαδρόμους κι' ἔφτασε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά σ' ἕνα δωμάτιο, διπλὰν σ' αὐτό, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴν Ἀλκιντόρ καὶ τὸν Γκιζ μόνους.

Ἀθόρυβα, ἀνοίξε μιά πόρτα καί, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, ἄρχισε ν' ἀφογκράζεται πίσω ἀπ' τὸ βαρὺ παραπέτασμα πού σκέπαζε αὐτὴ τὴν πόρτα...

XIX

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΠΛΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ ἑαφνικὴ ἔξοδος τοῦ Σοπὲν — ἡ τοῦ ἀρχόντος ντὲ Μωμπέρ, ὅπως τὸν νόμιζε αὐτός — δὲν ἑαφνίασε καθόλου τὸν Γκιζ. Θυμόταν ἄλλωστε πολὺ καλὰ πῶς ὁ Μωμπέρ πού εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο του

μὲ τὴν ἀδελφὴν του γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκδηλωθῇ οἱ ἐννοιαί τους. Θέλοντας λοιπὸν νὰ ἐπωφελήθῃ τῆς λιγύστιγμης αὐτῆς μοναξιάς τους, εἶπε μὲ φωνή, πού παρ' ὅλες τίς προσπάθειές του, δὲν κατάρθαν νὰ τὴν κἀν σταθερή :

—Δεσποινίς, ὅταν εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπα :

Καί παίρνοντας ἔξαφνα ὕφος σοβαρό, ἐπρόσθεσε :

—Βλέπετε, ἐξακολουθῶ νὰ δείχνω μιά εἰλικρίνεια, πού θὰ σᾶς φαίνεται πολὺ τολμηρὴ σὲ μιά νέα κόρη.

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ Γκιζ μὲ μιά κίνησι χαρᾶς, μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θά... γίνῃ ;

—Κυρία, ἀπάντησε ἡ Ἀλκιντόρ μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὕφος, σᾶς εἶπα εἰλικρινὰ ὅτι μὴ ἀρέσετε γιὰ σύζυγός μου... Μὲ ρωτᾶτε τώρα ἂν ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ. Καί σᾶς ἀπαντῶ ναι, ἂν δεχθῆτε τοὺς ὁρους τοὺς ὁποῖους ἐννοῶ νὰ σᾶς θέσω... "Αν ὅμως δὲν τοὺς δεχθῆτε, ὁ γάμος μᾶς ζῶ μὴ δὲν θὰ γίνῃ...

—Τότε θὰ γίνῃ! φώναξε ὁ Γκιζ, λάμποντας ὅλος.

—Μὴν προχωρήτε, πρὶν μ' ἀκούσετε, εἶπε ἡ Ἀλκιντόρ.

—Γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπην σας, εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Ἀκόμα καὶ νὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατά! φώναξε ὁ Γκιζ μὲ θερμὴ, πού φανέρωνε τὴν εἰλικρίνειά του.

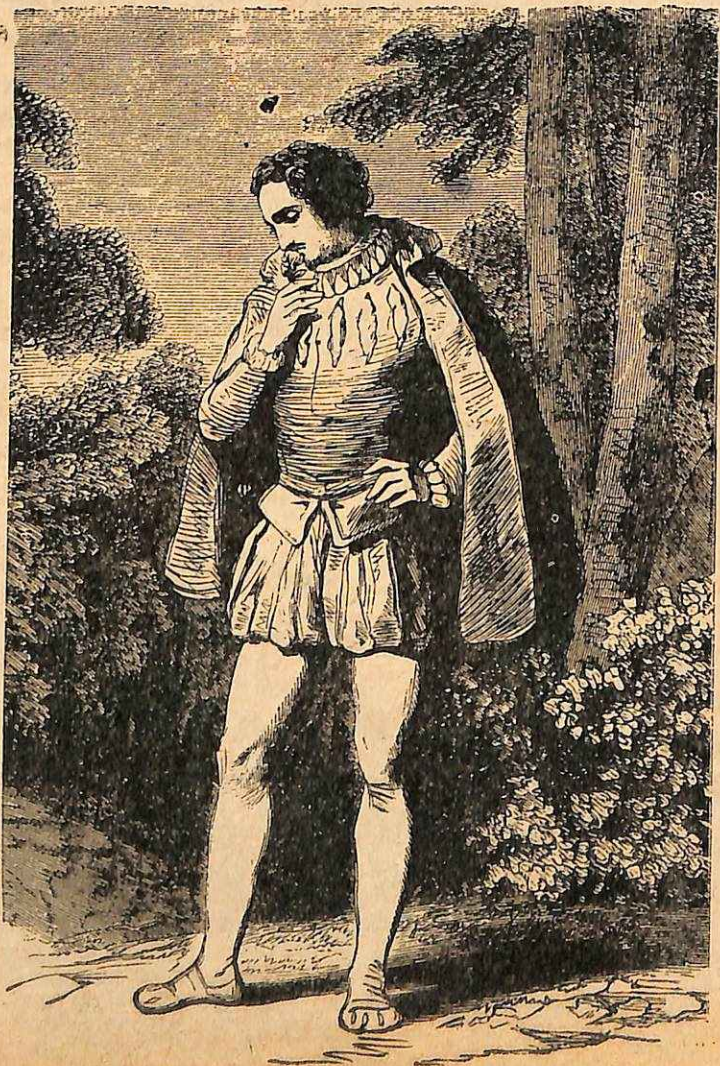
—Ὡραία! εἶπε ἡ Ἀλκιντόρ, μ' ἕνα τόνο, πού δὲν μπορούσε νὰ τὸν καθορίσῃ κανεὶς, ἂν ἦταν ἐρωτικός ἢ σοβαρός. Αὐτὸ πού ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, εἶνε πολὺ ἀπλό καὶ πολὺ πλοκο, πολὺ εὐκολο καὶ πολὺ δύσκολο...

—Σᾶς ἀκούω, ἔκανε ὁ Γκιζ, ὑποκλινόμενος μὲ σεβασμό.

Ἡ Ἀλκιντόρ κάρφωσε ἐπάνω τοῦ τῇ μαγικῇ λάμψι τῶν ὑπερόχων μαύρων τῆς ματιῶν.

Τὸν ἐρευνῆσε ὡς τὰ βάθη τῆς καρδιάς του.

(Ἀκολουθεῖ)

Σοπὲν ὁ Ἀριστοκράτης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ OWEN OLIVER

Η ΤΑΝ ή παραμονή των γενεθλίων του γιου μου Τζών. Ακουμπισμένη στο παράθυρο, περίμενα την επιστροφή του από το γραφείο του. Ήρθε σέ λίγο, τον έσφαξα στην αγκαλιά μου, κι' ενώ με φίλούσε στα μαλλιά άφαντος, έγώ τον κύτταξα με χυφή ανησυχία στο πρόσωπο, προσπαθώντας να μαντέψω από κει τη συμφορά που φοβόμουν : Μου είχε πη από ημέρες ότι το τραπέζιτικό γραφείο του κλονιζόταν !...

Ο Τζών μου δεν φανέρωνε εύκολα τις μυστικές σκέψεις του. Όταν ήθελε, ή άρρενωπή τραχειά μορφή του έπαιρνε μιάν ανεξγκίαστη έκφραση, κι' απ' τα σταθερά γκριζα μάτια του πετούσαν άνεξερεύντες λάμψεις.

Πώς πήγαν σήμερα ή δουλειές σου, παιδί μου ;... ψιθύρισα διστακτικά.

— Είμαι κατεστραμμένος, μητέρα ! μου αποκρίθηκε άπλά. Νόμίζα ως την τελευταία στιγμή ότι θ' άντιμετώπιζα την κρίση... Όλα ήσαν όμως άναποδα... Έκανα, βέβαια, πολλά λάθη, τον τελευταίο καιρό... Μά ή επιχείρησες έτσι είνε : Μά τα κέρδη τα σημερινά τακτοποιείς τις χθεσινές ζημιές σου... Μά σου είπα... Αυτές τις τελευταίες έβδομάδες όλο ζημιές είχα... Έννοια σου όμως, μητέρα... Η αδελφούλες μου θάχουν την προίκα τους κι' εσύ τό μερίδιό σου... Τά εξασφάλισα, είνυχως, αυτά... Όσο για μένα, θά φύγω για τις άποικίες και μιάν μέρα θά ξαναγίνω πάλι, ότι ήμουν πρώτα... Μη στενοχωρείσαι, λοιπόν... Χόπ !... Θάρρος !...

Γέλασε άνοιχτόκαρδα και τό γέλιο του αυτό θά ξεγελούσε κάθε άλ-λον, μά εγώ ήμουν ή μητέρα του. Έσφαξα τό κεφάλι του τό άγαπημένο στο στήθος μου — όπως τότε ποδ ήταν παιδάκι — κι' ό Τζών μου άναπαύτηκε έτσι γιά λίγες στιγμές. Ύστερα, ξεφύγνοντας από την άγκαλιά μου, στήλωσε τό κορμί του, μου χαμογέλασε ξανά και είπε :

— Έλα, μητέρα... Τά λεπτά μου πέταξαν, μά εγώ έμεινα... Θά ξαναπαλεύω και θά νικήσω... Έλα νά κανόνισουμε, λοιπόν, τις λεπτομέρειες της αύριανής γιορτής μου !

— Παιδί μου, ψιθύρισα με άγωνία, τί νά τις κάνης τώρα τις δεξιώσεις και τους χορούς ;... Δεν σκέπτεσαι πόσο σου κοστίζουν κάθε χρόνο ;... Άν οικονομήσεις τά αύριανά σου έξοδα, θάγης ένα γερό κοντόλι... Έχεις άνάγκη από λεπτά, Τζών, άγαπημένε μου !...

Τά φρόδια του έζωσαν κι' ό πόνος γλώσσας τό πρόσωπό του. Άποκρίθηκε σταθερά :

— Συνήθισα τις αδελφούλες μου νά με θεωρούν προστάτη τους... Πρέπει λοιπόν νά διατηρώ άθικτο τό γόητρό μου... Σκέψου πώς ένα δυό χρόνια θά λείπω στις άποικίες κι' ό άποικιοκρατικός αύριανός χορός πρέπει νά είνε άμεμπτος σέ όλα... Τί θά πουν οι συγγενείς κι' οι γνωστοί μας, άν μάθουν την άναβολή ;...

— Η μνηστή σου τό ξέρει, Τζών ; Τί θά της πής αύριο πού θάρη ; Ό γιός μου, ακούγοντας την έρώτηση αυτή, έγινε κατάχλωμος. Θεέ μου, πόσο ή σκέψη εκείνης τόν πίκραινε !... Μόνος του είχε προτείνει στη νεαρή και θεοδώρα λαίδη Βιολέττα, κόμισσα του Λεοτεριγκάι, νά την παντρευθί. Έμεις, εγώ κι' ή κόρης μου, δεν θέλαμε στην οικογένειά μας τό άμωμο, μά άμωμο αυτό άριστοκρατικό λουλούδι. Η ταπεινή κοινωνική θέσις μας δεν άνεχόταν τη συγγένεια με τη νεαρή λαίδη, κόμισσα και κληρονόμο των τίτλων της άρχαιοτάτης κι' έπαισιωτάτης άριστοκρατικής οικογενείας της.

Ω, θέλαμε γιά τόν Τζών μας μιάν άρροισιμένη και μυαλωμένη γυναίκα, ικανή νά νοιώση την τρυφερότητα της άπέραντα καλής καρδιάς του και νά του κάνει τη συζυγική ζωή του ευτυχισμένη. Δυστυχώς, τό άστατο εκείνο κομνητοέγγημα των πιδ έλκεκτών σαλονιών, δέχτηκε την πρόταση του γιού μου, πού τόσο την άγαπούσε και τη θαύμαζε στις συγκεντρώσεις. Πόθνησε άσφαλώς νά ξαναχουσώσει τό ξεθωριασμένο οικόσημό της, γιατί κληρονόμησε λαμπρούς τίτλους ή

λαίδη Βιολέττα, μά όχι και περιουσία, θυσιασμένη όλόκληρη στο χαρτοπαικτικό πάθος του πατέρα της, κι' έτσι, πού έννέα μηνών, θαμπαμένη από τόν πλούτο του γιού μου, τόν άρραβωνιάστηκε !...

— Είλεν ζήτημα άν θάρη αύριο ή Βιολέττα, μητέρα μου ! αποκρίθηκε πονεμένα ό Τζών. Της έγραψα σήμερα μιάν έπιστολή κατεπείγουσα, μόλις έξακριβώς την όλόκληρωτική καταστροφή μου, και την έλευθέρωσα από τόν λόγο της !...

— Άν είνε τίμια καρδιά, θά σου μείνι πιστή και τώρα !... Ξεφώνισα με σπαργισμό.

— Μη τήν άδικείς, μητέρα ! συνέχισε ό Τζών. Η λαίδη Βιολέττα είνε ένα ζωηρό άριστοκρατικό, συντησμένο στις έμπολαύτητες και στις μεταδοδίες της τάξεώς της. Είνε όμως ελκρινής καρδιά... Τόσους μήνες εγώ την άγαπούσα και την παρακολουθούσα στά σαλόνια... Κι' όταν έπτέλους της πρότεινα νά γίνι μνηστή μου, εγώ, μόνος εγώ, της μίλησα γι' άγάπη... Μου αποκρίθηκε ελκρινά πώς δεν μ' άγαπούσε... Όσο γιά τό μέλλον, δεν ήξερε τί θά γινόταν... Τότε παζάρεψα εύθυμα τό ζήτημα... Της μίλησα γιά τά λεπτά μου, κι' εκείνη

δέχτηκε... Γιατί την άδικείς, λοιπόν, άν φύγι τώρα μακριά μου ;

— Τί ντροπή, παιδί μου !... ψιθύρισα σπαραγμένη. Τί προσβολή !... — Καθόλου ντροπή, μητέρα !... άποκρίθηκε ζωηρά ό Τζών. Γιά καλό και γιά κακό, πρόλαβε εγώ την προσβολή... Έγώ της έγραψα πρώτος και την έλευθέρωσα από τό λόγο της... Ξαπτε, δεν θά μου κακοφανή καθόλου, άν δεν έλθει αύριο στη γιορτή μου !...

Με χέρι τρεμάμενο, μούδωσε τό αντίγραφο της έπιστολής του αυτής στη λαίδη Βιολέττα. Κι' εγώ, με βουκαμμένα μάτια, διάβασα τά έξής :

« Άγαπημένη μου,

Σήμερα καταστράφηκα τελειωτικά στο χρηματιστήριο, όπως θά μάθης κι' απ' τις έφημερίδες... Συνεπώς, από σήμερα σβύνει κάθε υποχρέωσίς σου άπέναντί μου... Σέ έλευθερώνω από τό λόγο σου... Είμαι άπαρηγόρητος, πολύ θλιμένος, πού σέ χάνω... Έλπίζω νά λυπηθής κι' εσύ λιγάκι... Ήσουν ένας λαμπρός σύντροφος γιά μένα, κι' όχι τόσο « άμωμος », όπως συνηθίζες συχνά νά μου λές. Εύκολα θά ήρθης, με τις σπάνιες χάρες σου, έναν πλουσιώτερο κι' άριστοκρατικώτερο σύζυγο από μένα... Μά όχι και έναν πού νά σ' άγαπάη τόσο βαθειά, όσο εγώ... Ζήσε ευτυχισμένη, άγαπημένη μου... »

Τζών Στόουν»

Άρχισα νά κλαίω με λυγμούς... Τότε ό Τζών ακούμπησε τό κεφάλι του στο χέρι του και βυθίστηκε σέ σκέψεις όδυνηρές, σκοτεινές, άελπισμένες...

Μά σέ λίγο, κανόνισε τις λεπτομέρειες της έορτής, με την παντοτεινή γενναιοδωρία του !...

Είνε λιγάκι νωρίς άκόμη, γιά νά υποδεχθώμε τους καλεσμένους. Έγώ κι' ή δυό μου κόρες οίκοιμε την τελευταία ματιά μας στις έτοιμασίες της μεγαλοπρεπούς δεξιώσεως, πού θ' άρχισι σέ λίγο. Κι' ό Τζών μου, λυγερός στο άμωγο φράζο του, κυττάζει με συγκίνησι τά άρθρα κι' έλκεκτά δώρα των συγγενών και φίλων μας.

Θυμβός αυτοκινήτων στην αύλή, μάς ξαφνιάζει και μάς μαζεύει όλους στο κεφαλόσκαλο. Τόσο νωρίς άρχισαν νά φτάνουν οι καλεσμένοι μας κύβλας ;... Με περιέργεια κυττάζουμε πούς είχε ρθί και μείναμε έκθαμβοι κι' ή τέσσερές μας, βλέποντας νά ξεπροβάλλι στη σάλα ή κόμισσα Βιολέττα Λεοτεριγκάι, ή άρρόκλητη, ώστόσο, μνηστή του γιού μου !...

— Δεν θάλαβε άσφαλώς την έπιστολή του Τζών !... σκέφτηκα με πόνο και άμηχανία, βλέποντας τό γοητευτικό πρόσωπό της νά μάς χαμογελάη με ξεννοιασιά.

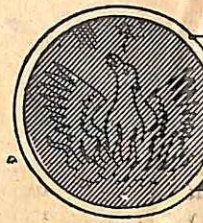
Και την ίδια σκέψη διάβασα στά μάτια όλων, καθώς κυταχτήκαμε γιά μιάν στιγμή άναμεταξύ μας, κομρά συνταραγμένοι.

Θέ μου !... Ό Τζών μου κλονιζόταν, την ώρα πού τοσφγγε έ-

— Τζών, δέξου τό δώρο γιά τη γιορτή σου... »

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

— Η ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ.

Στό τελευταίο δελτίο του Διεθνούς Γεωργικού 'Ινστιτούτου δημοσιεύεται και ό κατωτέρω στατιστικός πίνακας, γιά την κτηνοτροφική κατάστασι της χώρας μας :

	1923	1928	1933
Βοειδή	671.049	910.203	913.513
Ίπποι	194.375	290.306	341.165
Όνοι	236.946	341.870	374.480
Ήμιονοι	117.762	149.610	169.473
Πρόβατα	5.643.344	6.920.361	7.427.129
Άγες	3.674.033	4.919.118	4.951.584
Χοίροι	334.420	418.524	506.807
Βούβαλοι	30.230	44.680	50.471

Σχετικώς τό ανωτέρω δελτίον έξηγει, ότι ή ανάπτυξις της κτηνοτροφίας μας από τό 1929 και έντεθεν όφείλεται κυρίως στο ένδιαφέρον του Κράτους ύπέρ των κτηνοτρόφων, τό όποιον άρχισε νά εκδηλώνεται από τό 1928, με μιάν σειρά μέτρων άπολύτως άποτελεσματικών. Μεταξύ των μέτρων αυτών είνε και τά έξής :

- 1) Η ίδρυσις του Κεντρικού Μικροβιολογικού Έργαστηρίου μετά των παραρτημάτων του, γιά την παρασκευή έμβολίων και όρων πρός καταπολέμησιν των έπιζωτιών.
 - 2) Η αύξησις των έτήσιων έμβολιαζομένων ζώων.
 - 3) Ο πολλαπλασιασμός των πειραματικών σταθμών.
 - 4) Η ίδρυσις Ιπποφωβείων.
 - 5) Η αύξησις των έτήσιων παρεχομένων δανείων στους κτηνοτρόφους από την Άγροτική Τράπεζα.
 - 6) Η αύξησις της εισαγωγής γενών έπιλογής γιά την διασταύρωσι τους με τά εγχώρια γένη.
 - 7) Η από το 1932 έφαρμοζόμενη τελωνειακή προστασία.
- Έκτός όλων αυτών πρέπει νά σημειωθί έπιπλέον, ότι στην πρόοδο της κτηνοτροφίας μας συνέτειλεσαν σπουδαίως και ή κατάλληλος, ή ευνοϊκές γιά την κτηνοτροφία άτμοσφαιρικές συνθήκες των τελευταίων χρόνων και παραλλήλως τό γεγονός, ότι οι κτηνοτρόφοι μας κατέβαλαν τά τελευταία έτη μεγαλείτερες φροντίδες γιά την προστασία των κτηνών των.

Χάρις λοιπόν στην πρωτοβουλία των κτηνοτρόφων και στην

κείνη με διάχυσι τό χέρι και του εύχόταν ευτυχία. Κι' εκείνη, ναι, έκείνη, τόν στήριζε τώρα με στοργικό χαμόγελο, γιά νά μιν πείσι !...

— Μιλώ, σάς εδοποίησα εγκαίρως, μου φαίνεται, γιά την οικονομική καταστροφή μου ! τραύισε εκείνος, ενώ εγώ έτρεχα κοντά του με άγωνία, νοιώθοντας πώς τούφρυγε ή πνοή.

— Κι' εγώ, φίλε μου, σου έπιστρέφω τό κομμάτι της άδυνας έπιστολής σου ! απάντησε με τρεμάμενη φωνή ή κόμισσα Βιολέττα, οίχοντας στά πόδια του Τζών τη σχισμένη πραγματικά έπιστολή του. Ό γιός μου δεν μιλούσε. Λαχάνιαζε, τό πρόσωπό του άλλαζε χρώμα διαρκώς και τά μάτια του ήσαν με άνέκφραστη λατρεία βυθισμένα στά μάτια της μνηστής του.

— Τζών ! ψιθύρισε τώρα ή Βιολέττα, με τρυφερή μά κι' έπιληκτική φωνή. Σν δεν τό θέλησες νά έμιασε καλοί φίλοι ;... Πώς μπορούσα, λοιπόν, νά σ' εγκαταλείψω ;... Μά έντωμεταξύ, ή πάντα ευγενική καρδιά σου μ' έκανε και νά σ' άγαπήσω... Άρκεστήκες στη φιλία μου και τώρα σου χαρίζω και την καρδιά μου... Πώς μπορώ λοιπόν και νά μη σέ βοηθήσω ;...

Μ' ένα κίνημα σταθερό του χεριού της, έβγαλε απ' τό λαμό της τό μαργαριταρένιο κολλιέ της — άνεπιμήτρη αξίας οικογενειακό κειμήλιο, με πάμπολλα πελώρια μαργαριτάρια — και τό πρόσφερε στο γιό μου, λέγοντας :

— Έλα, Τζών... Δέξου το γιά δώρο στη γιορτή σου, μαζί με την άγάπη μου... Άν τό άρνήθης αυτό, άρνέσαι και μένα... Είνε υπερακτό νά εξασφάλισι την ευτυχία μας και νά έπιπλήξη τους γάμους μας... Άντέχεις νά μου στερήθης πεισιπτότερο τη χώρα νά βρισκόμαι κοντά σου ;...

Δέν πρόλαβε ό Τζών μου νά την άγκαλιάσει τρυφερά, γιάτί εγώ την είχα κλεισμένη πειά μέσα στα χέρια μου και την φίλούσα με μητρική λαχτάρα, ενώ ή κόρης μου της χάιδευαν τά μαλλιά, ψιθυρίζοντας δαιδαλώδεις :

— Αδελφούλα μας... Καλή μας αδελφούλα !...

σχετική φροντίδα του Κράτους, ή θνησιμότης των ζώων έλαττώθηκε σημαντικώς τελευταίως και ό αριθμός τους αύξήθηκε άρκετά, παρ' όλην την έλάττωσιν της εισαγωγής ζωντανών κτηνών και προϊόντων κτηνοτροφίας κατά τά έτη 1932 και 1933.

Ευχόμεθα τέλος, όπως ή μέριμνα αυτή ύπέρ της κτηνοτροφίας μας εξακολουθήσι λαμβανομένη, τόσον εκ μέρους του Κράτους, όσον και εκ μέρους αυτών των ίδιων των κτηνοτρόφων, οι όποιοι θ' άντελήφθωσαν ότι πάσα σχετική φροντίς άμειβεται πλουσιοπαρόχως.

— Η ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ.

Επίσης, σύμφωνα με τό ίδιο δελτίο, ή κατάστασις της πτηνοτροφίας μας έμφανίζεται ως έξής :

	1928	1929	1933
Πουλερικά	8.693.241	4.683.021	11.502.247
Κουνέλια	314.466	97.805	561.626

Η πρόοδος της Έλληνικής πτηνοτροφίας, σημειώνει τό δελτίον, δεν όφείλεται τόσον στα Κυβερνητικά μέτρα, άλλα κυρίως στις ευνοϊκές καιρικές συνθήκες των τελευταίων χρόνων. Η τερασσία έλάττωσις πού παρουσιάζει τό έτος 1929 όφείλεται στην βαρυχειμωνιά του χρόνου αυτού, ή όποία είχε κυριολεκτικώς άποδεκατίσει τά πουλερικά μας και τά κουνέλια μας.

Η μεγάλη αύξησις του αριθμού των όρνίθων και, κατά συνέπειαν, ή αύξησις της παραγωγής αυγών, συνέτειναν εις την καταπληκτικήν έλάττωσιν της εισαγωγής αυγών κατά την τελευταίαν διετίαν. Έτσι, ενώ στα 1927 έκάναμε εισαγωγήν 3.100.000 αυγών, κατά τό 1933 ή εισαγωγή έλαττώθηκε σέ 429.000 αυγά μόνον !

Θά ήταν παράλειψι όμως νά μη τονισθί και τό ότι στην αύξησι της πτηνοτροφίας μας συνετέλεσαν σπουδαίως και ή έτήσιες πτηνοτροφικές εκθέσεις πού άρχισαν απ' τό 1931, καθώς και ή προπαγάνδα πού γίνεται στους άγρότες μας σχετικά με την καταπολέμησι των έπιδημικών νόσων των πτηνών και την τήρησιν όρισμένων άπαραιτήτων κανόνων ύγιεινής στους όρνιθες.

— ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ο άντιπρόσωπός μας στο Διεθνές Γραφείο Οίνων των Παρισίων, μάς πληροφορήσ με μιάν σχετική έκθεσί του πρός τό 'Υπουργείο της Έθνικής Οικονομίας, ότι ό πρόεδρος του Γραφείου κ. Μπάρτ, μετά τό ταξίδι του στην Ελλάδα, άνεκοίνωσε στην πρώτη συνεδρίασι του Γραφείου τις έντυπώσεις του σχετικώς με την ποιότητα και την εξαγωγή των Έλληνικών κρασιών.

Ο κ. Μπάρτ έμεινε ένθουσιασμένος απ' τις πρόδους της άμπελοργίας μας και οινοποιίας μας και κυρίως απ' την θαυμασίαν — ό χαρακτηρισμός είνε δικός του — όργάνωσιν του σταφιδικού μας οργανισμού.

— Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΚΑΠΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ 1934

Η κατανάλωσις καπνού κατά τό πρώτον έξάμηνο του 1934 άνήλθε σέ 2.280.000 κιλά, ενώ κατά τό αντίστοιχο έξάμηνο του 1933 ήταν 1.219.000 κιλά και κατά τό 1932 1.949.000 κιλά.

Επομένως ή εισπράξις του Δημοσίου απ' την φορολογία του καπνού κατά τό Α' έξάμηνο του 1934 είνε ανώτερη από κάθε αντίστοιχο των προηγούμενων χρόνων, όχι μόνον λόγω της αύξήσεως της φορολογίας του καπνού, άλλα και της αύξήσεως της κατανάλωσός του.

Κατά τό ίδιο έξάμηνο, ή 'Υπηρεσία Διώξεως Λαθρεμπορίου και ή άστυνομική, τελωνειακές και λιμενικές άρχες προέβησαν στην κατάσχεσι 4.824 οκάδων καπνού κομμένου σέ φύλλα, 290, 078 φυλλαδίων σιγαροχάρτου, 43 καθονιών και μαχαριών κοπής καπνού, 48 κιλών και 527 γραμμαρίων ναρκωτικών και σημαντικών ποσοτήτων μεταξωτών ύφασμάτων, άναπηρών, δίσκων γραμμοφώνων, πετρελαίου, άλλος κλπ. Επίσης κατά τό ίδιο χρονικό διάστημα κατεδικάσθησαν 5.044 Έλληνες πολίται εις 300 δραχμών πρόστιμον, γιάτί καπνίζανε καπνό εκ λαθρεμπορίου προερχόμενον.

Η οικονομική μας σελίς διαφωτίζει και τόν πλέον άνίδω κι' άπλοϊκό άναγνώστη μας περί της περσίας των οικονομικών πραγμάτων του τόπου μας.

Σαβυρινή Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ω "Ηλιε, στολίδι τ' ούρανοῦ,
Φούρναρη τῆς Ἀθήνας τῆς ἀθλίας
Π' ὅπως κ' ἐμείς καὶ σὺ δὲν ἐ-
(χεῖς νοῦ
Κι' εἶσαι ἐπὶ τῆς τοῦ σὺμπαν-
(τος... μοῖρας.

Ω "Ηλιε, πὺν φῶς μᾶς κορηγείς
Ἀλλὰ καὶ ζέστην ἄμετρη μᾶς δι-
(νει

Π' ἀνάλουθός ἐτάχνης τῆς Ἀνγῆς
Καὶ ἀντικαταστάτης τῆς Σελήνης,

Ω "Ηλιε, πὺν εἶδες τὴ θανή
Τοῦ θεοῦ φιλοσόφου μᾶς Σωκρά-
(τους

Πὺν βλέπεις τὴ φαιούλα τὴ δεινὴ
Πὺν στὰ ταμεία γίνεται -οῦ Κρά-
(τους.

Ω "Ηλιε, πὺν ξηραίνεις τὰς τη-
(γὰς
Ἀλλὰ καὶ νερούλιαζεις τὰ μαλά
(μας,

Π' ἀκούς τῶν βουλευτῶν μᾶς τὰς
(κωρυαγὰς
Καὶ βλέπεις τὰ καλά καὶ τὰ κακά
(μας.

Ω "Ηλιε, γὰρ κάνε μᾶς τὴ χάρι
Πρὶν ἀπ' τῆς ζέστης θρονιτισμοῦ
(καὶ σκάσιμης,

Κατέβα παροκιάτω ἓνα ποδόρι
Καὶ κάνε μᾶς μὴ καὶ καλὴ νὰ
(ἡσυχάσουμε.

Βάλε φωτιά στὰ τόπια καὶ μπουρ-
(λότο
Κάνε μᾶς νὰ σοῦ φύγη πλέον τ' ἄ-
(χα

Γίν' ἐμπροσθίς, Νέφωνα, κάνε
(ζωρότο
Καὶ κάνε τὴν Ἀθήνα ὅλη στὰ
(χτη !...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο μ π α μ π α ς. — Βλέπεις, Το-
τό, ὅσο εἶνε καθαρός καὶ δροσε-
ρός ὁ ἀέρας ἐδῶ στὴν ἐξοχή ;
Ο μ ι κ ρ ὁ ς. — Τότε, μπαμπά,
γιατί δὲν χέζουν τὶς πολυτελεῖς στὴν
ἐξοχή ;

Ο Καλὸς φίλος.
— Τὴν ζεῖσες τὴν καὶ τὴν πῶς
δὲν ἤθελα νὰ τὴν προσβάλω ;
— Καὶ βέβαια. Δὲν σὺνχει καμ-
μὰ μασα πειά.
— Καὶ τί τῆς εἶπες ;
— Τῆς εἶπα πῶς εἶσαι λιγώτα
θλάσις !...

Μεταξὺ φιλενάδιον.
— Ο Ἀδάς εἶπε, πῶς ἂν δὲν
δεχτῶ νὰ γίνω σὺζυγός σου, θὰ
τινάξω τὰ μαλά σου στὴν ἄμμο !
— Ἐννοῶ σου. Δὲν μπορεῖ νὰ
τὸ κάνει. Δὲν ἔχει μαλά !

— Καὶ εἶσαι λυπημένος γιατί ἄ-
νομιματίζεις μὲ τὰ δικαστήρια ;

Ε, λοιπόν, φίλε μου, δὲν πρέπει
νὰ φοβάσαι. Ὅλοι οἱ τίμοι ἄν-
θρωποι θάνατο μετὰ τὸ τέλος σου.
— Μὰ αὐτὸ φοβάμαι ἴσα-ἴσα. Εἶ-
νε τόσο λίγοι οἱ τίμοι ἄνθρωποι !...

Αἱ, αὐτὰ τὰ παιδιά !...
Ο μ ι κ ρ ὁ ς (τοῦχοντας). —
Μοιᾶ ! Μοιᾶ !... Γρήγορα ἔνα
γιατρός !

Η μ α μ α. — Τί τρέχει, παιδί
μου ;

Ο μ ι κ ρ ὁ ς. — Ἀκουσα τὸν
κ. Προκόπη νὰ λέει στὴν ἀδελφὴ
μου, πῶς θὰ πέση νὰ πεθάνη ἂν
δὲν θέλῃ νὰ τὸν πάρε καὶ ἐκείνη,
τοῦτε πῶς δὲν τὸν θέλει...

Μία ἀφελὴς ἐρώτησις.
Ο κ α θ η γ η τ ῆ ς. — Ὡστε πῶς
ἐκείνη τριάντα χιλιάδες δροχ-
μὲς γιὰ τὸ χέρι πὺν σοῦκοις ἢ μη-
χανή !... Πολλὰ εἶνε !...

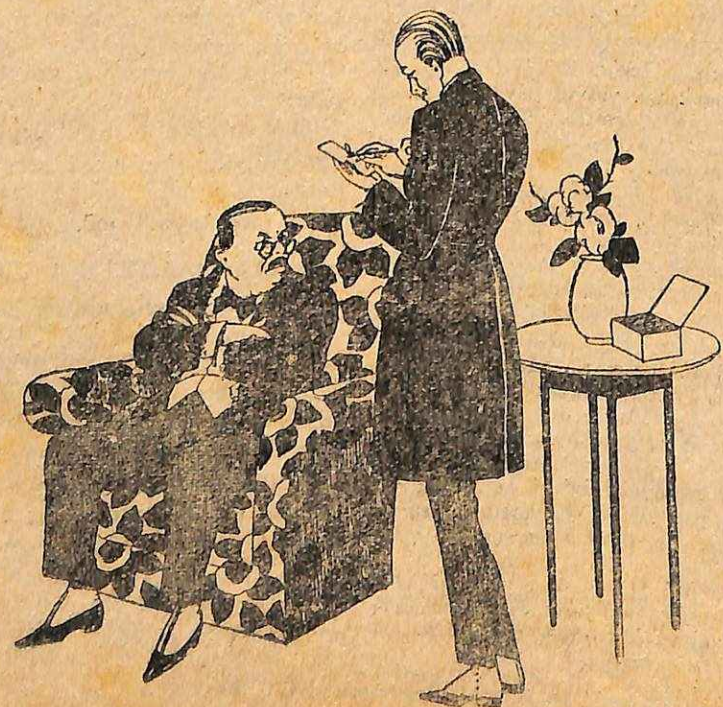
Ο ἐ ρ γ α τ ῆ ς. — Μὲ τὸ χέρι
σου μὴ κόπῃς, κέρδιζε τὸ φουῖ
μου. Τί θὰ ζητούσατε, σεις, κ. κα-
θηγητά, ἂν ἡ μηχανὴ σὰς ἔκοβε τὸ
κεφάλι ;

Μεταξὺ κλεπτῶν.
Ο ἑ ν α ς. — Ἄκου τὸ σχέδιό
μου: Θὰ μῆς πρῶτος ἐνὶ μέσῳ
στὸ ἐστιατόριο. Ἐπειτα θὰ μῶ
ἐγὼ καὶ θὰ καθίσω στὸ ἴδιο τρα-
πέζι. Ἐγὼ θὰ τρώω γρήγορα καὶ
σὺ ἄργα. Μόλις τελειώσω θ' ἄ-
φήσω τὰ λεφτά ἀπάνω στὸ τρα-
πέζι καὶ θὰ φύγω. Ἄν με δῇ τὸ

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΔΡΑΜΑ.....ΤΙΜΗΣ

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΔΕΓΓΥΝΟΜΙΚΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Ὡστε τσακαθήκατε
μὲ τὴ γυναῖκα σας γιὰ τὴν υπερβολικὴ τιμὴ τοῦ καπέλλου τῆς. Ἀὐτὴ σὰς
ἐμπάτισε καὶ σεις... πῶστε κάτω κεφάλι !...

γιορσόν δὲν γίνεται τίποτε.
Ἄν ὅμως δῆς πῶς δὲν με-
τῆρε χαμπάρι κανεῖς, τότε
τσεκῶνεις τὰ χρήματα καὶ
πληρώνεις τὸ φαγητό σου.
Ἐἴπα θὰ φάμε δυὸ καὶ θὰ
πληρώσῃ ἓνας.
Ο δ ε ὑ τ ε ρ ο ς. — Πε-
ρίφημα !...

Στὸ δικαστήριο.

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ῦ μ ε ν ο ς (σὲ
μὴ κυρία ἡλικιωμένη πὺν ἰάταια
ζητεῖ θέσι). — Μοῦ ἐπιτρέπετε,
κυρία, νὰ σὰς παραχωρήσω... τὴ
θέσι μου ;

ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΟΥ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Προσηματεντή, πὺν καρτερεῖς νὰ
(πάρε τὸν παρὰ σου,
μὴ κάθῃσαι στὴν πόρτα τῆς καὶ
(χάνεις τὴ δουλειά σου
Τί περμένεις, ἄμωρε, νὰ δώσῃ καὶ
(εἰς ἐσέ,
Ἄφου ἐμένα ἀγαπᾷ ἀκόμη... βε-
(ρεσέ ;

Ο ἑ ν α ς. — Ἄκου τὸ σχέδιό
μου: Θὰ μῆς πρῶτος ἐνὶ μέσῳ
στὸ ἐστιατόριο. Ἐπειτα θὰ μῶ
ἐγὼ καὶ θὰ καθίσω στὸ ἴδιο τρα-
πέζι. Ἐγὼ θὰ τρώω γρήγορα καὶ
σὺ ἄργα. Μόλις τελειώσω θ' ἄ-
φήσω τὰ λεφτά ἀπάνω στὸ τρα-
πέζι καὶ θὰ φύγω. Ἄν με δῇ τὸ

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

Εξαιρέτως.
Η δ α τ η ρ ἑ τ ῆ ς. — Λοιπόν,
Γιάννη, ἔλασε ἡ κυρία καὶ ἔκοψε
τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο !

Ο ὀ π η ρ ἑ τ ῆ ς. — Ναι. Καὶ
μόλις τὸ ἔλασε ὁ κύριος, λιποθύ-
μησε ἀπὸ... τὴ χαρὰ του !...

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐργασίας, ἐκποιοῦνται ἅ-
παντα τὰ κάτωθι φορέματα καὶ ὑφάσματα
ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ἦτοι :

Ρόμπες Ζαπονὲ	ἀπὸ Δρ.	95
Φορέματα πρῶινά	» »	150
Παλτά μάλλινα σπὸρ	» »	450
Ἐπανωφόρια μεταξωτά κρέπ		
-ντέ-σιν	» »	550
Φορέματα κρέπ ζορζὲτ	» »	650
Παλτά μεταξωτά μαροκαῖν ..	» »	950
Φορέματα λινά	» »	250
Ἐπανωφόρια μὲ γούνες	» »	850
Παλτά δερμάτινα λούτρ	» »	1.500
Κορσέδες	» »	250
ὑφάσματα μάλλινα	» »	45
Βελούδα, Μεταξωτά	» »	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξωτά	» »	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Ὁδὸς Περικλέους 58 καὶ Εὐαγγελιστρίας

Ζητοῦνται πεπειραμέναι μοδίστριαι

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλης. Τὰ λαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ — Μεθάνων —
Λουτρακίου — Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ λαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδι-
πλασίωσε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ. κ. πελάται
νὰ μὴ ἀναμένουσι.

Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις.

Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 π. μ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

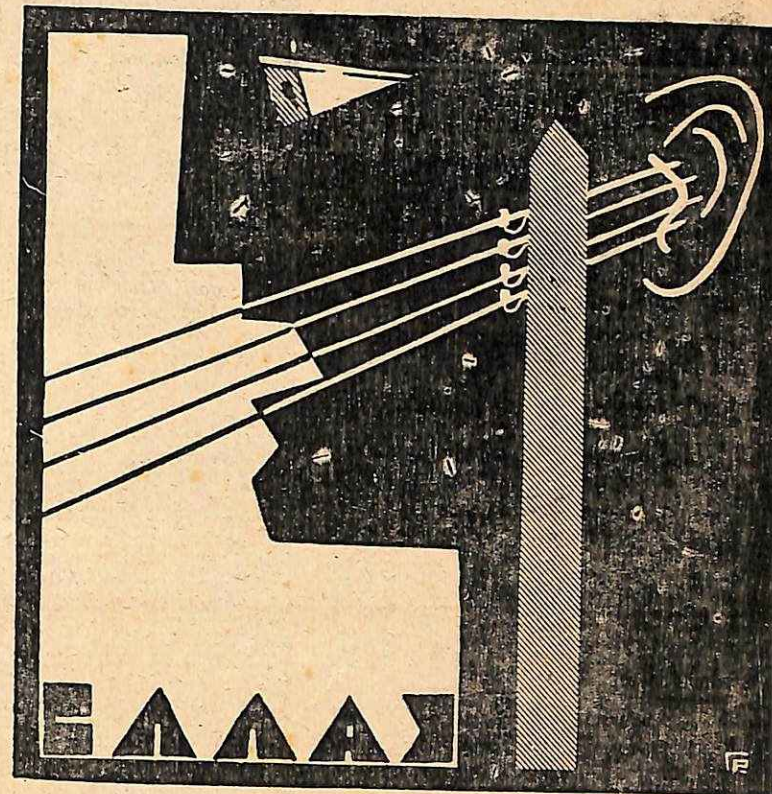
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 36^η

ΑΘΗΝΑΙ, 26 'Ιουλίου 1934.

Ἡ κληρωσις τοῦ παρόντος Εβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 9ης Αὐγούστου ἔ. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΕΡΔΟΣ

ἐξασφαλίζουν οἱ πωλοῦντες τὰ χρυ-
σὰ των κοσμήματα καὶ πολυτίμιους
λίθους μόνον εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον
καὶ Ἀδαμαντοπολεῖον Κ. ΚΟΤΖΑ-
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. Ὁδὸς Ἀθηνῶν 50Δ.
Προσοχὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν 50Δ
ΤΗΛ. 26-564

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν

νοσημάτων

Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532

Ἱδιαιτέρον διαμέρισμα

δι' ἑκατον ἀσθενῶν

Κυρίες μου

Σας παρουσιάζω
μιαν κόμμωσιν

PERMANENTE

που συνδυάζει μερικ-
κές φαρδιές ONDULA-
TION και ωραιότατες
μπούκλες.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Σταδίου 37
Στοά Δημοσίων
Υπαλλήλων
Τηλ. 28-208

Κυρίες μου

Σεΐς που για πρώτη φορά θα άπο-
φασίσετε να κάμετε PERMANENTE
και σεΐς που θα έπαναλάβετε, προ-
σέξτε στην έκλογη του κομμωτη-
ρίου μη σας ξεγελάση ή οικονομία
των 25 ή 50 δραχ. Συλλογισθήτε πως
μια κακή PERMANENTE θα σας κά-
μη να μη μπορείτε να έμφανισθήτε
πουθενά επί 6—8 μήνας.

Έχετε πάντα έμπιστοσύνη στο όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ